

Book Truyen Vu

Từ Học Trạng Mới Tôi

◎ 未夕

千
裡
起
解

Thiên
Lý
Khởi
Giải

沈千越 苏 榭 是以诚 杨东旭

【策划/编剧/后期】葡萄小娘鱼 【导演】炸酱面小妞

【剧本校正】迷 宫 【美工】嫣琰如梦

Thiên Lý Khởi Giải

Tác giả: VỊ TỊCH

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Thể loại: Hiện đại, âm áp, ngược tâm, khắc cốt ghi tâm

Editor: Lưu Thủy

Beta: Phúc Vũ

"Lại nghe khúc hát này đi, Đó là lời của Dĩ Thành nói với Thiên Việt

Thiên Việt lắng nghe một hồi nói: Êm tai thật, nhưng dường như có chút chẳng lành.

Dĩ Thành ôm lấy Thiên Việt, vỗ về cậu, vẫn như cũ ôn nhu vô cùng, "Không liên quan tới chúng ta."

Khúc hát ấy, kể từ đó luôn ở trong lòng Thiên Việt, không cần hồi tưởng, nhưng, vĩnh viễn không quên.

Loại khóa nào có thể khóa được những lời hứa hẹn

Để giữ lại bao nhiêu ôn nhu của người?

Khúc ca nào có thể hát đến vĩnh cửu

Cho đến khi tháng năm phủ trắng mái đầu xanh?

Người có còn nhớ chăng?

Tình nhân lúc nào cũng nồng nàn thắm thiết

Trong lời thề đều luôn trọn kiếp trọn đời

Nếu như ta cầu mong sự vĩnh viễn

Cuối cùng người có thể cho ta bao nhiêu năm?

Nhưng hoa nở lâu đến đâu rồi cũng sẽ tàn
Chim bay xa đến đâu rồi cũng sẽ mỏi.
Nếu thanh xuân chỉ là trong nháy mắt
Người yêu nhất bao thuở muốn ly biệt
Chúng ta đều đang tìm một mùa xuân vĩnh hằng
Chúng ta đều mong đợi một lần lời thề bất hủ
Thế nhưng mộng đẹp dễ tan
Hồng nhan dễ tàn
Cuối cùng chỉ đành gạt lệ nhìn nhau.

Mục lục:

[Chương 1: Lời nói đầu](#)

[Chương 1: -2](#)

[Chương 2: Xin cứ từ từ dùng](#)

[Chương 3: Anh thực sự muốn biết?](#)

[Chương 4: Từ từ kể cho các anh nghe](#)

[Chương 5: Tôi không phải tôi không phải](#)

[Chương 6: Em thực sự, chỉ là Tô Tô thôi sao?](#)

[Chương 7: Thỏa thuận](#)

[Chương 8: Tôi đến rồi](#)

[Chương 9: Thích con trai?](#)

[Chương 10: Chuyện cũ thời niên thiếu](#)

[Chương 11: Đánh cắp thời gian](#)

[Chương 12: Ăn sâu vào xương máu](#)

[Chương 13: Hy vọng sống còn duy nhất](#)

[Chương 14: Những ngày tháng cũ, chậm rãi ùa về](#)

[Chương 15: Tình dục](#)

[Chương 16: Kẻ đánh cắp tình yêu](#)

[Chương 17: Pháo hoa](#)

[Chương 18: Em chính là Việt Việt](#)

[Chương 19: Việt Việt, em đừng đi](#)
[Chương 20: Bỏ đi](#)
[Chương 21: Quanh co rồi lại gặp nhau](#)
[Chương 22: Bụi mịn gai](#)
[Chương 23: Có gì đó, không ổn](#)
[Chương 24: Anh không cần tôi nữa, tôi đi](#)
[Chương 25: Thật ra, vô cùng, nhớ em](#)
[Chương 26: Nô lệ cho tình yêu](#)
[Chương 27: Frozen cold](#)
[Chương 28: Em có anh, có anh](#)
[Chương 29: Em, hình như đã giết người](#)
[Chương 30: Bay cùng nhau](#)
[Chương 31: Kiếp này, kiếp sau](#)
[Chương 32: Tiếng đàn của em, hạnh phúc của anh](#)
[Chương 33: Đương nhiên sẽ ổn](#)
[Chương 34: Anh yêu em nhiều biết bao](#)
[Chương 35: Em không mất anh, anh cũng không mất em](#)
[Chương 36: Đứa trẻ ngoan, đi đi](#)
[Chương 37: Cảm giác đau khổ, hãy quên hết đi](#)
[Chương 38: Nguồn gốc sức mạnh](#)
[Chương 39: Tôi không đi](#)
[Chương 40: Anh, đừng bỏ rơi em](#)
[Chương 41: Là em, là em](#)
[Chương 42: Giọt nước](#)
[Chương 43: Là ai?](#)
[Chương 44: Em là quả táo trong mắt anh](#)
[Chương 45: Đầu đông](#)
[Chương 46: Sợ sống](#)
[Chương 47: Ra đi](#)
[Chương 48: Vĩ thanh – Bạc đầu đến già](#)

-----oOo-----

Chương 1: Lời nói đầu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ái tình quả thật vừa đẹp vừa bi thương.

Ngắm thật lâu, chợt cảm thấy, dương hoa rơi, hay là lệ ly biệt.

Đông Bắc vào tháng mười hai, một giọt lệ cũng dễ dàng đông thành băng.

Nước sông cuộn cuộn, đổ ra biển lớn, hai người trong vòng luân hồi nào đó hạnh phúc ôm lấy nhau.

Nước mắt tôi tràn theo khoé mi, có chút mơ hồ không hiểu.

Hai người thật sự yêu nhau ở bên nhau mới có cảm giác, thế nhưng cảm giác của ái tình là gì?

Có rất nhiều rất nhiều người nói yêu, là chấp mê, tôi hình như cũng vậy.

Đời người có bao nhiêu thứ có thể khắc cốt ghi tâm?

Cho dù Thiên Việt đã cố gắng dùng mọi biện pháp để có thể giữ lại sinh mệnh của Dĩ Thành, nhưng vẫn không thể nào tránh được lưỡi hái tử thần đang từ từ hạ xuống. Thị Dĩ Thành đã từ bỏ, giọt lệ trên khoé mắt anh hoàn toàn đánh đổ Thiên Việt, Thiên Việt lựa chọn tự tay tiễn Dĩ Thành đi, chỉ là, bản thân cũng muốn lên đường cùng anh. Hôm đó, là ngày 12 tháng 11. Tròn 4 tháng, nhiệt độ xung quanh hạ thấp. Hôm đó, Dĩ Thành, đã ra đi. Nhưng, Thiên Việt, thì không. Bác sĩ cứu Thiên Việt trước câu hỏi trách mắng của cậu, chỉ nói: “Tôi nghĩ, Thị Dĩ Thành không muốn cậu đi theo anh ta. Trước nay, mỗi khi kiểm tra phòng xong tôi đều không quay lại phòng bệnh. Tối hôm qua cũng không hiểu sao, trong lòng cảm thấy dường như có chuyện gì đó, cần phải quay lại xem mới được. Thiên Việt, có lẽ Thị Dĩ Thành ở thế giới bên kia cũng không muốn cậu như vậy, là ý của Thị Dĩ Thành, Thiên Việt... Cậu chỉ cần nhớ, Dĩ Thành yêu cậu nhiều thế nào, là đủ rồi.”

Bọn tớ chỉ muốn nói trước vài lời, Thiên lý khởi giải là một bức tranh khắc khoải về tình yêu đồng tính trong hiện thực. Cho nên xuyên suốt bộ truyện, cực hiếm khi xuất hiện gam màu hồng. Tác giả khai thác những khía cạnh rất đời thường, rất hiện thực trong cuộc sống, nhưng không vì thế mà mất đi nét tinh tế trong văn phong, mà theo như lời bình của một độc giả, thiên tiểu thuyết này có thể xem là tinh phẩm. Cho nên, bọn tớ cũng sẽ nỗ lực dùng lời văn của mình để truyền tải đầy đủ ý nghĩa của “tinh phẩm”, nếu bạn đọc thấy có chỗ không vừa ý, thì chắc chắn là do

bọn tớ kém cỏi, mong nhận được góp ý từ các bạn. Chân thành cảm ơn.
Chúc buổi tối vui vẻ.

-----oOo-----

Chương 1: -2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cục cảnh sát thành phố N nhận được điện báo từ cục cảnh sát thành phố Cát Lâm tỉnh Cát Lâm, nghi phạm hình sự đang đào tẩu bị cảnh sát thành phố N truy nã là Thẩm Thiên Việt đã sa lưới tại thành phố Cát Lâm. Phân cục Cát Lâm yêu cầu cảnh sát thành phố N phái người áp giải đào phạm này về thành phố N thụ thẩm.

Nhiệm vụ xúi quẩy này, rơi xuống ngay đầu hình cảnh Trần Bác Văn và Lý Sí trong cục.

Lý Sí bước ra khỏi cửa phòng làm việc của cục trưởng, vừa vào tới gian phòng nghỉ mùi máy người xài chung, bực bội ném phăng cả mũ lên bàn, vọt đến trước bàn làm việc của Trần Bác Văn, thô lỗ nói: “Anh Trần, anh Trần, anh xem, phái chúng ta đi làm cái chuyện xúi quẩy gì thế này?”

Lý Sí là người mới được điều đến cục không lâu, khoảng hăm hai hăm ba tuổi, bản tính chịu khó, cũng rất mẫn cán, chỉ là có chút thiếu kiên nhẫn, bệnh chung của giới thanh niên.

Trần Bác Văn nói: “Gì mà xúi quẩy, đây không phải nhiệm vụ bình thường, những địa phương xa hơn nơi này cũng không phải chưa từng đi qua. Lần này, không lên rừng chẳng xuống biển, nói chung cũng đâu đến nỗi nào.”

Lý Sí đính chính: “Em không phải nói vấn đề này, ý em là, tên Thẩm Thiên Việt kia, còn không phải trai bao sao? Thứ bại hoại!”

Trần Bác Văn năm nay ba mươi hai tuổi, là hình cảnh lão luyện, người ta thường nói hình cảnh can trường chính là kẻ lỏi đời, Trần Bác Văn nếu không phải trên người mang bộ dáng lười nhác, luôn sống với tinh thần

cái gì cũng không quan tâm, thì cũng có thể xem là một nhân vật anh tuấn.

Trần Bác Văn lôi ra một chiếc kèm cắt móng nho nhỏ, bắt đầu nắm lấy mấy sợi râu vừa lún phún nhú ra dưới cằm xén đi, thờ ơ nói: “Thế thì đã sao? Dù sao cũng không dụ được anh mày.”

Lý Sí cười rộ lên, vuốt cằm nói: “Hừ, điển trai như anh em mình, anh nói nếu hấn dùng mỹ nam kế, muốn dụ dỗ em, em thật không biết phải làm sao nữa, phụ nữ trái lại dễ đối phó, còn đàn ông, thực sự chưa từng thử qua.” Hấn mày rậm mắt tuấn, quả thật là một thanh niên cực kỳ sáng lạn.

Trần Bác Văn ngáp dài nói: “Tôi khuyên cậu, không nên tự tìm phiền não. Đồng tính luyến ái cũng không phải là buộc ai yêu ai, nghe nói bọn họ có thể đánh hơi được mùi của đồng loại, thường sẽ không tùy tiện câu dẫn người “thẳng”, càng không tùy tiện câu dẫn cảnh sát “thẳng”.”

Lý Sí hứng thú hỏi: “Cái gì gọi là “thẳng”?”

Trần Bác Văn cười ha hả nói: “Ngay cả cái gì là gọi “thẳng” cậu cũng không biết, vậy thì khỏi phải lo nữa, yên tâm đi.” Nhắc chung trà lên nhấp một ngụm, phun ra mấy lá trà trong miệng, lại cầm chung đi đến chỗ đặt trà nước.

Vừa ra khỏi phòng, nụ cười trên mặt Trần Bác Văn lập tức thu lại.

Trần Bác Văn bề ngoài cười hì hì, nhưng vừa quay lưng, liền có tâm sự không thể nói thành lời, hôn nhân với Giai Mẫn, e rằng phải đi đến kết thúc, Giai Mẫn đã đưa ra đề nghị, mình cũng đồng ý sẽ ngầm nghĩ lại. Sau chuyến đi này, e rằng sẽ phải thực sự làm thủ tục ly hôn.

Bắt đầu từ lúc nào, hai người càng lúc càng xa cách?

Sáng sớm hôm sau Trần Bác Văn và Lý Sí xuất phát, ngòi tàu cao tốc, đến chiều ngày thứ ba đã đến thành phố Cát Lâm.

Sáng sớm ngày thứ tư, hai người tới cảnh cục Cát Lâm lãnh người.

Tuy trước đó đã xem qua vài hồ sơ về Thẩm Thiên Việt, thế nhưng đến khi thấy mặt, Trần Bác Văn vẫn rất lấy làm kinh ngạc.

Người thanh niên trẻ tuổi này, mặc một chiếc quần jean bình thường và áo somi xám, bên ngoài là chiếc áo khoác jean màu lam nhạt, lặng lẽ ngồi bên cửa sổ. Cũng chẳng rõ tướng mạo cậu có điểm nào đặc biệt, chỉ cảm thấy đen ra đen trắng ra trắng, nông đậm ra nông đậm nhạt ra nhạt, sâu sắc ra sâu sắc đậm nhạt ra đậm nhạt, hết như một bức tranh thủy mặc. Đen chính là đôi mắt, trắng chính là khuôn mặt, nông đậm chính là vô vọng, nhạt chính là bi thương, sâu sắc chính là ẩn nhẫn, đậm nhạt chính là xa cách. Cậu ngồi đó, nếu không phải nơi cổ tay sáng lên cặp còng, thật giống như một sinh viên trong giờ chuyên tiết, ngồi vào một góc nghỉ ngơi, suy tư tâm sự một hồi, lập tức đứng dậy trở lại lớp học.

Trần Bác Văn tốt nghiệp từ học viện cảnh sát, ngồi trên cương vị hình cảnh đã mười năm, đây là lần đầu tiên gặp một nghi phạm khiến hắn cảm thấy ngạc nhiên đến mức này.

Từ biểu tình của Lý Sí, Trần Bác Văn có thể thấy được, người thanh niên tên Thẩm Thiên Việt này còn gây ấn tượng mạnh hơn với hắn, đây là một thanh niên xấp xỉ tuổi hắn, dường như hoàn toàn không giống một tên biến thái bại hoại đáng ghê tởm như trong tưởng tượng, điểm này không chỉ khiến hắn cảm thấy bất ngờ, mà còn khiến hắn bực bội.

Lý Sí hung hăng gọi: “Thẩm Thiên Việt!”

Người thanh niên trẻ kia quay đầu lại, đưa lưng về phía ánh sáng, khuôn mặt nửa phơi ngoài sáng, nửa ẩn trong tối, ánh nắng từ sau lưng phủ lên một đường viền màu vàng nhạt, đáp: “Hả?”

Tựa như nghe thấy bạn học hay là người nhà gọi mình, cậu đáp: “Hả?”

Giọng điệu nhỏ nhẹ, trong trẻo, êm tai, Lý Sí nghe vậy càng tức giận, không phải tới nơi này để thông thả và bình tĩnh, hắn lạnh lùng nói: “Thẩm Thiên Việt, qua đây ký tên.”

Đó là lệnh bắt giữ, Thẩm Thiên Việt đi tới, đưa tay cầm bút ký tên, ngón tay thon dài tinh tế, tuy gầy nhưng khớp xương không quá mức lộ ra, cậu dường như thoáng do dự, ánh mắt lướt một lượt trên tờ giấy, giấy trắng mực đen, từng chữ từng chữ, phảng phất đập vào đôi mắt trắng đen rõ ràng của cậu, còn phản chiếu đến mức đen trắng giao nhau, dẹt thành

một màng quang ảnh vừa sâu lại vừa nhạt.

Lý Sí mắt kiên nhẫn lấy ngón tay gõ lên mặt bàn.”Mau lên, ký tên đi!”

Thẩm Thiên Việt hoàn hồn lại, nói: “Xin lỗi.” Liền nhanh chóng ký vào tên mình.

Buổi chiều cùng ngày, một nhóm ba người, đi tới ga tàu Cát Lâm.

Tháng mười một ở vùng Đông Bắc, đã tương đối rét buốt.

Trần Bác Văn nhìn Thẩm Thiên Việt đứng cạnh mình, thấy cậu ăn mặc quá mỏng manh, đôi môi đã lạnh đến tái nhợt, nhưng không hề có một tia run rẩy.

Cả ba sóng vai cùng đi, giống bạn đồng hành đang du lịch, nếu như trên cổ tay Thẩm Thiên Việt không mang theo còng.

Trần Bác Văn vì cậu bị còng cả hai tay nên khoác lên cho cậu một tấm áo, mới cùng Lý Sí bước lên đoàn tàu về thành phố N theo một con đường riêng biệt.

Khoảnh khắc trước khi lên xe, Thẩm Thiên Việt quay đầu, ánh mắt lướt qua biển người dày đặc và khối kiến trúc sân ga, nhìn về phía chân trời nơi một áng mây xám đang hờ hững trôi, đột nhiên lên tiếng, “Nghe nói, mấy ngày nữa, sông Tùng Hoa sẽ đóng băng.”

Lý Sí từ sau đẩy cậu một cái: “Này thì liên quan gì đến ngươi, e rằng cả đời ngươi cũng đừng hòng nhìn thấy. Lên xe.”

Thẩm Thiên Việt nhích về phía trước một bước, đứng vững, mới khẽ nói: “Thực sự có liên quan tới tôi, nếu đóng băng, anh ấy sẽ lạnh lắm.”

Lý Sí hỏi: “Ai sẽ lạnh lắm?”

Thẩm Thiên Việt đã cúi đầu lên xe.

Mười lăm phút sau, đoàn tàu đi thành phố N chậm rãi rời ga.

-----oOo-----

Chương 2: Xin cứ từ từ dùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ba người họ ở chung một gian trên tàu.

Vừa vào phòng, đóng cửa lại, Lý Sí liền khóa tay phải của Thảm Thiên Việt vào cột đầu giường.

Trần Bác Văn để ý, hấn dùng một góc độ cực kỳ xảo quyệt, bởi vậy, tay phải của Thảm Thiên Việt, bị vặn ra sau lưng, không bao lâu sau, cánh tay kia nhất định sẽ bị chuột rút, đau đến tái tê.

Trần Bác Văn thấy thế, suy nghĩ một hồi, cũng không mở miệng.

Sắc mặt Thảm Thiên Việt lại đặc biệt bình tĩnh, trong tàu ẩm hơn bên ngoài rất nhiều, đôi môi cậu dần dần khôi phục chút huyết sắc.

Trần Bác Văn nghĩ, tên nhóc này, bộ dáng thực sự rất khá. Như bạch sơn hắc thủy, không hề có gam màu nào dư thừa, nhưng ghi dấu ấn vào lòng người liền không dễ phai nhạt.

Tàu từ từ rời ga.

Lý Sí đột nhiên nói: “Thảm Thiên Việt, người nhìn Cát Lâm lần cuối đi, e rằng sau này người không còn cơ hội nữa đâu.”

Trần Bác Văn hiểu tâm tư Lý Sí, hấn biết Thảm Thiên Việt là đồng tính, trong lòng vẫn luôn tồn tại một cái gai, lại xen lẫn chút hiếu kỳ, thỉnh thoảng còn muốn gây sự, phân nửa là trêu chọc phân nửa là thăm dò, tự nhận là người bình thường nên trước mặt người ta hữu ý vô ý cảm thấy mình ưu việt hơn, loại tổn thương này, giống như cát trộn trong cơm. Trần Bác Văn cũng lười quản hấn.

Thảm Thiên Việt vốn luôn trông ra ngoài cửa sổ đột nhiên quay đầu lại, nói “Không sao, thành phố này, đã khắc sâu trong lòng tôi rồi.”

Thái độ cậu ung dung, vẻ mặt bình thản, nói chuyện ôn hòa, thực sự

không giống đang khiêu khích. Lý Sí thoảng ngẩn người.

Tàu bắt đầu tăng tốc.

Trần Bác Văn biết, trạm kế tiếp, là Trường Xuân.

Hắn sẽ không quên thành phố này, vĩnh viễn không quên.

Vợ Trần Bác Văn Hoàng Giai Mẫn, là người Trường Xuân.

Bảy năm trước, vào đêm trước hôn lễ của hai người, hắn cùng Giai Mẫn đi Trường Xuân.

Cho đến hôm nay, hắn vẫn nhớ như in, đó là một ngày cuối tháng mười, khí trời ẩm hơn bây giờ đôi chút.

Hắn nhớ đêm ấy, hắn và Giai Mẫn cùng tản bộ trên đường Stalin (một vị tướng nổi tiếng của nước Nga trong chiến tranh Xô – Đức), Giai Mẫn mặc một chiếc áo bông dày và quần nỉ dài. Giai Mẫn kéo hắn đi, tươi cười vui vẻ, còn nói không ngừng, những mảng khí trắng bọn họ thổi ra, đều hòa vào bầu không khí trong lành của buổi tối. Lúc đó, trên đường gần như chẳng còn ai, hai bên đường là kiến trúc mang phong cách Nga, những hàng cây trên đường cũng rụng sạch lá, nhánh cây trụi trụi như muốn vươn tới bầu trời tối đen như mực, giống một bức tranh thủy mặc. Hắn còn nhớ tại công viên Nam Hồ, đã chụp ảnh cho Giai Mẫn, Giai Mẫn ngồi trên thềm đá, ôm má, khóm hoa sau lưng Giai Mẫn cũng lộ mặt, hàm tiếu nhìn vào ống kính.

Bức ảnh này, ngay cả cậu giúp việc ở hiệu ảnh màu nhìn thấy, cũng khen Giai Mẫn trông thật xinh đẹp. Đôi mắt Giai Mẫn to tròn, nơi đuôi mắt hẹp lại thành một góc nhọn nho nhỏ, giống như nòng nọc, ngây thơ, trong sáng, duyên dáng như lúc nào cũng mang ý cười. Trần Bác Văn vẫn nhớ, khi đó, cô luôn cười như vậy, tuy phải xa quê hương, tuy người nhà của cô, bởi vì cô muốn lấy chồng xa, nên không được vui lắm, cũng chẳng mấy hài lòng với nghề nghiệp của Trần Bác Văn, nhưng bản thân Giai Mẫn, trong lòng ngập tràn hạnh phúc. Cô khăn gói tất cả đồ đạc, ngay cả những viên kẹo lúc nhỏ nhất được trong đám cưới người ta cũng không nỡ bỏ lại, cuối cùng ở ngay ga tàu hỏa thuê một cái container mini vận chuyển tất cả những thứ kia. Trần Bác Văn nhớ mình đã hỏi cô, “Cần gì dọn sạch như vậy, sau này còn có thể trở về mà.” Giai Mẫn nói:

“Đương nhiên phải dọn hết chứ, hiện tại em đã có nhà riêng, em phải mang theo những thứ em thích, sống với anh cả đời.”

“Anh Trần, uống nước đi.” Lý Sí đặt một ly nước trước mặt Trần Bác Văn, hỏi: “Nghĩ gì mà nghĩ đến nhập thân thế?”

“Không. Đang nghĩ quảng trường Văn Hóa ở Trường Xuân thật đẹp.”

“Trước đây anh Trần từng đến vùng Đông Bắc sao?”

Trần Bác Văn cầm ly lên, vùi mặt uống nước, “Làm hình cảnh đã mười năm, có nơi nào ở Trung Quốc chưa đi qua? Cậu chờ xem, có đủ thời gian cho cậu chạy đấy.”

Lý Sí cười hì hì.

Ngoài cửa sổ, là khung cảnh rộng lớn của miền Bắc. Dưới ánh hoàng hôn mênh mông, từng cánh đồng đã qua mùa gặt, từng hàng cây trụi lá, cứ vùn vụt lướt qua bên cửa sổ, liên miên bất tận.

Hành trình dài đằng đẵng, quả thật cực kỳ vô vị. Chưa hết, phạm nhân lần này, còn đặc biệt im lặng, khiến người an tâm. Chỉ chốc lát sau, Lý Sí đã bắt đầu chán đến phát hoảng.

“Này ...” Hấn đá đá Thẩm Thiên Việt, “Dù sao cũng không có gì làm, kể chuyện của người một chút đi?”

Trần Bác Văn ho một tiếng. Tên nhóc này, đúng là non nớt không hiểu chuyện, ở đâu ra loại yêu cầu như thế, không hợp quy củ, mà đây cũng không phải phòng thẩm vấn.

Thẩm Thiên Việt không lên tiếng, đôi mắt bình tĩnh nhìn qua, rồi quay về.

Lý Sí nhận được lời từ chối tế nhị, ánh mắt sắc bén phóng qua, đã thấy ánh mắt Thẩm Thiên Việt hướng ra phía ngoài cửa sổ, dường như đang nhớ đến chuyện gì.

Mới đó đã là bữa ăn chiều.

Lý Sí mua về mấy hộp cơm.

Phần của hắn và Trần Bác Văn, rõ ràng thịnh soạn hơn rất nhiều.

Trần Bác Văn nói: “Tên nhóc này, vung tay quá trán à.”

Lý Sí cười nói: “Là em mời anh Trần mà.”

Thảm Thiên Việt bị khóa tay phải, cũng không thuận tay trái, cử động đương nhiên khó khăn, Lý Sí chỉ bàng quan nhìn hắn.

Trong hộp cơm của cậu, là một phần trứng sốt cà cực tầm thường.

Mà cà dường như vẫn chưa chín lắm, còn bị xắt thành từng khối to, sắc đỏ lẫn lộn với màu xanh. Trứng thì gần như nhìn không ra. Thảm Thiên Việt chậm rãi dùng đũa gắp bỏ vào miệng. Có chút vụng về, nhưng không chật vật.

Có thể thấy, cậu xuất thân từ một gia đình gia giáo rất tốt, lúc ăn gần như không phát ra tiếng động.

Lý Sí nhìn cậu nửa ngày bỗng nhiên nói: “Thứ chua như vậy cũng có thể nuốt được, không buồn nôn sao?”

Trần Bác Văn âm thầm duỗi chân đạp hắn một cước.

Thanh niên kia lại ngẩng đầu lên, nhìn Lý Sí. Đôi mắt trong ngần, không hề gợn sóng, như mặt hồ phẳng lặng dưới ánh trăng.

Đột nhiên, cậu mỉm cười.

Nụ cười trong trẻo, thiện ý nhưng xa lạ, như gió xuân thoảng qua. Lại như nụ cười của một người khoan dung, không chấp nhặt với đứa trẻ bướng bỉnh. Còn đứa trẻ bướng bỉnh kia, chính là Lý Sí.

Lý Sí càng lúc càng mất tự nhiên, nhiệt độ trong người cứ vọt lên từng bậc. Giọng điệu hung dữ quát: “Nhìn gì mà nhìn!”

Thảm Thiên Việt cúi đầu, một tay dọn dẹp phần cơm còn dang dở. Cậu

làm rất chậm, không vội không vàng. Sau đó nói: “Tôi ăn xong rồi. Xin từ từ thưởng thức.”

-----oOo-----

Chương 3: Anh thực sự muốn biết?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thẩm Thiên Việt nói: Xin cứ từ từ dùng.

Khiến Trần Bác Văn và Lý Sí nghe thấy ngân người. Cả hai nhìn nhau, nửa miếng sườn cốt lết gặm bên mép Lý Sí, nửa ngày mới nuốt trôi.

Trái lại người nói câu đó, nhìn ô kính cửa sổ, lẳng lặng xuất thân.

Bên ngoài ô cửa là bóng tối sâu thẳm, nhuộm lên tấm kính trong suốt một màu đen bóng như pha lê đen, phản chiếu mọi thứ bên trong toa tàu nho nhỏ. Ánh mắt Thẩm Thiên Việt, tựa như xuyên thấu tất cả, nhìn sâu vào màn đêm dày đặc.

Đã hơn mười giờ, đèn trong toa tàu rất nhanh được tắt hết. Trần Bác Văn đứng lên, mở còng tay cho Thẩm Thiên Việt, chờ hắn cởi áo khoác, nằm xuống cái giường sắt nhỏ hẹp, đắp chăn bông, sau đó chuẩn bị khóa tay phải cậu một lần nữa. Lúc này Trần Bác Văn để ý thấy cổ tay phải của Thẩm Thiên Việt đã sưng đỏ một mảng, nổi bật trên làn da trắng nõn nà, phi thường bắt mắt, Thẩm Thiên Việt khẽ xoay cổ tay, thoáng nhíu mày, lại ngoan ngoãn duỗi thẳng tay đến trước mặt Trần Bác Văn.

Trần Bác Văn cúi người nhìn cậu, cách nhau rất gần, sóng mắt trong ngần trong đôi nhãn châu đen trắng rõ ràng của cậu khiến Trần Bác Văn thoáng chốc thất thần, suy nghĩ một lúc, Trần Bác Văn đổi sang khóa tay trái cậu vào thành giường.

Khoảnh khắc thẳng lưng đứng lên, hắn nghe Thẩm Thiên Việt thấp giọng nói: “Cảm ơn.”

Trong bóng tối, cả ba đều tự có tâm sự của mình.

Trần Bác Văn đương nhiên vẫn nghĩ tới chuyện với Giai Mẫn. Suy nghĩ, nhưng lại phân tâm. Nhớ tới câu cảm ơn cực nhỏ ban nãy của người thanh niên ngủ đối diện, ở chung chưa được nửa ngày, thế nhưng Trần Bác Văn phải thừa nhận, cậu ta quả thật đã ba lần bốn lượt làm hắn ngạc nhiên.

Lý Sí thì nghĩ, đây là lần đầu tiên mình ở chung phòng với một tên đồng tính chân chính, trước đây, bốn chữ đồng tính luyến ái này, với hắn mà nói, chẳng qua chỉ tồn tại trên mặt từ vựng xa xôi, không hề có ý nghĩa thực tế. Lý Sí thích phụ nữ, thậm chí có thể nói nhiệt tình thích phụ nữ. Hắn si mê đường cong thân thể mềm mại, cả mùi hương son phấn ngọt ngào hoặc thanh nhã của họ, còn có giọng điệu khi họ nói chuyện cùng nét phong tình khi đối hờn, thanh niên trẻ tuổi như hắn, tuy là hình cảnh, nhưng trước giờ cũng không thiếu cơ hội tiếp xúc với nữ giới, hắn từng có kinh nghiệm nhiều năm yêu đương, cũng từng có quan hệ xác thịt với vài ba cô gái, hắn thích những thể nghiệm như vậy, thích ga lăng với phụ nữ.

Hắn thực sự, thực sự nghĩ không ra tại sao trên đời này lại có đàn ông không thích loại sinh vật kỳ diệu tuyệt vời như phụ nữ, mà đi thích kẻ cùng giới tính cùng cấu tạo cơ thể rắn chắc như mình. Hắn cho rằng hạng người này, nhất định mang vẻ ngoài khác biệt vừa nhìn liền biết, ghé tởm, giả tạo, biến thái, quái dị. Thế nhưng, Thẩm Thiên Việt kia, thực sự khiến hắn bị mê hoặc. Vẻ ngoài của cậu sạch sẽ gọn gàng, cử chỉ văn nhã có học thức, chẳng có điểm nào quái dị, thậm chí so với đại đa số bạn bè của mình còn giống một quân tử khiêm hòa hơn, loại nhận thức tương phản gay gắt này, khiến trực giác Lý Sí như nhạy bén hẳn lên. Hắn không hề phát giác, sự tò mò của bản thân đối với Thẩm Thiên Việt đã làm hắn quên mất người nọ kỳ thực ban đầu chính là phạm nhân. Trong bóng đêm, hắn cẩn thận thăm dò hô hấp của Thẩm Thiên Việt, mở to mắt, chú ý nhất cử nhất động của đối phương.

Tay trái của Thẩm Thiên Việt đã bị khóa, như vậy, hắn chỉ có thể nằm ngửa hoặc nằm nghiêng về bên trái, không thể xoay sang phải. Con người đôi khi rất kỳ quái, lúc ngủ, sẽ đột nhiên muốn trở mình qua một bên, bằng không, thế nào cũng không thấy thoải mái, càng không thể trở mình sang hướng đó thì càng muốn làm vậy, giống như chỉ có trở mình như thế mới có thể ngủ yên. Lý Sí từng có thể nghiệm này, chịu sự huấn luyện trong học viện cảnh sát, thường có kinh nghiệm dã ngoại qua đêm, lúc đó, túi ngủ nhỏ hẹp, hay là mặt đất thô cứng, đều khiến hắn trần trọc

muốn tìm một tư thế ngủ thoải mái mà không được.

Thế nhưng, dường như Thẩm Thiên Việt hoàn toàn không để ý, cậu vẫn không nhúc nhích nằm nghiêng sang trái, trong bóng tối, có thể thấy cậu gằn như không hề phập phồng thân người, có chút mong manh. Hô hấp của Thiên Việt đều rất nông, không lâu dài, không đều đặn, Lý Sí biết cậu vẫn chưa ngủ, thế nhưng, cậu đang nghĩ gì?

Thẩm Thiên Việt, người đang nghĩ gì?

Sáng sớm hôm sau, ba người đều thức dậy.

Lý Sí mở còng ra ý bảo Thẩm Thiên Việt mặc áo khoác. Lý Sí nhìn hẳn, thầm nghĩ: Dựa vào đâu mà sáng sớm ngay cả mặt cũng chưa rửa nhưng hẳn vẫn sạch sẽ như thế?

Lý Sí hừ mũi khóa tay Thẩm Thiên Việt vào thành giường như hôm qua, để ý thấy, cổ tay đối phương đã sưng vù, lúc bị mình lôi ra sau, Thẩm Thiên Việt cắn chặt môi dưới.

Chuyến này về, bọn họ không mua được vé tốc hành, lộ trình vẫn còn hơn phân nửa.

Bên trong toa tàu, tiếng nhạc phiêu đảng, ba người ngồi im không nói.

Có lẽ vì mới sáng sớm, nhà đài không phát nhạc pop, cũng không phát chương trình talk show gì đó, mà phát một giai điệu dương cầm cực kỳ êm ái lại mang chút bi thương.

Lý Sí nghe một hồi, đứng dậy, làm vài động tác vươn thở, thuận miệng nói: “Đây là khúc gì vậy anh Trần? Rất dễ nghe, còn rất tao nhã.”

Trần Bác Văn cười nói: “Các người là sinh viên mới tốt nghiệp, mấy chuyện ca nhạc, cậu không biết, tôi làm sao biết?”

Lý Sí cười rộ lên: “Cũng đúng, lắm nhảm bên miệng, nghe lại quen tai, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra được cái tên.”

“Ly biệt.” Thẩm Thiên Việt nói.

“Cái gì?” Lý Sí quay đầu nhìn cậu.

Thẩm Thiên Việt cười nói: “Là bản étube thiên thứ ba của Chopin, tên là Ly biệt.”

Lý Sí hừ một tiếng nói: “Ngươi giống như đã từng học đại học.”

Thẩm Thiên Việt gật đầu, “Đến năm thứ ba, bị trường đuổi học.” Trong thanh âm của cậu, không có vẻ gì đặc biệt đau xót.

Lý Sí lại hừ một tiếng: “Ngươi xem ngươi kia, đang yên đang lành, sao lại sa vào con đường này? Cha mẹ ngươi bây giờ thương tâm tuyệt vọng biết bao nhiêu?”

Thẩm Thiên Việt nói: “Bọn họ, đều ra nước ngoài rồi.”

Lý Sí nói: “Ở nước ngoài thì đã sao? Ngươi làm ra loại chuyện này, bọn họ ở phương xa cũng thấy hổ thẹn.”

Trần Bác Văn ngồi bên cạnh ho khan một tiếng.

Thẩm Thiên Việt dường như không nghe Lý Sí nói, thốt nhiên xoay người, đi tới bên cửa sổ, khuôn mặt áp sát vào khung kính, hỏi: “Qua khỏi Trường Xuân, là đến đảo Hồ Lô phải không?” Cậu không giống đang hỏi, mà giống tự nói với mình hơn: “Anh Dĩ Thành, từng đi lính ở nơi đó, cũng học lái ở nơi đó.”

Lòng hiếu kỳ trong Lý Sí càng lúc càng bị lời nói của hắn khiêu khích đến dâng trào. Hắn đá đá chân Thẩm Thiên Việt: “Này, dù sao thì nhàn rồi cũng là nhàn rồi, ngươi kể chuyện của ngươi một chút đi.”

Trần Bác Văn ném cho Lý Sí một ánh nhìn nghiêm khắc, hắn quả nhiên còn quá trẻ, chỉ trong hai ngày nay, hắn đã tiết lộ bao nhiêu tâm tính thực sự của mình, điều này đối với cảnh sát mà nói, là cực kỳ cảm kị. Trần Bác Văn nhớ lại lúc bản thân vừa vào đội hình cảnh, cũng từng phạm phải sai lầm như thế, mà cá tính đặc biệt dẫn đến sai lầm này, khiến hắn đến giờ vẫn như cũ là một cảnh sát quèn, mấy năm nay, hắn đã sửa đổi rất nhiều, thế nhưng, có những sai lầm, đối với một người, lại chính là dấu ấn, mãi không phai nhạt.

Vậy mà, Thảm Thiên Việt kia lại chậm rãi quay đầu, dăm chiêu một lát, bỗng nhiên ngẩng đầu nói: “Anh, muốn biết thật sao?”

-----oOo-----

Chương 4: Từ từ kể cho các anh nghe

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thảm Thiên Việt nói: “Anh muốn biết thật sao?”

Lý Sí nhất thời không biết nên đáp thế nào.

Thảm Thiên Việt lặng lẽ mỉm cười, nói: “Được, hành trình còn dài, tôi sẽ từ từ kể cho hai người nghe.”

Lý Sí, kể cả Trần Bác Văn, đều không ngờ cậu thực sự muốn kể chuyện của mình, trong một lúc trái lại không biết nên trả lời ra sao.

Thảm Thiên Việt mỉm cười nói tiếp: “Yên tâm, ngài cảnh sát, tôi sẽ không nói các anh dụ cung đâu.”

Trong khoảnh khắc, vẻ mặt của cậu, thậm chí mang theo chút nghịch ngợm, loại thần thái này căn bản nên thuộc về một thanh niên cỡ tuổi cậu, nghịch ngợm đơn thuần, đánh bật nét ưu thương nhàn nhạt vây quanh cả người, giống như mặt hồ trong đêm lóe lên một đốm tinh quang.

Ánh mắt Thảm Thiên Việt nhìn cảnh vật lướt nhanh ngoài cửa sổ, từ tốn bắt đầu câu chuyện: “Tôi và Thị Dĩ Thành, hai năm trước chạm mặt nhau.”

Trần Bác Văn nhạy cảm nhận thấy, cậu dùng một từ rất kỳ quái, cậu không nói, hai năm trước chúng tôi quen biết nhau, mà nói, hai năm trước chúng tôi chạm mặt nhau.

Thảm Thiên Việt nói: “Tôi nhớ rất rõ, lúc đó trời vừa vào thu. Mùa thu năm đó, đặc biệt lạnh, rất hiếm thấy ở thành phố N.”

Thiên Ly là một gay bar ở thành phố N. Có quy mô nhất định, cấp độ cũng thuộc hàng nhất định. Thiết kế giản đơn thoáng đãng, nội thất bày trí tao nhã thoải mái. Người tới không ít, đa số có bạn, cũng có khách đến tìm bạn, thế nhưng rất an tĩnh, cho dù mua bán thể xác, cũng đều âm thầm lặng lẽ tiến hành.

Đó là một buổi tối đầu thu, đã hơn chín giờ, cũng không phải là thời điểm quán bar đông khách nhất. Ở quầy bar, có hai thanh niên đang ngồi.

Hai thanh niên trẻ tuổi.

Một người trong đó, khí trời lạnh như vậy, vẫn mặc áo chèn bó sát màu đen, quần jean đơn giản, thân hình cao gầy rắn chắc, ngũ quan cân đối rõ ràng, mái tóc cắt rất ngắn, đang khoan thai uống rượu. Bên cạnh, còn có một thanh niên khác.

Thanh niên này mặc somi trắng đơn giản cùng với quần jean, ngón tay thon dài ôm lấy ly rượu như đang ủ ấm, khẽ đung đưa thân thể.

Thanh niên mặc áo chèn chột huých vai cậu ta, nhỏ giọng thì thầm: “Này, Tô Tô, nhìn gã ngồi ở góc đằng kia xem. Cứ dán mắt vào cậu cả buổi rồi.”

Thanh niên áo trắng, ngô một tiếng, uống một hớp rượu, không lên tiếng.

“Hôm qua gã cũng ở đó nhìn cậu, còn có hôm qua của hôm qua, hôm qua của hôm qua của hôm qua nữa.”

Thanh niên áo trắng bị sặc rượu, thấp giọng ho khan hai tiếng mới nói: “JO này, hôm qua của hôm qua là hôm trước, hôm qua của hôm qua của hôm qua là hôm kia. Gần đây ở cùng với người nước ngoài quá lâu, ngay cả tiếng Trung cũng quên luôn rồi sao.”

Thanh niên gọi là JO kia cười tủm tỉm xoa đầu cậu, thanh niên áo trắng cũng rử my mỉm cười.

JO nói: “Lại nữa rồi lại nữa rồi, hể cậu cười như vậy, ngay cả tôi cũng nhin không được phải động lòng.”

Thanh niên áo trắng cười rộ lên cốc đầu JO một cái: “Cậu đi chết đi. A,

tôi trụ hết nổi rồi. Tôi đi trước đây.”

JO nói: “Được rồi được rồi, hôm nay về nghỉ sớm chút đi. Có điều, lát nữa mấy tên kia không thấy cậu đâu, chắc sẽ thất vọng lắm.”

Thanh niên áo trắng không cho là vậy, xùy một tiếng, vén lọn tóc mái dài rũ trước trán lên.

Ngay lúc cậu đứng dậy chuẩn bị đi, người đàn ông ngồi thật lâu ở góc quán rút cuộc cũng đứng dậy, hạ quyết tâm thật lớn tiến lên, chắn trước mặt cậu: “Xin hỏi, cậu là Việt Việt phải không? À không, xin hỏi, cậu có phải họ Thâm, là Thâm Thiên Việt?”

Nhìn gần, người này vóc dáng cao ráo, diện mạo bình thường, nhưng trông khoan hoà đôn hậu, mái tóc húi cua, ăn mặc chỉnh tề đường hoàng.

Tô Tô nhàn nhạt quét mắt nhìn anh, nói: “Không, tôi không phải.”
Nhưng trong giọng nói lại mang chút vui vẻ.

JO chống hai khuỷu tay lên quầy bar sau lưng, hứng thú nhìn họ.

Đây đúng là kiểu bắt chuyện phi thường cũ rích, thế nhưng, bởi vì khuôn mặt bẩm sinh chất phác của anh, lại nảy sinh một phần thú vị đặc biệt.

Anh đột nhiên đỏ mặt, thấy Tô Tô sắp bỏ đi, muốn tiến lên kéo cậu lại nhưng không dám, chỉ đành theo sau, cuống quýt nói: “Vậy... vậy...”

Tô Tô dừng bước, quay đầu nhìn anh, không nói lời nào.

Ánh mắt cậu an tĩnh rơi trên người anh ta. Khiến người ta liên tưởng đến bồ câu, an tĩnh đậu trên mái nhà đen xám, khoảng cách gần như vậy, nhưng không hề liên quan nhau.

Anh liên tục lắp bắp: “Xin lỗi. Nhưng... tôi là... anh là Dĩ Thành đây, Việt Việt, anh là Thị Dĩ Thành. Em... em không nhớ sao?”

Tô Tô lắc đầu: “Xin lỗi. Anh nhận lầm người rồi.”

Trên trán anh đã đổ một hàng mồ hôi: “Chúng ta có thể... Ý tôi là, tôi có thể trò chuyện với cậu được không?”

Tô Tô cup mắt nhìn nền gạch, một nụ cười nhàn nhạt hiện lên, nói: “Xin lỗi, nhưng tôi chưa từng tiếp chuyện ai miễn phí bao giờ.”

Anh ngấn người một lúc.

Tô Tô lại mỉm cười, bước tới phía trước.

Anh nhất thời nóng vội, kéo tay cậu lại nói: “Khoan đã, xin chờ một chút. Được, chúng ta, có thể, ra ngoài bàn bạc không?”

Tô Tô nhìn bàn tay to lớn nắm chặt lấy cánh tay mình, lại ngẩng đầu nhìn anh ta: “Giá của tôi cũng không thấp.”

Sắc mặt cậu không có lấy nửa điểm gợn sóng, như thể đang nói một chuyện hết sức bình thường.

Thị Dĩ Thành vội gật đầu: “Được được.”

Anh nói, được được. Không giống đang làm một cuộc giao dịch trắc táng, trái lại như đang dỡ dành một đứa trẻ bướng bỉnh.

Tô Tô tiếp tục bắt động thanh sắc.

Anh dường như xấu hổ, buông cánh tay Tô Tô ra.

Tô Tô nói: “Được, vậy đi thôi.”

JO đuổi theo, nắm lấy vai Tô Tô hỏi: “Này, cậu muốn đi theo hẳn thật sao? Hôm nay không phải cậu...”

Tô Tô cười như không cười đá cậu ta một phát: “Bớt lo chuyện bao đồng đi, coi chừng tóc mau bạc bây giờ.”

Tô Tô cùng Thị Dĩ Thành rời khỏi quán bar. Ra ngoài, Thị Dĩ Thành đi đến chiếc xe dựng bên đường. Tô Tô vừa nhìn thấy chiếc xe, liền cười phụt một tiếng.

Là một chiếc mô tô, model khá cũ, kiểu dáng lại cục mịch. Thật ra rất giống với chủ nhân của nó, Tô Tô nghĩ.

Khuôn mặt Thị Dĩ Thành lại đỏ lên, hai tay có chút mất tự nhiên xoa vào nhau, nói: “Hồi còn nhỏ, tôi lúc nào cũng lấy xe đạp chở Việt Việt đi khắp nơi, lúc ấy, Việt Việt nói, nếu được ngồi mô tô thì hay biết mấy. Sau đó, tôi mới mua chiếc này, kiểu dáng có chút thô kệch, nhưng chạy rất an toàn.”

Tô Tô quay qua, nương theo ánh đèn đường nhìn kỹ gương mặt anh, sau đó nói: “Đi thôi.”

Anh vẫn không xoay người, từ trong cốp lấy ra một cái mũ bảo hiểm, cẩn thận đội cho Tô Tô, tỉ mỉ cài khóa.

Rõ ràng chỉ là người mới gặp, anh làm như vậy, lại có một kiểu thân thiết khó hiểu, xem chừng động tác này anh đã áp ủ trong lòng rất nhiều lần, rất nhiều năm.

Hai người ngồi lên xe rồi, Thị Dĩ Thành còn quay đầu lại nói một câu: “Ngồi ổn chứ? Đừng lo, tôi từ từ nổ máy.”

-----oOo-----

Chương 5: Tôi không phải tôi không phải

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thị Dĩ Thành ngồi lên mô tô, vừa nổ máy, bỗng nhiên lại xuống xe, cởi áo khoác trên người ra, đưa cho Tô Tô, nói: “Cái này... cậu mặc vào đi.”

Tô Tô lắc lắc cái đầu đang đội mũ bảo hiểm nặng trĩu.

Thị Dĩ Thành tiến lại, nhẹ nhàng kéo tay cậu, mặc áo vào cho cậu: “Mặc đi. Bên trong tôi còn một chiếc áo ba lỗ. Cậu lại mặc ít như vậy.”

Tay áo này dài đến tận mu bàn tay của Tô Tô.

Tô Tô nhìn người thanh niên trước mặt qua tấm kính của mũ bảo hiểm, đôi mắt anh rất rõ nét, trong đó phản chiếu hình ảnh mình mặc chiếc áo khoác quá cỡ, đội mũ bảo hiểm thật lớn, bộ dáng quái dị.

Thị Dĩ Thành một lần nữa ngồi lên mô tô, Tô Tô đột nhiên hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

Thị Dĩ Thành quay đầu, ôn hòa nói: “Về nhà tôi, có được không? Cách đây cũng không xa.”

Tô Tô nói: “Được.”

Trước kia, cũng không phải không có người dẫn cậu về nhà, nhưng đa phần, vẫn thích đi thuê phòng hơn, dù sao cũng muốn dứt khoát nhanh gọn một chút, rời khỏi khách sạn, hai kẻ từng ở trên giường quấn quýt nhau, tựa như hai kẻ đang yêu, lập tức không còn quan hệ gì nữa, chỉ còn tiền giao dịch, như thế trái lại cũng rất sòng phẳng.

Anh lái xe vững vàng, tuy không nhanh, nhưng vẫn có gió thu lạnh lẽo phát tới tấp, lúc xuống xe, Tô Tô cảm thấy đầu mình càng nặng thêm.

Bọn họ dừng lại bên trong một khu dân cư nhỏ bình thường.

Thị Dĩ Thành cẩn thận tháo mũ bảo hiểm xuống cho cậu, có một sợi tóc vương trên mũ, Tô Tô không kiên nhẫn muốn bứt ra, Thị Dĩ Thành cười nói: “Chờ đã chờ đã.” Từng chút từng chút gỡ ra: “Không phải được rồi sao? Bứt ra sẽ đau lắm.” Lại chỉ lên lầu nói: “Ở tầng năm.”

Lúc lên lầu, Tô Tô nhận thấy, đây là một tiểu khu bố trí quy hoạch rất bình thường, hành lang dài mà hẹp, bề bộn những món đồ gia dụng hết xài và cả những thứ hỗn tạp chưa dỡ vứt, cũng chẳng có đèn. Lối lên tầng năm lại có ánh đèn từ xa rọi sáng, Thị Dĩ Thành dẫn Tô Tô đến trước một căn hộ. Trên đầu cánh cửa, lấp một bóng đèn.

Thị Dĩ Thành nói: “Hành lang này không có loại đèn tiết kiệm điện năng, bàn chuyện lắp đặt, nhưng có vài hộ không chịu ra tiền, đành cứ tiếp tục như vậy, đèn này tôi tự lắp, cứ đến tối lại bật lên, người lên xuống cũng tiện hơn.”

Mở cửa, Thị Dĩ Thành nói: “Đây, mau vào đi.” Tô Tô theo anh vào trong.

Nói liền cửa ra vào là một lối đi hẹp dài, chỉ nhìn thấy một góc bên trong

phòng khách. Sàn nhà được lau sạch đến mức trơn láng dị thường, Tô Tô nhìn thấy bóng mình mơ hồ phản chiếu trên đó. Vừa bước lên, liền trượt chân. Thị Dĩ Thành vội đỡ lấy cậu, cánh tay ấm nóng lại mạnh mẽ, cách lớp áo sơ mi mỏng manh, khiến Tô Tô cảm thấy như bị bỏng mà muốn rút tay về.

Thị Dĩ Thành cười rộ lên: “Sàn nhà rất trơn, cẩn thận. Mang dép vào là được, đôi này đi, đôi này tương đối mềm.”

Anh cúi xuống, giúp Tô Tô mang dép vào. Cậu im lặng đứng bên cửa, mặc anh nhắc chân mình lên, xỏ dép vào, một chiếc, lại một chiếc.

Căn hộ của Thị Dĩ Thành thuộc loại nhà hai gian một sảnh, là kiểu nhà cũ, phòng khách rất nhỏ, Tô Tô vừa nhìn liền thấy phía trước bày trí một chiếc đàn dương cầm, màu đen sáng loáng, lặng lẽ như quý tộc đứng ở một góc phòng khách.

Tô Tô nói: “Ồ, thì ra anh còn là một nghệ sĩ.”

Thị Dĩ Thành cười ngây ngô, gãi đầu nói: “Tôi không phải, tôi chỉ là một gã thô lỗ. Việt Việt biết đàn. Lúc chúng tôi còn nhỏ, những đứa trẻ học nhạc cụ cũng không nhiều như bây giờ. Mẹ của Việt Việt là một nghệ sĩ violin.”

Nụ cười của Tô Tô đột nhiên mang theo vài phần xa xăm mơ hồ, chậm rãi nói: “Ngay cả đàn anh cũng chuẩn bị sẵn cho cậu ta rồi à.”

Thị Dĩ Thành nói: “Cậu đàn thử đi.”

Tô Tô cười nhạt bước qua, nhẹ nhàng mở nắp, ngón tay thon dài lướt trên phím đàn, khơi dậy làn âm thanh như nước chảy: “Thứ tao nhã thế này, tôi đâu biết. Hơn nữa, cho dù có biết, cũng không thể dùng đàn này, lỡ làm bản đàn anh tặng Việt Việt thì sao.”

Thị Dĩ Thành định nói gì đó, lại không thể nói thành lời.

Tô Tô vội chuyển đề tài: “Phòng khách của anh không lớn, đồ vật cũng không nhiều, ngược lại có cảm giác rộng rãi.”

Thật vậy, mỗi một góc ở đây, đều được quét dọn không bám lấy một hạt

bụi, nhưng vẫn mang bầu không khí của sự sống, bức tranh với tông màu ấm áp trên tường, là một bức tranh hoa hướng dương, trên bộ sofa lót một tầng đệm thật dày, dụng cụ trong bếp trơn bóng đến mức sáng lóa, hết thấy đều dung hòa với người đàn ông diện mạo bình thường, nhưng lại hết sức gọn gàng sạch sẽ đang đứng bên cạnh mình.

Tô Tô cảm thấy đầu càng lúc càng choáng váng, cậu hỏi: “Phòng tắm ở đâu, tôi muốn đi tắm trước.”

Thị Dĩ Thành kéo một cánh cửa nhỏ bên cạnh phòng bếp: “Ở đây này.”

Tô Tô đi vào, Thị Dĩ Thành cũng vào theo.

Tô Tô nhìn anh, bắt đầu cởi cúc áo sơ mi của mình: “Muốn tắm chung sao?” Cậu lười biếng hỏi.

Thị Dĩ Thành lập tức đỏ mặt: “Không phải. Cửa sổ ở đây có chút vấn đề, hơi khó đóng, thời tiết mùa này, đêm xuống sẽ khá lạnh.”

Anh dùng sức đóng cánh cửa nhỏ hẹp kia lại, xoay người cầm lấy một cái khăn tắm thật to, còn có một bộ đồ ngủ, đưa cho Tô Tô.

Tô Tô đã cởi được phân nửa số cúc áo, tay dừng lại trên vạt áo, nghiêng đầu nhìn anh. Trên mặt mang nét cười nhàn nhạt như sóng nước dập dềnh. Thị Dĩ Thành cũng mỉm cười, nói: “Khăn tắm hơi cũ một chút, nhưng rất sạch sẽ, cậu chịu khó vậy.” Nói xong đi ra, còn giúp cậu đóng cửa phòng tắm.

Tô Tô nghe thấy cánh cửa “kịch” một tiếng đóng lại, thu hồi nụ cười, vùi mặt vào trong chiếc khăn tắm mềm mại kia, ngẩn ngơ ngồi trên thành bồn tắm cả nửa ngày.

Lúc bước ra, trán như bị nhiệt độ trong phòng tắm hâm nóng tăng thêm vài độ, nhưng nhiệt lượng cơ thể lại bị không khí lạnh giá xung quanh bào mòn từng chút một.

Tô Tô gần như ngã nhào xuống chiếc giường trong phòng ngủ, Thị Dĩ Thành cũng đi vào.

Tô Tô lăn một vòng trên giường, ngược nhìn Thị Dĩ Thành, lại cup mắt

kéo cổ áo ngủ, mỉm cười nói với Thị Dĩ Thành: “Anh thích gấu Pooh?”

Thị Dĩ Thành nói: “Việt Việt thích.”

Tô Tô oh một tiếng: “Việt Việt của anh.”

Thị Dĩ Thành đáp: “Việt Việt của tôi.”

Tô Tô vỗ vỗ giường, nhích sang một bên, tiếp đó, bắt đầu cởi áo ngủ.

Thị Dĩ Thành lại kéo chăn, đắp lên cho cậu: “Chúng ta... trò chuyện có được không?”

Tô Tô khúc khích cười: “Chẳng lẽ anh thật sự chỉ muốn nói chuyện đơn thuần thôi sao?”

Thị Dĩ Thành ngấm nhìn nụ cười của Thiên Việt, nụ cười xa lạ này, đang nở rộ trên khuôn mặt đã in sâu trong giấc mơ anh suốt bao năm qua: “Việt Việt, em, thực sự không nhận ra anh sao? Một chút cũng không nhớ ra anh sao?”

Sắc thái của anh mang theo bi thương tuy mơ hồ nhưng vẫn không che giấu được, Tô Tô nắm lấy tay anh: “Việt Việt đương nhiên nhớ anh, có điều, tôi không phải Việt Việt. Tôi chỉ là một kẻ, mà anh cảm thấy giống cậu ta.”

Thị Dĩ Thành chậm rãi đưa tay vuốt ve khuôn mặt Tô Tô: “Việt Việt... Tại sao...” Lời nói đột nhiên bị gián đoạn.

“Việt Việt, trán em nóng quá.”

Tô Tô nghiêng đầu, né tránh bàn tay hắt: “Có một chút.”

“Hình như sốt cao rồi. Chỗ anh có thuốc, anh đi lấy cho em.”

Tô Tô đột nhiên kéo tay anh lại, hàng mi như rẽ quạt, vừa mơ màng vừa khiêu khích nhìn qua: “Này, lúc phát sốt cảm giác càng tốt, anh thực sự, không muốn thử sao?”

Thị Dĩ Thành vỗ vỗ mu bàn tay cậu: “Ngoan, anh đi lấy thuốc cho em,

mùa thu mà bệnh, không phải chuyện đùa.”

Như đang dỗ dành giải thích với một đứa trẻ muốn chơi trò mạo hiểm.

Tô Tô ngẩn ngơ nằm trên giường, đau đớn, như tàn lửa, từ nơi sâu nhất trong đầu bắt đầu âm ỉ thiêu đốt, một mạch lan xuống dần, cả người bỗng bệnh như đang trôi nổi giữa không trung, không thể chạm đất, chỉ muốn ngủ.

Trong cơn mơ màng, cảm thấy có người đỡ mình dậy, đút thuốc, thuốc viên, còn có thuốc nước rất đắng, cậu bắt đầu giãy dụa lảng tránh, lại bị đôi tay dịu dàng kiên định giữ chặt lấy đầu, nửa điềm cũng không thể động đậy. Cơn đau trên người, tâm sự không thể nói ra trong lòng, mê man do cơn sốt hành hạ đồng loạt tập kích, Tô Tô bắt đầu phát ra tiếng nức nở khe khẽ, qua một lát, thanh âm không còn, nhưng lại có nước mắt từng giọt từng giọt lăn dài, nhanh chóng trào dâng. Chợt nghe có tiếng ai không ngừng gọi bên tai: “Việt Việt, Việt Việt. Việt Việt, đừng sợ, có anh ở đây.” Tô Tô không ngừng lắc đầu mơ hồ phủ nhận: “Tôi không phải. Tôi không phải.”

-----oOo-----

Chương 6: Em thực sự, chỉ là Tô Tô thôi sao?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tô Tô nhờ cơn mát lạnh trên trán mà từ từ yên tĩnh lại.

Tâm tình cũng dần ổn định, cắn chặt răng không phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa.

Ngủ đến nửa đêm, Tô Tô cũng tỉnh táo hơn đôi chút. Nhiệt độ trên trán đã hạ xuống không ít, vẫn còn mê man, nhưng đã thoát khỏi cảm giác đau nhức kia, chỉ là cả người như nhũn ra, tay chân đều nặng tựa ngàn cân, mơ màng muốn ngủ, nhưng mí mắt lại như bị giấy nhám chà đến phát đau.

Trong cơn mơ màng, cảm giác có người đến gần, thay chiếc khăn đã ẩm trên trán bằng một chiếc khăn mát lạnh khác, lại nhẹ nhàng đi ra.

Một đêm cú thể trôi qua.

Sáng hôm sau, Tô Tô tỉnh dậy, cũng không muốn cử động, từng cảnh tượng đêm qua lần lượt hiện về trước mắt.

Mơ hồ nhớ lại, lúc mình thần trí không tinh táo đã kêu lên, không phải tôi không phải tôi.

Tô Tô kéo chăn phủ qua đầu, biết mình nên ngồi dậy, nhưng không muốn nhúc nhích, cũng không hiểu sao, lại mặc cho bản thân bướng bỉnh thế này.

Thị Dĩ Thành khẽ đẩy cửa tiến vào.

Tô Tô vội nhắm mắt lại.

Thị Dĩ Thành bước tới, đặt tay lên trán cậu. Tô Tô cảm thấy nệm giường hơi lún xuống, biết anh đã ngồi, chờ đợi động tác tiếp theo của anh, nhưng chẳng có gì xảy ra.

Cho dù đang nhắm mắt, Tô Tô vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt lưu luyến của Dĩ Thành trên từng phân khuôn mặt mình.

Tô Tô cắn răng, nhưng không mở mắt.

Anh cũng không chút động tĩnh, khuôn mặt Tô Tô dần nóng lên, không biết là có đồ hay không, hơi thở ấm áp của anh phủ lên khuôn mặt nóng hổi của Tô Tô, bỗng dưng mang đến một trận mát lạnh.

Tô Tô thầm nghĩ, chẳng lẽ cứ phải giả vờ ngủ? Lại nghĩ, dù sao cũng là anh ta ép mình, hại anh ta đi làm muộn một chút cũng đáng kiếp.

May mắn, Thị Dĩ Thành rút cuộc cũng đi ra, Tô Tô mở mắt, nhìn lên trần nhà, thở phào một hơi.

Tô Tô ra khỏi phòng ngủ đã ngửi thấy mùi thơm tràn ngập trong nhà. Không phải mùi khói bếp đậm đà, mà là mùi cháo nóng thoang thoang. Thị Dĩ Thành thấy cậu bước ra, mỉm cười nói: “Chào buổi sáng.” Lại hỏi: “Thấy khá hơn chưa? Qua đây ăn chút cháo, xong rồi uống thuốc.”

Tô Tô cũng không lên tiếng, bước tới, ngồi xuống bên bàn.

Thị Dĩ Thành múc một chén cháo đặt trước mặt cậu: “Coi chừng bỏng.” Anh nói.

Tô Tô cúi đầu nhìn vào chén, cháo được nấu cực thơm, hạt gạo cũng rất mềm dẻo, lại không vón cục, khiến người ta không khỏi nổi cơn thèm.

Tô Tô chậm rãi ăn cháo.

Thị Dĩ Thành nhìn cậu, đột nhiên nói: “Việt Việt, em vẫn giống như hồi còn bé, ăn không hề có tiếng động.”

Tô Tô không ngẩng đầu lên, ngữ khí mang theo hai phần ý cười nhàn nhạt: “Có lẽ rất nhiều người ăn cũng không phát ra tiếng động.” Mới ngẩng đầu, giơ một ngón tay thon dài lên trước mặt Thị Dĩ Thành, huơ huơ: “Lặp lại lần nữa, tôi không phải Việt Việt.”

Tô Tô tiếp tục ăn cháo, vừa cười vừa nói: “Tôi với cậu ta, trông rất giống nhau sao? Chuyện này, chỉ mới thấy trên phim ảnh hoặc trong tiểu thuyết, quả thật chưa từng gặp qua.”

Thị Dĩ Thành như đang trầm thờ dài, không lên tiếng nữa.

Tô Tô ăn cháo xong, Thị Dĩ Thành liền đưa thuốc với nước qua cho cậu, Tô Tô cũng không nhìn đối phương, nhận lấy rồi uống.

Nhất thời căn phòng trở nên yên tĩnh. Chỉ còn tiếng tích tắc của đồng hồ treo trên tường, trong không gian trầm lắng này lại càng đặc biệt rõ ràng.

Thị Dĩ Thành thử mở miệng: “Việt Việt...”

Tô Tô đột nhiên ngắt lời hẳn: “Này, tôi nói, anh, thực sự, không làm sao?”

Thị Dĩ Thành: “Hả...”

Tô Tô lại cười rộ, nụ cười của cậu nhu hoà như nước, nhưng không hề vô tư: “Nếu tôi đã đi với anh, làm hay không đều phải thu tiền, anh bị lỗ

rồi.”

Thị Dĩ Thành đang định mở miệng, Tô Tô lại nói: “Xin lỗi, tôi phải đi.”

Thị Dĩ Thành ngẩn ra.

Tô Tô vẫn tiếp tục: “Tôi nói, tôi phải đi, xin trả tiền.”

Sắc mặt Thị Dĩ Thành chợt ảm đạm, Tô Tô nhìn anh, từ chóp mũi cười lạnh một tiếng.

Thị Dĩ Thành nói: “Được, được.” Lại cái giọng điệu dỗ dành con nít này.

Tô Tô đột nhiên cảm thấy buồn bực.

Thị Dĩ Thành trở vào phòng, lát sau cầm một phong thư đi ra, khẽ đặt lên bàn. Nhưng nói: “Ồ lại thêm chút nữa được không?” Đưa một túi nylon nhỏ cho cậu: “Còn có chỗ thuốc này, cho em. Thuốc rất hiệu quả.”

Tô Tô đón nhận, tiện tay nhét vào túi: “Anh không đi làm sao?”

Thị Dĩ Thành nói: “À, chuyện này, anh đi sớm hay muộn một chút cũng không sao.”

Tô Tô cười khê: “Chà, thì ra là ông chủ.”

Thị Dĩ Thành đỏ mặt: “Cũng không thể coi là vậy. Tự mở một công ty vận tải nho nhỏ. Vừa mới đi vào nề nếp.”

Tô Tô nhìn ngón tay im lặng một hồi, đột nhiên nói: “Xin lỗi, anh có kèm cắt móng không? Móng tay tôi bị xước, đâm đau quá.”

Thị Dĩ Thành vội nói: “Có, có.” Đứng dậy đi tìm.

Đến khi anh từ phòng ngủ bước ra, phát hiện Tô Tô đã đi rồi. Một tiếng động cũng không có.

Trên bàn, là một xấp tiền, một bức thư màu trắng được đặt trên cùng, Thị Dĩ Thành cầm lên, trong đó viết mấy chữ: “Cảm ơn tối qua đã chăm sóc tôi, coi như ưu đãi cho anh, tiền tôi chỉ lấy một nửa.”

Nét bút vôi vàng, phẳng phất như một giây sau sẽ biến mất như chủ nhân của nó.

Sau lần đó, Thị Dĩ Thành cũng không tìm được Tô Tô nữa.

Thị Dĩ Thành mỗi ngày đều túc trực ở Thiên Ly, nhưng, Tô Tô không hề xuất hiện.

Thị Dĩ Thành không thấy Tô Tô, nhưng lại gặp được người thanh niên tên JO cùng ngồi với Tô Tô hôm đó.

Thị Dĩ Thành bước qua: “Cho hỏi, Việt... Tô Tô có ở đây không?”

JO nhận ra hẳn: “Anh tìm Tô Tô? Hai ngày nay tôi cũng không gặp cậu ta.”

Thị Dĩ Thành suy nghĩ một lát, vẫn hỏi ra miệng: “Xin hỏi, Tô Tô, là họ Tô thật sao?”

JO mỉm cười: “Anh hai à, đừng nói anh không biết bọn tôi làm nghề gì nha, thành thật mà nói, làm nghề này, có mấy ai dùng tên họ thật của mình? Tô Tô họ gì, tôi thật sự không biết, chỉ biết mọi người đều gọi cậu ta là Tô Tô.”

Trên khuôn mặt trẻ tuổi của cậu, nhàn nhạt hiện lên vẻ tự giễu, còn có một chút tang thương, nhưng nháy mắt đã chẳng còn.

“Vây...” Thị Dĩ Thành không phải không do dự, thế nhưng vẫn không nhìn được hỏi tiếp: “Cậu có cách gì liên lạc với cậu ấy không, hoặc là... cậu biết cậu ấy ở đâu không?”

JO bị sặc một ngụm rượu, liếc xéo anh: “Tôi đương nhiên, khụ khụ, không biết cậu ta ở đâu. Số di động thì đúng là có, nhưng nếu cậu ấy mà biết tôi tùy tiện cho người khác, nhất định sẽ trở mặt với tôi. Anh hai à, anh đừng làm khó tôi.”

Thị Dĩ Thành bắt đắ dĩ gật đầu: “Dù sao cũng cảm ơn cậu.”

Thị Dĩ Thành rời khỏi Thiên Ly.

Quán bar này, nằm ở một góc khuất khá biệt lập trên đường, chỉ có bóng cây loang lổ, khẽ lay động trong màn đêm, vẽ nên một mảnh cô tịch.

Việt Việt, em đang ở đâu? Em thực sự, chỉ là Tô Tô thôi sao?

-----oOo-----

Chương 7: Thỏa thuận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thâm Thiên Việt chìm đắm trong hồi ức, dường như cậu đang trở về hai năm trước đây, trốn trong góc tối của quán bar, nhìn người kia ngây ngốc ngồi đó, hoặc ngập ngừng hỏi thăm từng người, hết quán bar này đến quán bar khác, hết ngày này đến ngày khác. Con người thật thà này, ấy vậy lại không hề phát hiện, mình đã vài lần theo sau anh ta. JO thường đùa rằng, cậu còn không mau xuất hiện, anh Thị sắp biến thành Mạnh Khương Nữ ngàn dặm tìm chồng rồi đấy.

Khuôn mặt Thâm Thiên Việt dần dần thấm đượm nét cười nhàn nhạt, là nét cười xuất phát từ nơi nội tâm sâu thẳm, trong nắng mai thanh nhã như ngọc. Cậu thì thầm với chính mình: “Tên ngốc này!” Lại thở dài: “Giá như lúc đó tôi không đi tìm anh ấy, giá như lúc đó tôi không đề ra thỏa thuận kia với anh ấy... thì hay biết mấy.” Cậu quay đầu, tựa lên thành giường, ý cười dần tan biến, giống như khe hở thì không thể nào giữ được dòng nước ở lại: “Đời người, dù cho có trốn tránh thế nào, cũng không thể thoát khỏi số phận.”

Suốt một tháng trời, Thị Dĩ Thành gần như đã rảo khắp các quán bar có thể tìm được, thế nhưng anh vẫn không tìm thấy Việt Việt.

Anh mong nhớ Việt Việt đã tám năm qua, khó khăn lắm mới tìm được, Việt Việt một lần nữa lại biến mất.

Thị Dĩ Thành bước ra khỏi một quán bar, tuyệt vọng ngồi phịch xuống đất, vùi mặt vào giữa hai đầu gối.

Có lẽ, thật sự đã quá lỗ mãng rồi. Lúc chia tay, Việt Việt chẳng qua chỉ là

một đứa trẻ mười bốn tuổi, hoàn toàn không hiểu được tâm tư mình dành cho cậu, khi đó cậu ấy chẳng qua chỉ xem mình như anh trai dựa dẫm ý lại. Việt Việt bây giờ, có một cuộc sống như vậy, kể từ hôm ấy, Thị Dĩ Thành không phải không hiểu, thế nhưng, tại sao? Cậu nhất định có nỗi khổ khó nói, nhưng mà, liệu cậu có bằng lòng để mình lại đặt chân một lần nữa vào cuộc sống của cậu không? Việt Việt, em đang ở đâu?

Thị Dĩ Thành vò đầu bứt tai, ngẩng mặt lên.

Có một người, bó gối ngồi xuống trước anh, đôi mắt trắng đen rõ ràng, trong ngần như nước, nhìn anh, không nói lời nào.

Bất ngờ ngoài ý muốn khiến Thị Dĩ Thành chỉ biết ngây ra.

“Này”, thanh niên kia nói: “Vẫn đang tìm Việt Việt của anh sao?” Giọng nói cậu chậm rãi, lại như thờ dài: “Anh đúng là quá si tình.”

Nói xong, cậu đứng dậy, Thị Dĩ Thành vô thức muốn kéo lại, nhưng thấy cậu không có xoay người bỏ đi, mà lùi ra sau hai bước, ngồi lên dãy song chắn ven đường. Đôi chân thon dài một gác trên song, một thả tự do, đung đưa theo gió.

“Tôi nói anh,” Cậu cười như không cười, “Tìm Việt Việt làm gì? cậu ta là gì của anh?”

Thị Dĩ Thành bước qua, đứng bên cạnh cậu: “Việt Việt, trước đây, là hàng xóm của anh, cũng là bạn chơi chung với anh lúc nhỏ, là em trai nhỏ của anh.”

“Ồ.” Tô Tô xoay đầu: “Thì ra là thanh mai trúc mã, khó trách anh cứ nhớ mãi không quên. Ái chà, nhìn anh cũng khá thật thà, không ngờ còn nhỏ như vậy đã ôm tâm tư sâu xa?”

Thị Dĩ Thành đỏ mặt.

Tô Tô cười ra tiếng, cố ý dùng một ngón tay quét qua mặt anh: “Để đỏ mặt như vậy, làm sao ra ngoài lãn lộn?”

Thị Dĩ Thành nhìn Tô Tô, cậu chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng manh màu trắng, quần màu be, ánh lên trong màn đêm sâu thẳm, toàn thân trên

dưới dường như chỉ có hai màu đen trắng, so với giọng nói và thái độ có điểm ngả ngớn của mình, hoàn toàn không dung hoà, mà có một sức hấp dẫn kỳ lạ.

Thị Dĩ Thành nói: “Em thật thích mặc đồ trắng.”

Tô Tô hỏi: “Việt Việt của anh thì sao? Cậu ta thích mặc màu gì?”

Thị Dĩ Thành nói: “Việt Việt ư, em ấy thích màu lam.”

Thân thể Tô Tô hơi lão đảo, Thị Dĩ Thành đỡ lấy cậu. Khoảnh khắc ấy, khuôn mặt hai người gần như dán vào nhau.

Thị Dĩ Thành nghĩ, Việt Việt à, em đã cao lên rất nhiều.

Khuôn mặt cậu, đã không còn nét ngây thơ của thiếu niên, thay vào đó là vẻ thanh tú lãng tử đơn thuần của thanh niên. Khuôn mặt luôn khoác lên biểu tình nhàn nhạt này, nhìn kỹ, lại hết sức sinh động.

Tô Tô biết Thị Dĩ Thành đang chăm chú quan sát mình, bất chợt rũ mi, cười khẽ một tiếng, nụ cười rất ngắn ngủi, thế nhưng Thị Dĩ Thành vẫn nhạy cảm nắm bắt được ý vị quen thuộc trong miền ký ức xa xăm nơi cậu.

Thị Dĩ Thành nói: “Cha mẹ Việt Việt đều là những người tài giỏi, cha là nhà nghiên cứu trẻ tuổi nhất, có thành tựu nhất ở viện nghiên cứu Cổ sinh vật học, mẹ là một nghệ sĩ, ban đầu, bọn họ không đồng ý để Việt Việt chơi với anh.” Anh cười ngây ngô: “Bởi vì cha mẹ anh chỉ là người gác cổng ở viện nghiên cứu. Thế nhưng Việt Việt, lại thích đi theo anh. Anh thì... vô cùng thích em ấy. Việt Việt rất ít nói, vóc dáng cũng mảnh mai, có phần hướng nội, trên mặt mang cặp kính gọng đen nhỏ nhắn, không hoà đồng lắm, có lúc còn bị mấy đứa trẻ trong viện bắt nạt, mỗi lần như vậy, anh đều bảo vệ em ấy, em ấy là một đứa trẻ, khiến người rất muốn yêu thương. Từ lúc em ấy mười tuổi anh lúc nào cũng ở bên em ấy, mãi cho đến năm em ấy mười bốn anh mười chín, phải nhập ngũ rồi, mới chia tay. Lúc trở về, cha mẹ anh đã không còn làm ở viện nghiên cứu nữa, bọn họ cũng đã chuyển nhà.”

Tô Tô bỗng ghé mặt sát lại, nói: “Anh xem, tôi không đeo kính, anh nói tôi giống cậu ta chỗ nào?”

Thị Dĩ Thành đưa tay phủi phiến lá khô vương trên tóc Tô Tô, dịu dàng nói: “Anh đã từng thấy dáng vẻ lúc em ấy không đeo kính.”

Ngũ quan Thị Dĩ Thành rất bình thường, nhưng lại được bao phủ bởi vẻ khoan hoà dịu dàng, như men bôi lên gốm sứ, làm cho người khác bất giác bị lớp màu sắc sáng bóng ấm áp kia hấp dẫn.

Tô Tô ngược nhìn bầu trời đêm, đột nhiên nói: “Hay là, chúng ta lập một thỏa thuận đi.”

Thị Dĩ Thành hỏi: “Sao cơ?”

Tô Tô khôi phục ý cười phóng túng: “Tôi nói, hay là chúng ta lập một thỏa thuận đi. Tôi sẽ đóng vai Việt Việt của anh, còn anh, vẫn tiếp tục tìm cậu ta, ba tháng, tôi cho anh ba tháng, trong khoảng thời gian đó, nếu anh tìm được cậu ta rồi, tôi sẽ lập tức rời khỏi anh, nếu anh vẫn không tìm được cậu ta, hết kỳ hạn ba tháng, tôi cũng lập tức biến mất, chúng ta tiền trao cháo múc, thế nào?”

Cậu đung đưa hai chân, cười tủm tỉm, cũng không nhìn Thị Dĩ Thành, chỉ tự mình nói một hơi.

Thị Dĩ Thành ngẩn ngơ, sau đó, anh mỉm cười.

“Được!” Anh nói, dứt khoát ngắn gọn.

Tô Tô từ song chắn nhảy xuống: “Vậy cứ quyết định như thế. Đi đây.”

Thị Dĩ Thành đuổi theo sau hỏi: “Bao giờ, và ở đâu anh có thể đón em?”

Tô Tô xoay người lại, đi thụt lùi, vừa cười vừa nói: “Khỏi đi. Cứ để tôi giao hàng tận nhà.”

Thị Dĩ Thành đứng ngẩn ngơ giữa đường, cuộc kỳ ngộ đêm nay, khiến anh rơi vào cơn chệnh choáng, đầu óc có chút mông lung, Việt Việt, em vẫn không thừa nhận mình là Việt Việt, thế nhưng, em đồng ý cho tôi ba tháng. Phải, ba tháng, Thị Dĩ Thành nghĩ, chúng ta sẽ có thời gian ba tháng.

Con nhện nhỏ ở góc tường, nhả tơ kết lưới, vây khốn chính mình. Thế nhưng, nó vẫn tham lam ánh nắng ấm áp bên cửa sổ, từ từ muốn bò tới.

Con nhện bé nhỏ đó, nó nói nó là Tô Tô.

-----oOo-----

Chương 8: Tôi đến rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Này, hôm nay coi như tôi bắt đầu làm việc.”

Thị Dĩ Thành ngân ra.

Tô Tô nheo mắt: “Này, đừng nói anh đã quên thỏa thuận của chúng ta chứ. Vậy thôi, tôi đi đây.”

Suốt đêm hôm đó Thị Dĩ Thành trần trở trần trọc, chưa tới bốn giờ sáng đã tỉnh dậy, dù sao cũng không ngủ tiếp được nữa, bèn rời giường làm điếm tâm. Việt Việt vẫn giống như lúc nhỏ, thích ăn cháo do anh nấu. Lúc đó, toàn bộ viện nghiên cứu, chỉ còn nhà Thị Dĩ Thành vẫn chưa dùng bếp gas, cha dùng mấy viên gạch vụn xây thành bếp nung, thu gom những cành cây khô làm củi, dùng để nấu nướng. Cái nồi lớn nấu cháo đã dùng nhiều năm rồi, mà nắp nồi vẫn dùng ván gỗ tròn thay thế. Tuy nấu nướng không thể nhanh bằng bếp gas, nhưng đồ ăn làm ra dường như đặc biệt thơm ngon hơn. Còn nhớ lúc đó, Việt Việt vô cùng thích thú với loại bếp nung này, mỗi lần nấu cháo, cậu lúc nào cũng ngồi xồm một bên, dùng sức mà chun mũi hít hít, ngửi mùi gạo dẻo thơm bốc lên, luôn miệng hỏi: Chín chưa, chín chưa? Lúc mở nắp nồi, hơi nóng phả ra, phủ lên tròng mắt kính, cậu thường một mạch chạy đi, lau kính xong mới chạy về. Cậu không bao giờ chịu để Thị Dĩ Thành nhìn thấy dáng vẻ lúc không đeo kính của mình, mãi cho đến một lần...

Sau đó, trong viện thanh lý mấy cái bếp gas cũ, lãnh đạo bèn cho nhà họ dùng, cha mẹ vui mừng đến mức muốn đập bỏ lò bếp nung, Thị Dĩ Thành ngăn cản, mang cái bếp nung cất vào nhà kho nhỏ sau nhà, Việt

Việt vừa hay chuyện, cuống quýt chạy đến, Thị Dĩ Thành dẫn cậu tới nhà kho cất cái bếp kia, cậu vui mừng nhảy cẫng lên lưng Thị Dĩ Thành, để Thị Dĩ Thành công chạy vòng quanh sân nửa ngày trời. Việt Việt lúc nhỏ, thật đúng là một đứa trẻ đáng yêu, còn làm nũng biết bao nữa chứ. Bây giờ cũng vậy. Thị Dĩ Thành cười ngớ, ngay cả mình cũng không phát hiện ra. Đến khi làm xong bữa sáng, cũng chỉ mới năm giờ rưỡi. Thị Dĩ Thành đi tới đi lui trong nhà, hết sờ đông lại ngó tây, tâm tình như chàng trai sắp cưới vợ, hồi hộp trong sự mong chờ và vui mừng vô hạn.

Khoảnh khắc Thị Dĩ Thành nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, lập tức từ trong giấc ngủ ngán choàng tỉnh dậy, ra mở cửa.

Tô Tô đứng ngay cửa.

Cậu thay một chiếc áo somi cotton màu lam nhạt, áo khoác jean cùng với quần jeans, có chút lười biếng đứng dựa vào khung cửa, nhìn thấy vẻ vui mừng không chút che giấu trên mặt Thị Dĩ Thành, mỉm cười nói: “Tôi đến rồi.”

Thị Dĩ Thành bất chợt bế cậu lên, xoay một vòng, sau đó ôm chặt lấy cậu.

Khuôn mặt Tô Tô áp vào vai anh, ngay giây phút Thị Dĩ Thành không nhìn thấy, trên mặt cậu tràn ngập ôn tình, giống như thời thiếu niên.

Đến khi quay mặt qua, nét cười mang theo chút phóng túng kia lại khôi phục.

“Này, hôm nay coi như tôi bắt đầu làm việc đây.”

Thị Dĩ Thành ngẩn ra.

Tô Tô nheo mắt: “Này, đừng nói anh đã quên thỏa thuận của chúng ta chứ. Vậy thôi, tôi đi đây.”

Thị Dĩ Thành theo bản năng kéo cậu lại: “Không không không, anh nhớ, anh nhớ mà. Lại đây, mau vào đi. Phải rồi, em không mang theo hành lý sao?”

Tô Tô nhướn mày trêu chọc: “Anh bao tôi, nhưng không bao cả hành lý

của tôi?”

Thị Dĩ Thành lấp bắp: “Áy, anh không phải... anh... ý anh là...”

Tô Tô bật cười: “Anh lại đỏ mặt kìa. Xin lỗi xin lỗi, không trêu anh nữa.”

Thị Dĩ Thành hỏi: “Ăn sáng chưa? Anh có nấu cháo.”

Tô Tô ngồi vào bàn, Thị Dĩ Thành múc cháo đưa đến trước mặt cậu. Tô Tô nhìn chén cháo nói: “Hôm qua tôi chợt nghĩ đến một chuyện. Anh muốn tôi đóng vai Việt Việt, dù sao cũng phải nói cho tôi biết sở thích thói quen của Việt Việt chứ, kéo tôi diễn không giống, anh càng xem càng thấy thất vọng đúng không? Chẳng hạn, Việt Việt thích ăn món gì? Cậu ta thích chơi trò gì? Có thứ gì đặc biệt chán ghét?”

Ánh nhìn dịu dàng của Thị Dĩ Thành dừng trên mặt cậu, như vồ về từng tác từng phân: “Việt Việt, em ấy rất ngoan, cũng không kén ăn, lúc ăn cháo rất thích thêm đường, bình thường ngoài luyện dương cầm ra cũng không có sở thích gì đặc biệt. Thành tích tốt, thông minh, nhưng không thích học bài lắm. Thể thao cũng không khá, lúc tập chạy xe đạp, bị té không biết bao nhiêu lần, ngồi lý dưới đất không chịu đứng dậy, giận dỗi nói cả đời không thèm chạy xe đạp nữa, muốn anh sau này mua mô tô chở em ấy. Việt Việt bẩm sinh gầy yếu, rất dễ ngã bệnh, sợ uống thuốc, nhưng trời lạnh lại ghét mặc áo ấm, bảo là trông giống gấu chó. Em ấy lúc đó, tóc có hơi vàng, anh thường dùng khe cửa kẹp võ vò hạc đào cho em ấy ăn, răng rất đều lại rất trắng, lúc ăn quà vặt thích cắn bằng răng cửa, giống như cún con vậy. Sợ nhất là người ta đụng tới mắt kính của mình. Sợ ngứa muốn chết, lại rất thích người khác gãi lưng cho, Việt Việt thường nằm sấp trên đầu gối anh, nói: Gãi lưng cho em, gãi lưng cho em. Trẻ con miền nam, theo anh học được vài câu địa phương Đông Bắc, hơn nữa còn mấy lần bập bẹ nói với mẹ em ấy.”

Tô Tô im lặng nhìn anh, nghe anh dùng giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi kể từng mẩu chuyện cũ vốn đã trở nên quá mờ nhạt trong phần ký ức sâu nhất của mình. Cậu trước giờ không hề biết, anh trai cao lớn nhà bên lúc nào cũng âm áp bảo vệ cậu lại khắc ghi những chuyện này, nhớ lâu như vậy, nhớ sâu như vậy, nhớ nhiều như vậy, nhớ kỹ như vậy.

Tô Tô vươn tay mở nắp hủ đường ra, thêm hai muỗng đường vào chén

cháo.

“Vậy cậu ta, Việt Việt, cậu ta gọi anh thế nào?”

“Em ấy gọi anh là anh Dĩ Thành. Lúc không có ai, sẽ gọi là anh.”

“Được, từ giờ trở đi, tôi sẽ học làm Việt Việt.” Cậu chậm rãi ăn cháo. Ngẩng đầu lên, nét cười ngả ngớn lúc nào cũng nhàn nhạt hiện trên mặt từ từ biến mất, ánh mắt trở lại trong trẻo như nước, từ túi quần lấy ra một cặp kính nhỏ gọng đen đeo vào, nhìn Thị Dĩ Thành, mỉm cười, lại bung chén cháo lên ăn tiếp. Khoảnh khắc đó, Thị Dĩ Thành chỉ cảm thấy mình như một lá thuyền nhỏ, trôi xuôi theo dòng, thời gian xung quanh như trở về tám năm trước đây, cậu bé khả ái thích nũng nịu lúc nào cũng ỷ lại vào anh, đang đứng bên bờ sông cỏ xanh mơn mớn, mỉm cười nhìn về phía anh.

Thị Dĩ Thành cảm giác vành mắt như có thứ gì đó ấm nóng đang đọng đây, quay đầu đi, che giấu.

Anh nói: “Lại đây, Việt Việt, xem phòng của em này.”

Thẩm Thiên Việt theo anh đi đến phòng ngủ mà lần trước mình đã từng ngủ lại, đây hiển nhiên là phòng ngủ chính. Suốt đêm anh đã sắp xếp bày trí lại căn phòng này, đổi cả tấm ga trải giường mới tinh màu lam sẫm, trên ghế sofa màu nghệ bên cửa sổ đặt thêm một cái gối dựa thật to sọc ca rô xanh trắng, bên cạnh còn có kệ sách báo.

Thị Dĩ Thành nói: “Thiếu gì cứ nói cho anh biết. Anh ngủ phòng kế bên.”

Thẩm Thiên Việt đứng nhìn một hồi, quay đầu nói: “Cảm ơn anh, anh Dĩ Thành.”

Thị Dĩ Thành nói: “Dậy sớm như vậy, có muốn ngủ thêm chút nữa không? Lát nữa anh đi làm, em cứ tùy ý. Cái này cho em.”

Thị Dĩ Thành kéo tay Thiên Việt qua, dúm chiếc chìa khoá vào trong tay cậu.

Thiên Việt cúi đầu nhìn thứ nho nhỏ sáng loáng, mang theo hơi ấm của

người kia: “Anh Dĩ Thành, anh không sợ em cuốn gói hết đồ trong nhà anh bỏ đi sao?”

Thị Dĩ Thành xoa đầu cậu: “Đương nhiên không sợ. Anh tin em.”

Thiên Việt hỏi: “Anh tin Việt Việt, hay tin Tô Tô?”

Thị Dĩ Thành chăm chú nhìn cậu, nụ cười mộc mạc, ấm áp như ánh nắng chiều mùa đông.

“Người anh tin chính là em!”

-----oOo-----

Chương 9: Thích con trai?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tâm tình cậu nháy mắt ảm đạm.

Người mà Thị Dĩ Thành luôn mong nhớ, từ đầu tới cuối vẫn chỉ là Thẩm Thiên Việt đơn thuần, sạch sẽ, trong như nước, trắng như tuyết.

Chứ không phải cậu.

_____

Thẩm Thiên Việt không ngờ lại đánh một giấc từ trưa đến thẳng gần năm giờ chiều.

Lúc tỉnh dậy, ánh hoàng hôn vàng nhạt đã chiếu vào, Thiên Việt cảm thấy mình giống như con sâu nhỏ hóa thạch trong một mẫu hổ phách, ngưng đọng lặng lẽ, giống như có thể tiếp tục như vậy suốt đời suốt kiếp. Cậu kinh ngạc vì mình lại có thể ở trên chiếc giường xa lạ ngủ một giấc dài êm ả như vậy, như thể bù đắp cho tất cả những giấc ngủ không đủ trong mấy năm qua, càng kinh ngạc hơn, bản thân có thể ở trên chiếc giường xa lạ này bình tĩnh tỉnh dậy. Lần đầu tiên là vào hôm ấy, tâm tình lúc đó thế nào, đoạn hồi ức kia như ám ảnh vĩnh viễn gieo sâu vào lòng Thiên Việt.

Trong đầu Thiên Việt lại hiện lên gương mặt của một người. Vóc dáng cực cao cực gầy, đôi mắt hoa đào thật to, sống mũi cao thẳng, mái tóc bông bênh hơi xoăn.

Khuôn mặt anh tuấn bao nhiêu, tâm tư bạc bẽo bấy nhiêu.

Thiên Việt cố sức lắc đầu, ngồi dậy, thẩn thờ trên giường. Tiếng chuông điện thoại chọt vang lên.

Là Thị Dĩ Thành.

Âm thanh dịu dàng bên kia đầu dây: “Việt Việt, là anh đây. Anh sắp tan ca rồi, em có đặc biệt muốn ăn gì không, anh đi mua.”

Thiên Việt nói: “Không cần.”

Hai bên đều im lặng, chỉ nghe thấy hơi thở khe khẽ của nhau. Thiên Việt nhớ lại rất nhiều năm trước, Thị Dĩ Thành từng lén dùng điện thoại ở phòng bảo vệ gọi cho cậu, khi đó, cậu sắp thi giữa kỳ, mẹ bắt đầu cấm sau khi tan học không được ra ngoài chơi nữa, cậu và Thị Dĩ Thành hẹn nhau, chuông điện thoại vang lên hai tiếng liền cúp máy, Thị Dĩ Thành nhất định sẽ đứng dưới lầu đợi cậu, Thiên Việt sẽ viện đủ lý do để xuống lầu, lúc thì đi đổ rác, lúc thì muốn mua dụng cụ học tập, sau đó chạy như bay xuống, Dĩ Thành ở đầu cầu thang đợi, cho cậu món đồ chơi mình vừa làm xong, hoặc là một mẩu bánh nhỏ. Có lúc nói sao mẹ cũng không cho cậu ra ngoài, cậu bèn lén chạy lên ban công, vẫy tay với người đứng bên dưới.

Chuyện cũ như gió thoảng, lướt qua mặt qua tim. Chỉ là, Thiên Việt nghĩ, mình, đã không còn có thể quay đầu nữa.

Thị Dĩ Thành khẽ gọi: “Việt Việt?”

Thậm Thiên Việt như hoàn hồn lại, cười bảo: “Này, mau về đi. Đói bụng rồi!”

Trong thanh âm của Thiên Việt mang theo chút mơ màng biếng nhác vừa mới ngủ dậy, cõi lòng Thị Dĩ Thành không khỏi mềm mại như dòng nước, nói: “Được!”

Ninh Khả đứng một bên nhìn anh, hỏi: “Tối nay có hẹn sao ông chủ? Nhìn vẻ như rất hưng phấn nha.”

Thị Dĩ Thành buông điện thoại, khuôn mặt ửng đỏ, ấp úng nói: “À, không... cũng không phải.”

Ninh Khả nói: “Mau về đi, để em khoá cửa cho.”

Nhìn bóng lưng vội vã rời đi của Dĩ Thành, Ninh Khả thở dài một hơi. Người đàn ông tốt như vậy, nhưng trước sau vẫn không chịu cho cô tiếp cận. Có lẽ trong lòng anh đã có ai đó, là người vừa gọi điện kia chăng?

Thị Dĩ Thành nhìn Thẩm Thiên Việt mở cửa, vẫn mặc bộ đồ ngủ màu lam sẫm có in hình gấu Pooh, mái tóc hơi rối, cặp kính gọng đen nho nhỏ trượt trên sống mũi, có chút mông lung mơ màng, giống như thoáng chốc đã nhỏ đi mấy tuổi.

Thị Dĩ Thành hỏi: “Hôm nay đã làm những gì?”

Thiên Việt lười biếng nói: “Chẳng làm gì cả, ngủ suốt, mừng ngày đầu tiên trong sự nghiệp làm con mọt gạo của em.”

Thị Dĩ Thành mỉm cười xoa đầu cậu.

Thiên Việt thay đồ, lười biếng dựa vào cửa phòng bếp nhìn Thị Dĩ Thành nấu ăn, Thị Dĩ Thành dưới ánh mắt tập trung của cậu có chút xấu hổ, động tác vốn lưu loát lại rối loạn cả lên, xoảng một tiếng đánh rơi cái chén bên bồn rửa vỡ tan tành.

Thiên Việt đi qua thu dọn, Thị Dĩ Thành vội nói: “Coi chừng đứt tay.” Kéo tay cậu ra khỏi bồn rửa, bàn tay hai người ẩm ướt quấn lấy nhau, mát lạnh, ấm nóng, nhất thời cả hai đều ngẩn ngơ.

Thị Dĩ Thành kéo đi sự chú ý: “Việt Việt, ngày mai là cuối tuần, người trong công ty anh nói là muốn đi suối Trân Châu làm tiệc nướng, tháng này làm ăn cũng không tệ. Em xem Việt Việt, vừa gặp lại em, vận may liền đến với anh.”

Thiên Việt nói: “Chính em còn rất đen đui, ở đâu ra vận may cho anh?”

Thị Dĩ Thành búng trán cậu: “Từ nay trở đi, chúng ta đều có vận may. Vậy, đi cùng anh nhé.”

Thiên Việt chỉ cười không nói.

Không bao lâu sau, Thị Dĩ Thành đã làm xong bốn món, liền gọi Thiên Việt ăn cơm.

Hơi nóng phả lên tròng kính của Thiên Việt, Thị Dĩ Thành gỡ xuống cho cậu, lau khô rồi đeo lại.

Khoảng cách gần như vậy, hai ánh mắt trong trẻo giao nhau giữa không trung, thăm dò, né tránh, hết như tình đầu lén nắm tay nhau.

Người cúi đầu trước là Thiên Việt, ánh mắt Thị Dĩ Thành, ấm áp, khiến cậu xấu hổ, nhưng cũng khiến cậu lo sợ.

Hai người im lặng ăn cơm.

Bên môi Thiên Việt dính một hạt cơm, cậu cụp mắt, dùng ngón trỏ nhẹ nhàng gạt đi, trong cử chỉ, lại mê hoặc không gì sánh được, Thị Dĩ Thành ngây người.

Việt Việt như vậy, với anh, quả thật khá xa lạ.

Thâm Thiên Việt nhạy cảm, lập tức ý thức được. Cuộc sống hoang đường trong hai năm qua, thì ra trong lúc bất tri bất giác, đã đem những thứ vốn không thuộc về cậu, khắc sâu vào xương tủy. Thì ra cho dù ném đi tất cả quần áo đồ dùng, thế nhưng, vẫn còn những thứ, ném không được.

Tâm tình cậu nháy mắt ảm đạm đi.

Người mà Thị Dĩ Thành luôn mong nhớ, từ đầu tới cuối vẫn chỉ có Thâm Thiên Việt đơn thuần, sạch sẽ, trong như nước, trắng như tuyết.

Chứ không phải cậu.

Thâm Thiên Việt thêm một lớp vỏ Tô Tô bên ngoài.

Hôm sau, Thiên Việt vẫn theo Thị Dĩ Thành đi suối Trân Châu.

Công ty của Thị Dĩ Thành quy mô rất nhỏ, tổng cộng chỉ có bảy tám nhân viên, hai người là tài xế, còn lại thuộc văn phòng.

Suối Trân Châu vào mùa thu, là lúc đẹp nhất trong năm. Trên mặt đất trải một lớp dày lá thông vàng úa, lá cây bạch quả cũng chuyển sang màu vàng óng, gần như trong suốt dưới ánh mặt trời.

Đây là thời điểm đẹp nhất ở thành phố N.

Phong phú như sinh mệnh, ngắn ngủi như ái tình, Thiên Việt nghĩ.

Gần như ngay từ giây phút đầu tiên, Thiên Việt đã phát hiện cô gái tên Ninh Khả kia, đặc biệt có tình ý với Thị Dĩ Thành. Cô không đẹp lắm, nhưng rất thanh tú, cử chỉ vô cùng nhã nhặn, lại xen lẫn hai phần sắc sảo. Lúc nào cũng lặng lẽ đi bên cạnh anh, tỉ mỉ phéch gia vị và mặt ong lên từng miếng thịt, nướng đến chín đều cả hai mặt mới đưa cho Thị Dĩ Thành. Thị Dĩ Thành lại đưa hết cho Thiên Việt, cô thấy thế, cũng chỉ dụi dàng mỉm cười. Hôm nay tâm tình cô rất tốt, vốn tưởng rằng Thị Dĩ Thành sẽ mang theo người kia, thế nhưng, anh chỉ dẫn đến một thanh niên, bảo là anh em của mình, lúc nhỏ từng chơi chung với nhau, cách đây không lâu mới gặp lại.

Buổi tối về đến nhà, Thiên Việt giả vờ vô ý nói: Ninh Khả kia là một cô gái rất tốt. Vừa phóng khoáng, lại không lắm chuyện.

Thị Dĩ Thành nói, đúng vậy.

Thiên Việt cười nói: “Anh thật sự nhìn không ra hay là giả vờ hồ đồ? Cô ấy thích anh.”

Thị Dĩ Thành đỏ mặt cúi đầu: “Không phải giả vờ, chỉ là, tình cảm của cô ấy, anh không thể đáp lại.”

Thiên Việt nhìn đi nơi khác: “Anh thật sự, chỉ thích đàn ông?”

Thị Dĩ Thành thản nhiên đáp: “Phải.”

“Vậy từ lúc nào anh phát hiện mình là gay?”

“Rất sớm. Lúc mười lăm mười sáu tuổi.” Thoáng khựng lại, giống như hạ quyết tâm: “Việt Việt, em là người duy nhất anh thích. Chỉ là, khi đó em còn quá nhỏ. Anh, không thể nói với em.”

Thiên Việt cup mắt, im lặng lắng nghe, nhưng ngay cả một câu cũng không nói.

Thị Dĩ Thành lại hỏi: “Vậy, Việt Việt, em lúc nào phát hiện bản thân chỉ thích con trai?”

-----oOo-----

Chương 10: Chuyện cũ thời niên thiếu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dĩ Thành hỏi Việt Việt, từ lúc nào phát hiện bản thân chỉ thích con trai.

Kỳ lạ chính là, hiện lên đầu tiên trong đầu Thiên Việt, không phải khuôn mặt gầy gò trắng xanh của người đàn ông trung niên kia, cũng không phải cảm giác bàn tay lạnh lẽo ẩm ướt của y vuốt ve đôi má mình, càng không phải loại cảm giác sợ hãi như ngày tận thế xen lẫn với sung sướng như trên thiên đường của lần đầu tiên thể nghiệm.

Mà là ngôi nhà của cậu. Ngôi nhà cậu đã rời khỏi từ rất lâu. Thời thiếu niên nhạt nhòa cô đơn ấy. Khuôn mặt nho nhã nhưng lãnh đạm của cha, ngữ khí xa cách của cha, mãi đến vài năm sau này, cậu mới hiểu được, vì sao từ lúc cậu năm tuổi trở đi cha không còn thân thiết với cậu nữa, sau khi cậu khám phá ra bí mật đáng buồn đáng sợ của ngôi nhà này, trong sự sợ hãi và xấu hổ vô hạn cảm thông cho nỗi khổ của cha. Trước mắt Thiên Việt lại hiện lên khuôn mặt xinh đẹp của mẹ, mái tóc đen nhánh búi cao, bên trên còn cài thêm một cây trâm kiểu cổ, màu lục nõn vàng, khẽ lay động sau búi tóc của mẹ. Mỗi lần hể đọc sách đến những từ ngữ miêu tả vẻ thướt tha yêu kiều, liền nghĩ đến mẹ, mẹ thật xinh đẹp a, dung mạo xuất sắc là niềm kiêu hãnh cả đời bà, nhưng cũng là nguyên do khiến bà cả đời không an phận. Bà sợ già như vậy, cho nên luôn nghiệm chứng sức hấp dẫn của mình trên những người đàn ông khác nhau.

Nhìn bề ngoài, hai người rất xứng đôi, còn đây là một gia đình hài hòa hoàn mỹ, nhưng trên thực tế, hoàn toàn không phải như vậy.

Thiên Việt nhớ ban đầu lúc cả nhà họ còn sống trong căn hộ nhỏ có hai phòng ngủ và một phòng khách, cha mẹ đã phân phòng ra ở, cậu luôn ngủ trên giường trong phòng khách, mỗi tối, cậu sẽ kéo chiếc giường xếp nhỏ nhỏ của mình ra, trước giường, chắn một tấm màn vải. In hoa batik, màu chàm, là vật kỷ niệm khi mẹ đi Vân Nam biểu diễn. Ở bên trong thế giới kín đáo nhỏ bé ấy, cậu sẽ không phải nhìn thấy cha mẹ như những người xa lạ đi đi lại lại trong nhà, không phải nhìn thấy từng lọ dầu muối tương giấm trong bếp đều phân biệt dán tên cha mẹ.

Mỗi ngày tới giờ cơm, cha mẹ sẽ lần lượt sử dụng nhà bếp, chia nhau nấu ăn, có thứ có tự, lễ độ nho nhã. Sau đó, mẹ sẽ hỏi: Hôm nay con muốn ăn với mẹ hay với ba? Cậu biết mẹ nói vậy là cố tình muốn kéo dài khoảng cách giữa cha và cậu, có điều, bà toàn phí công. Hầu hết thời gian, Thiên Việt sẽ nói, con ăn với mẹ. Nhưng thi thoảng vài lần, Thiên Việt nói, hôm nay con ăn với ba có được không? Cậu chỉ dám nhìn bóng lưng cha mà nói vậy, mỗi lần như thế, cậu đều vô thức hy vọng được thấy cha quay đầu, cho dù chỉ để nghiêm mặt từ chối. Thế nhưng, không có. Lần nào cha cũng làm như không có chuyện gì, dọn thêm một bộ chén đĩa, nhưng chẳng nói lời nào. Hoặc là đột nhiên lấy đĩa gõ nhẹ lên đôi đĩa của Thiên Việt đang đưa về phía đĩa đồ ăn, nói: Xin dùng đĩa chung! Cha từ nhỏ đã rời nhà, lại đi học xa, những chuyện nội trợ đều thông thạo, món ăn cha làm ngon hơn nhiều so với mẹ, thế nhưng, vào miệng Thiên Việt, mang theo vị sấp, nuốt xuống bụng, lại nặng như chì.

Những chuyện này, bất kỳ ai cũng không biết, Thiên Việt thậm chí chưa bao giờ nói với anh trai nhà bên thân thiết nhất của mình, anh Dĩ Thành cũng chưa bao giờ vào nhà cậu. Cha mẹ đều không thích có khách.

Thế nhưng hễ vừa ra khỏi cửa, cha vẫn như trước tao nhã điềm đạm, mẹ vẫn như cũ cao quý mỹ miều, đưa con thì ngoan ngoãn nghe lời. Là một gia đình có thể lên trang bìa của tạp chí để quảng cáo.

Mãi cho đến khi thành quả một nghiên cứu của cha được quốc tế vinh danh, bọn họ dọn đến một ngôi nhà mới rộng rãi hơn, Thiên Việt rốt cuộc cũng có phòng riêng của mình. Bàn dương cầm của cậu, vẫn được đặt ở phòng khách. Thiên Việt hiểu thêm một chuyện, trang bị đắt tiền

nhất trong nhà bọn họ, chính là bức tường cách âm ở phòng cha cậu, cha thậm chí không muốn nghe cậu đàn. Từ đó về sau, cậu không dùng cơm với cha nữa.

Sau đó, đại khái là hồi Thiên Việt mười sáu tuổi, sang năm cậu phải thi đại học, mẹ tìm một thầy dạy kèm cho cậu.

Đó là một mùa mưa tầm tã.

Chuyện cũ nhiều năm trước, như mang theo hương vị ẩm ướt nhóp nháp của ngày mưa, trỗi dậy trong lòng, lại chìm xuống, như cơn mưa xối xả trút lên khúc gỗ mục trôi nổi giữa dòng sông. Chuyện đã qua lâu rồi, lâu đến nỗi khuôn mặt người kia cũng đã phai mờ không rõ, Thiên Việt nhắm mắt, nỗ lực hồi tưởng lại ngũ quan của y, nhưng rốt cuộc vẫn hoài công. Đó là người khiến cậu lần đầu hiểu được tư vị được làm đàn ông, là người giúp cậu biết thì ra giữa hai người con trai cũng có thể thân mật như cá nước. Cậu chỉ nhớ, cậu ôm một chồng sách dày, mang ủng, trên người khoác áo mưa nhựa trong suốt màu lam nhạt, nước mưa từ vạt áo nhỏ xuống ủng cậu, thấm ướt, còn có sự oi bức đặc biệt của mùa mưa. Một đường trơn trượt đi thẳng.

Nhà thầy, ở trong một khu dân cư cũ, hẻm nhỏ quanh co như mê cung, mái hiên thấp bé, trên bệ cửa sổ đặt một chiếc giỏ mây hình chữ nhật, trồng hoa cúc xanh.

Thầy là một người đàn ông trung niên đã ly hôn, sống một mình. Thiên Việt lần đầu gặp liền phát hiện, hóa ra thầy có khí chất văn nhã hết sức giống cha, dường như ngay cả khuôn mặt cũng có đôi phần tương tự, chỉ là quần áo hơi mộc mạc hơn thôi.

Nhưng tính tình thầy rất khác với cha, y nói năng nhẹ nhàng, động tác cũng từ tốn, thế nhưng, y sẽ mỉm cười với Thiên Việt, sẽ xoa đầu khen cậu, Thiên Việt không khỏi bất giác thân thiết với y.

Có một hôm, Thiên Việt đi học bù, vẻ mặt hoang mang, đôi mắt ngân lê, gần như hoảng hốt chạy ào vào nhà thầy, nhưng không chịu ngồi xuống, chỉ dựa vào cửa, thở hắt hắt, run rẩy.

Thầy kéo cậu qua, cậu sống chết không chịu nhúc nhích, trên trán đã thấm đầy mồ hôi, hốt hoảng như chú chim nhỏ bị đe dọa. Thầy định mở

cửa sổ, cậu đột nhiên hét lớn: “Đừng.”

Thầy thu tay lại, nhìn cậu, ân cần hỏi: “Sao vậy, tiêu Thiên Việt?”

Thiên Việt chỉ cảm thấy vô cùng ám ức, chua xót khổ sở dâng lên, nghẹn lại nơi cổ họng, ngăn cản hô hấp, tưởng đau cả tim.

Thầy ôm cậu vào lòng, từng li từng tí vỗ về lưng cậu. Tay y chạm vào lưng Thiên Việt, mang đến độ nóng như lửa đốt, khẽ tránh đi, lại khiến Thiên Việt cảm thấy cả người lạnh buốt như rơi vào hầm băng.

Từng đợt nóng lạnh đan xen, Thiên Việt dứt quãng nói: “Thầy ơi, em có phải là một tên lưu manh không, hay là em sắp chết rồi?”

Thầy đột nhiên buông cánh tay ôm cậu ra, nhìn khuôn mặt cậu, chậm rãi, trên mặt y hiện lên một nụ cười thấu hiểu. Y từ tốn cân nhắc từng câu từng chữ nói: “Thiên Việt, em bình tĩnh nghe thầy giải thích, đây là chuyện mà bất kỳ đứa con trai nào, cũng nhất định phải trải qua để trở thành một người đàn ông đích thực. Nó chứng tỏ em đã trưởng thành, em đã có thể đảm đương trách nhiệm của một người con trai. Nhưng vẫn là một đứa trẻ ngoan. Hiểu chưa?”

Thiên Việt mặt đầy mồ hôi, nước mắt lưng tròng, như con nai tơ bị lạc đường không chỗ nương tựa. Cảm giác này, khiến người khác tim đập liên hồi. Thầy nghe thấy thanh âm của mình, hoàn toàn mất kiểm soát nói: “Đây cũng đồng thời chứng tỏ, em đã có thể hưởng thụ lạc thú của con trai.”

Giọng nói mềm mại đầy cảm dỗ như thôi miên đó, mang đến cho Thiên Việt cảm giác thoải mái lẫn cả sợ hãi. Cậu thấy khuôn mặt thầy từ từ phóng đại trước mắt mình, đôi mắt y màu nâu nhạt, nhưng không hề trong trẻo, mà như lắng đọng một thứ gì đó rất nặng bên trong, da thịt trắng nõn của y có phần khô ráp, gần đến mức, có thể thấy rõ những nếp nhăn nhàn nhạt quanh mắt.

Thầy lùi về sau hai bước, từ trong tủ áo lấy ra một chiếc quần lót mới tinh, lúc y làm những việc này, rất khẽ khàng, đồng thời vẫn luôn nhìn Thiên Việt. Sau đó, y nắm lấy tay Thiên Việt, từ từ đẩy cậu ngã xuống, nằm ngửa trên giường, còn bản thân y, cũng nằm xuống bên cạnh Thiên Việt, cánh tay chống đỡ cả thân thể, nhìn Thiên Việt.

Thiên Việt cảm thấy, thầy đã biến thành một con người hoàn toàn xa lạ, nhưng dường như không hề có ý tổn thương mình. Cậu sợ, sợ đến mức không thể cử động. Mơ hồ, lại có chút chờ mong không nói nên lời.

Thầy chậm rãi cởi quần Thiên Việt, quần jean bên ngoài, sau đó, là quần lót.

Nhưng không lập tức thay quần lót mới sạch sẽ cho cậu.

Thiên Việt thần trí mê muội như đang chệnh choáng say, lảng lạng nằm im, hoàn toàn không biết nên làm gì.

Đột nhiên, cậu cảm thấy, có một bàn tay hơi lạnh, hơi ẩm, bao phủ lấy nơi vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành kia của cậu.

Đó là, bàn tay của thầy.

-----oOo-----

Chương 11: Đánh cắp thời gian

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đã sáu năm trôi qua, thế nhưng Thiên Việt vẫn nhớ rất rõ cảm giác khi bàn tay lạnh lẽo ẩm ướt kia nhẹ nhàng cọ xát nơi bí ẩn nhất của mình, Thiên Việt bé nhỏ, bị chính xúc cảm khô nóng đột ngột như thủy triều trào dâng trong cơ thể làm cho sợ hãi đến không thể động đậy. Loại cảm giác đó, không phải đau, không phải ngứa, không phải rát, không phải trướng, không phải tê, không phải bất kỳ loại cảm giác nào mà cậu từng quen thuộc, cậu thực sự thực sự rất sợ hãi, bắt đầu nhỏ giọng thút thít, thanh âm non nớt mềm mại, như một con mèo nhỏ bơ vơ trong mưa, không nơi nương tựa, mồ hôi lóng lánh nổi lên, dày đặc thấm đẫm trên trán hần. Khi đợt cao trào cuối cùng qua đi, Thiên Việt nằm sấp trên gối, khóc. Cậu cuộn người, không nhúc nhích, cũng không lên tiếng, chỉ im lặng rơi lệ. Nước mắt lã đãi như ma sát đến hai má phát đau.

Bàn tay to lớn của thầy không ngừng vuốt ve cổ cậu, thanh âm trầm thấp êm dịu như nước chảy rót vào tai: “Đừng sợ, đừng sợ, tiểu Thiên Việt,

ngẩng đầu lên nào, không phải sợ. Đây là chuyện bình thường, rất đời bình thường. Em biết không? Có đôi lúc, thầy cũng phải làm như vậy.”

Nghe tới câu sau cùng, Thiên Việt kinh ngạc đến quên cả khóc, ngẩng đầu lên, đôi mắt sưng đỏ ngấn lệ nhìn người trước mặt, khoanh khắc ấy, cậu đột nhiên cảm thấy, lúc này, y chỉ còn là một người đàn ông trung niên, chứ không phải là một thầy giáo. Vàng hào quang cùng lớp mặt nạ thầy giáo đã từ từ lột xuống, sau đó, khi giúp cậu thanh lý sạch sẽ, để cậu mặc quần áo xong, ngồi vào bàn, vàng hào quang cùng lớp mặt nạ kia dần dần quay lại, một lần nữa khoát lên người đàn ông này.

Kể từ sau hôm đó, quan hệ giữa thầy và Thiên Việt có biến đổi vi diệu. Giờ chuyển tiết hoặc lúc tan học, bàn tay thầy sẽ không tự chủ được mà vuốt ve khuôn mặt Thiên Việt, rồi lần tới thân thể thiếu niên non nớt của cậu, Thiên Việt càng ngày càng quen với cảm giác lửa nước giao hòa này, cậu đã biết, cảm giác ấy, gọi là khoái cảm. Cậu dần dần thích cảm giác này, tuy vẫn còn sợ, thế nhưng, nhịn không được mà khát khao. Có lúc thầy còn dùng đôi môi khô nứt nhưng ấm áp hôn lên trán, lên chóp mũi, lên cổ cậu, đôi khi, môi thầy hữu ý vô ý lướt trên môi Thiên Việt, giống như sắp dán vào, nhưng lại khó khăn tránh đi.

Khuôn mặt thầy gần cậu như vậy, Thiên Việt có thể nhìn thấy rõ ràng nỗi bi ai cùng đấu tranh trong đó.

Mơ hồ, nhưng Thiên Việt thật ra đã hiểu, mối quan hệ giữa mình và thầy không phải bình thường, cũng không thể kéo dài lâu được, có chút mạo hiểm, nhưng mà cậu vẫn muốn dựa dẫm vào mối quan hệ này, như con ngài bé nhỏ, bị thứ ánh sáng yếu ớt lại ấm áp kia hấp dẫn.

Cuối cùng có một ngày, thầy nói, tiểu Thiên Việt, thầy phải tạm biệt em rồi, thầy được điều về trường trung học ở quê nhà Thường Châu, thầy đã nhờ một người bạn, sau này, anh ta sẽ dạy kèm cho em.

Thiên Việt sững sờ. Thầy ôm cậu vào lòng, vỗ lưng trấn an.

Thiên Việt hỏi, thầy ơi, đừng đi có được không?

Thầy nói, không đi không được.

Hôm thầy đi, Thiên Việt lần đầu tiên trốn học.

Đó cũng là một ngày lạnh lẽo ẩm ướt, Thiên Việt đứng trước ngôi nhà cũ kỹ của thầy, cửa đã được khóa, trên khoảnh sân đầy bùn đất, vẫn còn ngổn ngang những vật dụng thường ngày sót lại. Mọi thứ xung quanh đều mang theo hơi ẩm dày đặc, trời đất một màu, âm u như sắp sụp đổ.

Giây phút đó, Thiên Việt cảm thấy, mình cũng giống như những món đồ cũ dưới bùn kia, bị vứt bỏ. Cậu hé miệng, nhưng khóc không ra tiếng, trước ngực tràn đầy hơi nước ẩm ướt, cảm giác đó theo cậu suốt năm cuối cùng của cấp ba.

Sau này, Thiên Việt mới hiểu được, tại sao thầy phải bỏ đi.

Y sợ đã sai rồi, lại sai thêm lần nữa.

Thế nhưng, cuối cùng vẫn là sai lầm của số mệnh, cuối cùng vẫn là sai lầm không thể tránh khỏi, để rồi kể từ đó, sai càng thêm sai.

Thị Dĩ Thành hỏi xong câu đó, hồi lâu vẫn không nghe thấy Thiên Việt trả lời, chỉ nhìn thấy vẻ mặt thẫn thờ của cậu, vội dõ dành: “Không muốn nói thì xem như anh chưa từng hỏi, đừng suy nghĩ lung tung nữa. Qua đây, ăn thử chè đậu đỏ anh vừa nấu đi. Anh có bỏ thêm chút bột mỳ tinh, hơi sệt.”

Thiên Việt như hoàn hồn lại, mỉm cười: “Cũng không phải không muốn nói, đâu phải chuyện thương tâm đau khổ gì. Thật ra, hồi học cấp ba em có một thầy giáo dạy kèm, bây giờ nghĩ lại, đại khái là em thăm mền ông ta.”

Qua loa kể lại, tổng hết mọi ưu phiền tổn thương của thời thiếu niên.

Tuy nhiên, trên thực tế, Thiên Việt tự hiểu rõ, sở dĩ cậu không thể nào thích phụ nữ, cũng không thật sự vì người thầy đó.

Được rồi, thật ra, hoàn toàn không phải như vậy.

Chỉ là, sự thật đó, bảo Thiên Việt làm sao mở miệng nói được.

Dĩ Thành múc một chén chè đưa cho Thiên Việt, Thiên Việt ném thử một thìa, đột nhiên cười rộ lên: “Ai ai ai, anh không thích phụ nữ, đúng là tổn

thất cho phụ nữ.”

Dĩ Thành đỏ mặt: “Nếu em thích, mỗi ngày anh đều có thể nấu cho em ăn.”

Nấu cả đời cũng được. Thị Dĩ Thành trầm nghĩ, chỉ cần em đồng ý, Việt Việt, chỉ cần em đồng ý.

Thế nhưng, anh không nói ra.

Thiên Việt nói: “Khẩu vị của em bị anh nuôi đến kén ăn luôn rồi sao?”

Dĩ Thành xoa đầu cậu, cười ha ha.

Dĩ Thành nói, Việt Việt, mới ăn khuya xong lại nằm xem TV, đứng lên hoạt động một chút, em có muốn ra ngoài tản bộ không?

Thiên Việt dứt khoát nằm dài trên sofa: “Ông anh, nửa đêm nửa hôm mà tản bộ sao? Cả ngày hôm nay lội suối Trâm Châu vẫn không thấy mệt? Ồ, chẳng lẽ anh sợ sẽ có bụng bia? Yên tâm đi, loại chuyện này, sau ba mươi tuổi hăng lo cũng còn kịp. Qua đây ngồi đi.”

Dĩ Thành ngồi xuống bên cạnh Thiên Việt. Lẳng lẳng nhìn cậu.

Thiên Việt nghĩ, con người đúng là tham lam, giống như người đi đường giữa gió tuyết, quyến luyến nhiệt độ của ngọn lửa ven đường, đưa tay lại gần tận hưởng ấm áp, sau đó, mang theo chút ấm áp ấy tiếp tục lên đường. Thực chất đây là điều tối kỵ, ấm áp nhất thời, chỉ khiến khả năng chịu đựng giá lạnh của ta giảm đi.

Tại sao lại có nhiều người như vậy, thà ôm ấp khao khát, đơn giản vì khao khát này quá mức sâu nặng, quá mức tuyệt vọng chẳng.

Thiên Việt nghĩ, ba tháng, nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, Dĩ Thành đối xử tốt, đều là với Việt Việt, không phải với Tô Tô, rồi đến một ngày, khi anh phát hiện, Việt Việt kỳ thực đã biến thành Tô Tô, anh sẽ lấy lại tất cả những điều tốt đẹp đó.

Còn lúc này đây, khi mà anh vẫn chưa phát hiện, đánh cắp trọn vẹn khoảng thời gian này giấu vào lòng vậy.

Thiên Việt lười biếng gói đầu lên đùi anh: “Này, gãi lưng cho em, gãi lưng cho em.”

Dĩ Thành luôn tay vào trong áo Thiên Việt, trên tấm lưng căng mịn thon gầy khẽ gãi nhẹ. Lúc này đây, Việt Việt của anh, đã thật sự trở về.

Anh đột nhiên áp đầu lên lưng Thiên Việt, cách lớp áo len cảm nhận mùi hương cơ thể cậu, chỉ chớp mắt, liền tách ra, khuôn mặt nóng bừng, tim đập gấp gáp.

-----oOo-----

Chương 12: Ăn sâu vào xương máu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tháng ngày bình lặng, trôi qua đặc biệt nhanh.

Thiên Việt dần cảm thấy, những năm gần đây, lần đầu tiên, có cảm giác bản thân chân thật đến vậy. Cảm giác vững vàng đứng trên mặt đất, không còn phập phồng như lơ lửng giữa không trung, không ngờ bắt đầu ngày ngày mong chờ Thị Dĩ Thành tan ca về sớm một chút, nghe thấy tiếng chìa khóa nhẹ xoay trong ổ khóa, liền bất giác đứng ở nơi có thể nhìn thấy cửa, vờ cầm một ly nước, hoặc vờ như vừa từ trong nhà tắm bước ra, cửa mở, gương mặt ôn hòa thân thiết kia xuất hiện, Thiên Việt nghe thấy tiếng tim mình trở về lồng ngực, cảm giác nhẹ nhõm an tâm dâng lên, như bát canh nóng hổi giữa ngày đông, từng chút từng chút chan chứa cõi lòng.

Trên mặt Thiên Việt sẽ hiện lên một nụ cười, rất ngắn ngủi, chưa kịp nở rộ đã bị thu hồi lại, như đang tự dần vặt bản thân, lọt vào mắt Thị Dĩ Thành chỉ cảm thấy đau xót.

Ngày lại qua ngày, Thiên Việt bắt đầu nung nấu một ý nghĩ. Cứ suốt ngày làm con mọt gạo như vậy cũng không được, cậu đột nhiên nảy ra ý định bồi dưỡng lại chuyên ngành của mình. Chuyên ngành Thiên Việt ở đại học là tiếng Pháp, tiếng Anh cậu cũng rất giỏi, năm đó bị đuổi học, đã học đến năm ba, chỉ còn một năm nữa thôi là tốt nghiệp, bằng cấp cậu

đạt được không ít, một lòng muốn thi lấy chứng chỉ phiên dịch viên quốc gia, cũng đã chuẩn bị ngân ấy thời gian, để rồi cứ thế trong thoáng chốc, bao nhiêu hi vọng của cậu đều tan tành ngàn mảnh.

Đầu năm đó, thạc sĩ, tiến sĩ, sinh viên tốt nghiệp hàng năm hết lớp này đến lớp khác, một tên nhóc mới lớn chỉ có bằng tốt nghiệp phổ thông như cậu, không thể xin được một chân trong bất cứ đơn vị nào, lúc đó, cha mẹ cũng đã ly dị, cha đi Mỹ, ngay cả căn nhà ở viện nghiên cứu cũng bị thu hồi. Mẹ lại nhanh chóng tái hôn, cũng theo người chồng ngoại quốc đó đi Bỉ, trước khi đi, bà nói: “Con trai, mẹ không thể lo cho con được nữa. Mẹ không thể bảo James nuôi con cho mình. Gian phòng này, mẹ đã trả trước nửa năm tiền thuê. Sau này, phải dựa vào bản thân con.”

Thiên Việt thậm chí không có cả thời gian để tự thương hại mình, cậu phải nghĩ cách nuôi sống bản thân.

Thiên Việt lắc đầu, đè nén những hồi ức đang tranh nhau ùa về kia, thông thả bước qua gian sách ngoại ngữ, định tìm một bộ CD giáo trình phiên dịch tiếng Pháp cao cấp.

Cuối cùng vẫn không tìm được, ở thành phố N, tiếng Pháp ít được quan tâm.

Cậu nhớ lúc còn đi học thường đến hiệu sách nhỏ ở giữa đường Sơn Đông, trước đây cậu thường tìm được không ít tư liệu quý hiếm ở đó.

Hiệu sách này vẫn giống như mấy năm trước, nhỏ hẹp, giá sách bày trí rất khít nhau, có chút khuất sáng, chỉ mỗi chỗ cửa sổ hướng đông, là có ánh sáng rọi vào, trong tia nắng, có thể nhìn thấy những hạt bụi đang bay tứ tán.

Quả nhiên, trên giá sách gần cuối Thiên Việt tìm được thứ mình muốn tìm, vừa định giơ tay lấy, từ sau lưng, một cánh tay duỗi ra, giúp cậu lấy chiếc đĩa.

Bàn tay thon dài trắng nõn, móng tay được cắt chỉnh tề hình nửa vòng cung, ánh lên màu như ngọc thạch, cũng mang đến cho người ta cảm giác lạnh lùng.

Khoảnh khắc ấy, Thiên Việt giống như đang nhìn thấy người đó, một bên giữa móng tay, một bên từ tóc nói, một con người đi ra ngoài, chỉ cần nhìn bàn tay là có thể biết hẳn ta thuộc tầng lớp nào.

Khuôn mặt kia dần dần kề lại, như vô tình như cố ý khẽ lướt sát bên mặt Thiên Việt, ngũ quan cực kỳ anh tuấn, hiện rõ trước mắt, mang đến Thiên Việt cảm giác choáng váng, hơi thở ấm nóng nhịp nhàng, phả vào mặt cậu, chợt nghe hẳn nói, Thiên Việt, lần đầu gặp em, anh đã chú ý đến bàn tay em, anh nghĩ, đây nhất định là con nhà gia giáo.

Hồi ức như gai nhọn, xuyên qua ngực Thiên Việt, đóng Thiên Việt vào tấm kính lạnh buốt như tiêu bản của bướm, tuy giang cánh muốn bay đi, nhưng không thể động đậy dù chỉ một chút.

Chợt cảm thấy thân thể bị người xoay chuyển, đối diện với khuôn mặt vẫn anh tuấn như xưa. Mái tóc xoăn của hẳn, là trời sinh, một lọn nhỏ buông xuống bên trán.

Người kia nói: “Thiên Việt, là em! Sao vậy, không nhận ra anh à?”

Thiên Việt chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập âm ỉ bên tai, nhưng cuối cùng, mỉm cười nói: “Sao lại không?” Cậu kề sát vào tai người kia, giống như thì thầm: “Cho dù anh hóa thành tro tôi cũng nhận ra, Kế Hiểu!”

Kế Hiểu cũng bật cười, hẳn cao hơn Thiên Việt nửa cái đầu, cũng vóc dáng thon gầy, bộ vest màu sa-phia, áo khoác dài màu xám sẫm, đôi mắt hoa đào, sống mũi cao thẳng, gọn gàng lịch thiệp như người phương Tây, vẫn như trước đây, trên mặt lúc nào cũng mỉm cười, nhưng ý cười không hề đọng lại trong mắt.

Hắn làm như không để tâm đến lời Thiên Việt, điệu bộ nhàn nhã nói: “Hai năm qua, sống tốt không?”

Thiên Việt gắt gao siết chặt bộ đĩa kia, đôt tay đã trắng bệch, lại cười nói: “Nhờ phúc của anh!”

Kế Hiểu nói: “Thiên Việt, thật ra, anh luôn rất nhớ em.”

Thiên Việt chỉ cảm thấy cơ mặt run rẩy đến sắp không thể giữ nổi nụ

cười kia nữa, tại sao, sau khi mọi chuyện đã xảy ra, mọi tổn thương cũng đã tạo thành, hẳn vẫn có thể phóng khoáng vô sỉ nói chuyện như vậy?

“Xin anh, đừng nhớ đến tôi, hể anh nhớ đến tôi, tôi sẽ sống không bằng chết.”

Kế Hiểu nheo mắt cười càng nhu tình, gọi: “Thiên Việt...”

Thiên Việt ngắt lời hẳn: “Tôi phải đi.”

Cậu xoay lưng, ngay cả liếc cũng không liếc một cái, thanh toán ở quầy thu ngân xong liền rời khỏi.

Mãi cho tới khi về đến nhà Thị Dĩ Thành, Thiên Việt mới phát hiện, túi nylon đựng đĩa trong tay bị siết đến gần như rách nát. Buông túi xuống, bàn tay không ngừng run rẩy, như lá cây trong gió.

Chuyện cách đây đã lâu, nhưng người đó vẫn mang đến cảm giác như rắn độc, trơn tuột băng giá, khiến cậu sợ vô cùng, sợ thật sự.

Người ta nói, hận, chẳng qua chỉ là một hình thức khác của yêu.

Vậy, còn sợ hãi thì sao?

Con người này, là chất độc đã ăn sâu vào trong xương máu cậu.

Dường như vĩnh viễn cũng không thể giải được, thỉnh thoảng lại bộc phát. Chỉ cần một chút xúc tác.

Thiên Việt nhìn thấy nửa ly nước trên bàn, cầm lên uống liền một mạch, áp xuống cơn đau như thiêu đốt đang hung hăng trỗi dậy trong ngực.

Nửa đêm, Thị Dĩ Thành đi vệ sinh, nghe thấy trong phòng ngủ của Thiên Việt có tiếng rên cố kiềm nén.

Thị Dĩ Thành hoảng hốt, vội đẩy cửa bước vào, bật đèn lên.

Thân thể Thiên Việt run rẩy liên hồi, cuộn lại như con tôm, ản dưới chăn, không nhìn thấy mặt, chỉ có tiếng nấc cùng tiếng rên khe khẽ truyền ra.

Thị Dĩ Thành vội chạy đến, gỡ bàn tay đang nắm chặt tấm chăn của cậu ra, bọc trong tay mình, gọi: “Việt Việt, Việt Việt.”

Thiên Việt thở hắt hên, nói không thành lời.

Thị Dĩ Thành nói: “Việt Việt, Việt Việt, em không khỏe ở đâu, đi, chúng ta lập tức đến bệnh viện. Đi nào!”

Thiên Việt đột nhiên nắm ngược lại tay Thị Dĩ Thành, nín chặt gắt gao, dứt quãng nói: “Em không đi, nơi nào... cũng không đi...” Nói đến đây, thanh âm đã nức nở: “Anh Dĩ Thành, đừng đưa em đi đâu cả.”

Dĩ Thành ôm cả người lẫn chăn: “Được, chúng ta không đi đâu cả. Chỉ ở nhà thôi.”

-----oOo-----

Chương 13: Hy vọng sống còn duy nhất

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mồ hôi toát ra trên trán Thiên Việt chảy men theo gò má, hai tay càng lúc càng lạnh thêm.

Thị Dĩ Thành cuống cuống hỏi: “Việt Việt, em sao vậy? Em sao vậy? Việt Việt, nói cho anh biết, đã xảy ra chuyện gì!”

Thiên Việt run rẩy chỉ tủ quần áo nói: “Trong ngăn kéo, có thuốc.”

Dĩ Thành vội mở ngăn tủ ra, bên trong, quả nhiên có một lọ thuốc, Dĩ Thành cầm lên nhìn, là thuốc trị viêm túi mật giúp tiêu viêm lợi mật. Dĩ Thành rót nước, còn chưa kịp đưa thuốc đến tay Thiên Việt, cậu đã bụm miệng, ngã xuống giường, loạng choạng chạy vào nhà vệ sinh.

Lúc Dĩ Thành đi theo, mới phát hiện Thiên Việt đã khóa trái cửa, chỉ nghe thấy cậu nôn đến trời đất quay cuồng ở bên trong, Dĩ Thành nóng ruột chỉ biết bóp tay ở bên ngoài, sau đó dán vào cửa không ngừng gọi, Việt Việt, Việt Việt, Việt Việt.

Thiên Việt gian nan đứng lên, gạt cần xả nước bồn vệ sinh, lại mở nước đầy bồn rửa mặt, vùi mặt vào trong làn nước lạnh, cái lạnh trong đêm gần như mang đến cảm giác buốt thấu xương, đôi vai Thiên Việt không ngừng lay bầy.

Ngảng đầu lên, nước lạnh chảy dài trên khuôn mặt, còn có dòng nước ấm nóng xen lẫn đồng thời lặn xuống.

Thiên Việt chậm rãi mở cửa, Dĩ Thành vội bước tới đỡ lấy thân thể lão đảo sắp ngã của cậu.

Ôm cậu quay về lại bên giường, đưa thuốc cho cậu uống.

Tình trạng của Thiên Việt cũng dần dần khá hơn.

Dĩ Thành cũng không dám về phòng ngủ, chỉ ngồi bên giường ôm cậu. Thiên Việt mở to mắt, dường như một chút buồn ngủ cũng không.

Dĩ Thành nhẹ nhàng hỏi: “Việt Việt, sao lại bị viêm túi mật?”

Thiên Việt khẽ quay mặt qua, nhìn bức tranh trang trí trên tường, trong đó có một ngôi nhà nhỏ giữa non xanh nước biếc, cánh cửa gỗ kia trông cực giống ký ức tuổi thơ.

Thiên Việt nói: “Cũng không có gì đáng ngại. Em đã xem qua tài liệu, có ghi là người ở lưu vực sông Trường Giang, đa phần đều nhiễm bệnh này, có lẽ là vấn đề nguồn nước.”

Dĩ Thành nhẹ giọng đề nghị: “Nghe nói bệnh viện Huyền Vũ có một loại phẫu thuật, không cần mổ cũng có thể lấy sỏi ra, ít đau, hôm nào anh dẫn em đi xem thử nhé.”

Thiên Việt quay đầu lại, dưới ánh đèn vàng nhạt, trên mặt Dĩ Thành lộ vẻ đau xót không chút che giấu. Trong lòng Thiên Việt đột nhiên thả lỏng, áp mặt vào lòng bàn tay ấm sục của hắn, trên đó có những vết chai thô dày: “Đừng lo, Dĩ Thành. Em gặp vấn đề với ống mật, loại phẫu thuật này, không có tác dụng với em. Cũng không phải nghiêm trọng gì, anh không cần lo lắng.”

Con đau qua đi, mệt mỏi ập tới, mơ màng cảm giác bàn tay Dĩ Thành,

từng chút một không ngừng vuốt ve trán và mái tóc cậu, như thể làm thế sẽ đẩy lùi cơn đau.

Trong mơ hồ, Thiên Việt nghĩ, giá như, bốn năm trước, người tôi gặp là Dĩ Thành chứ không phải Kế Hiểu, thì hay biết mấy.

Giá như, tôi chưa từng gặp Kế Hiểu, có lẽ đã tốt hơn rất nhiều.

Đó là vào bốn năm trước, Thiên Việt vừa thi đại học không lâu, mẹ nói, lên đại học rồi, cũng nên tự lập, học phí gì đó, con tự kiếm tiền trang trải, cha con năm đó cũng vậy đấy, không lấy một đồng nào của gia đình.

Cha vẫn như cũ lạnh nhạt đến mức không nhìn ra được biểu tình gì trên mặt.

Đối với chuyện này, Thiên Việt đã sớm chuẩn bị tâm lý. Trong nhà vừa xây thêm một phòng, hơn nữa lúc đó, cậu cũng đã biết bí mật của ngôi nhà này, cậu hiểu rõ cha sẽ không lo cho cậu học đại học. Còn mẹ, cậu nghĩ, mẹ thì, không ai hiểu rõ lối sống xa hoa của mẹ hơn cậu. Mẹ một năm bốn mùa đều phải dùng tổ yến và bột trân châu, mỗi bộ y phục và trang sức của mẹ, không món nào không tinh xảo đắt tiền. Trong tư duy của bà, chỉ có khái niệm hoàn mỹ trọn vẹn, bà thậm chí từng mua cho Thiên Việt một chiếc áo ba lỗ nhỏ xíu nhưng đáng giá những ba trăm tệ, Thiên Việt đang độ tuổi dậy thì chỉ mặc được một quý, sau đó không bao giờ mặc vừa nữa.

Năm ấy, Thiên Việt bắt đầu đi làm thêm.

Công việc đầu tiên của cậu, là dạy kèm tiếng Anh cho một bé gái sáu tuổi. Lần đầu đi dạy, bà chủ phát hiện, không ngờ cậu còn biết đàn dương cầm cực hay, bèn quyết định thêm một phần tiền lương cho cậu, để cậu đồng thời dạy đàn luôn cho cô bé.

Thiên Việt cảm thấy mình thật may mắn. Trong khi các bạn học phải chạy ngược chạy xuôi ở những gia đình khác nhau, thì cậu chỉ cần ở trong một ngôi nhà, nhận được hai phần việc, hơn nữa, thù lao cũng không tồi.

Thế nhưng cậu không ngờ, cô bé này kém thông minh và ngỗ nghịch thế nào.

Cha của cô bé là bác sĩ trong bệnh viện, chuyên khoa tim mạch, mẹ làm cùng bệnh viện với cha, là y tá trưởng. Cũng như bao gia đình khá giả khác, mong muốn của họ là con cái mình phải xuất chúng hơn người.

Bất luận thế nào họ cũng sẽ không chịu chấp nhận sự thật rằng IQ của con gái họ không cao.

Thiên Việt phát hiện, cậu tốn bao nhiêu công sức dùng bao nhiêu nỗ lực, vẫn không tài nào khiến cô bé đó học thuộc hai mươi sáu chữ cái, hai tháng trôi qua, cô bé cũng chỉ nhận ra được mười chữ cái trong đó. Đàm thoại càng không cần nói, cô bé không thể đọc trôi chảy bất cứ từ đơn nào hoặc là một câu ngắn.

Học đàn cũng vậy, cô bé sẽ dùng những ngón tay nhỏ nhắn tròn trịa của mình dùng sức oán hận nện xuống phím đàn, phát ra âm thanh âm ỉ đình tai. Thiên Việt nói, coi chừng làm bị thương ngón tay, hơn nữa phím đàn cũng sẽ mau hỏng.

Cô bé liếc cặp mắt to tròn nói: “Em thích phá cho hư đấy. Càng hư càng tốt.” Nói xong, dùng sức đóng sập nắp đàn, rầm một tiếng cực lớn. Dọa cho Thiên Việt hồn vía lên mây.

Mẹ cô bé bước qua nói: “Tiểu Thẩm, đập nắp đàn như vậy rất nguy hiểm, kẹp phải tay con bé thì không hay đâu.”

Thiên Việt định giải thích, vừa mở miệng lại không nói được gì.

Thiên Việt bèn nói với cô bé đó: “Kế Y, hay là chúng ta ôn lại Anh văn được không?”

Kế Y nói: “Em không muốn học, thầy chỉ cần dạy em nói ‘Tớ thích cậu’ bằng tiếng Anh thôi.”

Thiên Việt ngăn người: “Kế Y, nếu thầy dạy em câu này, mẹ em mà biết, chắc chắn sẽ trách thầy.”

Kế Y lắc đầu nói: “Em mặc kệ, thầy nhất định phải dạy em. Bằng không, em sẽ mách mẹ thầy không nghiêm túc dạy học, bảo mẹ đuổi việc thầy!”

Thiên Việt hỏi: “Em muốn học mấy thứ đó làm gì?”

Kế Y nói: “Bạch Tuấn Phi lớp em rất đẹp trai, em muốn nói với cậu ấy ‘Tớ thích cậu’. Mau lên, mau dạy em!”

Thiên Việt còn đang do dự, cô bé đã túm lấy một lọn tóc của cậu, bàn tay nhỏ nhắn mập mạp dùng sức ghì xuống.

Đột nhiên, sức kéo trên đầu chột thả lỏng, cô bé ré lên: “Ba ba, chú!” Rồi chạy ào ra cửa.

Sau lưng cha cô bé, còn có một người.

Vóc dáng cao ráo, nhưng hơi gầy, comple chỉnh tề, hoàn mỹ như bức tượng điêu khắc, gương mặt thì vô cùng anh tuấn.

Ngay từ ánh nhìn đầu tiên Kế Hiểu đã chú ý đến nam sinh này, cậu mặc một chiếc áo somi đơn giản màu lam nhạt, bên trong là một chiếc áo thun cổ tròn màu trắng rất bình thường. Cũng như bao nhiêu sinh viên đại học bình thường khác. Thế nhưng, trên người thiếu niên này lại có một phần khí chất tao nhã đặc biệt, loại khí chất đơn giản thuần khiết như bạch sơn hắc thủy bất động thanh sắc toát ra bên ngoài.

Kế Hiểu lại chú ý đến đôi tay đặt trên đùi của hắn, thon dài, đốt tay tinh tế, móng tay được cắt gọn gàng sạch sẽ.

Đó là lần đầu tiên Thiên Việt gặp Kế Hiểu.

Hôm đó, Kế Hiểu và Thiên Việt cùng nhau rời khỏi nhà anh trai Kế Hiểu.

Trên đường, Kế Hiểu mỉm cười nói: “Cậu tên Thẩm Thiên Việt? Tôi gọi cậu là Thiên Việt được không?” Lại cười rộ lên: “Cậu ở nhà anh chị tôi, hắn phải chịu nhiều thiệt thòi. Con bé Kế Y đó, không phải là ngọn đèn có thể thấp sáng.”

Thiên Việt nghiêng đầu nhìn hắn. Khuôn mặt Kế Hiểu, ngời sáng hơn cả ánh trăng. Nhìn gần, đôi mắt hoa đào nheo lại, như vô ý lại như cố tình, sóng mắt lay động dưới hàng mi dày đậm như lan tới cậu.

Thiên Việt đột nhiên mất tự chủ mà đỏ mặt, thấp giọng nói: “Thật ra cũng chẳng có gì. Cô bé...”

Kế Hiểu ngắt lời: “Người chị dâu này, tôi cũng không có thiện cảm. Xuất thân của chị ta, không tốt lắm. Là gái tỉnh lẻ, một lòng muốn rũ bỏ mọi dấu tích cơ hàn trước kia, nhưng khó tránh khỏi những lúc lộ sơ hở. Tôi luôn cho rằng cuộc hôn nhân này của anh trai, quá vội vàng.”

Thiên Việt im lặng lắng nghe, không phát biểu bất kỳ ý kiến nào. Kế Hiểu nghĩ, quả nhiên là con nhà lành, biết ý thức không nên bàn tán sau lưng người khác, nhưng trong lòng lại hiểu rất rõ.

Khóe miệng Kế Hiểu từ từ câu lên.

Sau lần đó, Thiên Việt thường xuyên gặp được Kế Hiểu, có hai lần cậu phát hiện Kế Hiểu cư nhiên cố tình đứng dưới lầu đợi cậu dạy xong, một đường đưa cậu về nhà.

Thiên Việt cũng thường nghe thấy đôi điều về Kế Hiểu từ những cuộc nói chuyện của vợ chồng chủ nhà. Thiên Việt biết được, bên cạnh Kế Hiểu, có vô số cô gái mến hấn, nhưng dường như hấn chẳng để ý đến ai, trong đó có một cô, thậm chí còn tự sát vì bị hấn cự tuyệt. Chuyện này cũng vừa xảy ra cách đây vài ngày.

Tối nọ, Kế Hiểu lại ở dưới lầu chờ Thiên Việt.

Trên đường về, Kế Hiểu đột nhiên nói: “Nghe được gì từ miệng chị dâu tôi à?”

Thiên Việt chỉ hàm hồ nói: “Hả?!”

Gương mặt Kế Hiểu từ từ kẻ sát, đến bên tai Thiên Việt: “Thiên Việt, thật ra mọi chuyện không phải như vậy, chỉ là, tình cảm của cô ấy, tôi không thể nào đón nhận. Cậu hiểu mà, Thiên Việt, tôi không thể, thích phụ nữ.”

Thiên Việt đột nhiên cảm thấy kinh hoàng, có thứ gì đó, gần như trong gang tấc, rục rịch trỗi dậy, muốn bùng lên, cách một lớp giấy mỏng, hiện rõ trước mắt.

Thiên Việt cúi đầu, khẩn trương nói: “Đến nhà rồi. Tôi đi đây.”

Cánh tay đột nhiên bị níu chặt, thân thể bị kéo quay nửa vòng, tay bị quán ra sau, Thiên Việt chỉ kịp nghĩ, không ngờ sức lực hấn lại mạnh như vậy, thì nụ hôn ướt át nóng bỏng của Kế Hiệu đã rơi trên môi.

Những ngày tháng sau đó, trong lúc đau thương, khổ sở, hối hận, sợ hãi, Thiên Việt không ngừng suy nghĩ, giá như hôm ấy, không chung đường về nhà với hấn thì tốt rồi, giá như sau đó, không thân cận hấn như vậy thì tốt rồi, giá như lúc đó, kiên quyết đẩy hấn ra thì tốt rồi, giá như sau bao nhiêu ngày như vậy, không quay trở lại thì tốt rồi.

Thế nhưng, có nhiều chuyện, không cho cậu kháng cự, không cho cậu hối hận, không cho cậu quay đầu.

Cứ thế càng đi càng xa, cho đến một ngày không thể quay đầu được nữa.

Cơn buồn ngủ và đau đớn ập đến bức bách Thiên Việt, cậu chỉ có thể nắm chặt lấy tay của Thị Dĩ Thành, như thể đó chính là tia hy vọng sống còn duy nhất sau cùng của cậu.

-----oOo-----

Chương 14: Những ngày tháng cũ, chậm rãi ùa về

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc Thiên Việt tỉnh lại, cơn đau đã qua đi. Nhưng cả người mềm nhũn, cổ họng càng khô rát giống như sắp phun ra lửa. Khẽ cử động định xuống giường lấy chút nước uống, Dĩ Thành đã đẩy cửa bước vào, trên tay cầm theo một cốc nước.

Dĩ Thành nói: “Dậy rồi? Có khát không? Uống chút nước đi, nhưng mà không được uống nhiều.”

Quả nhiên, nước ấm chỉ non nửa cốc.

Thiên Việt uống cạn một hơi, hé miệng, muốn xin thêm chút nữa, đột nhiên lại ngưng ngừng, chỉ rử my, ôm chặt cái cốc không buông. Dĩ

Thành kéo hai lần cũng không lấy lại được cốc nước, hiểu ý, mỉm cười xoa đầu, nói: “Không được nha, anh lên mạng xem thử, chứng viêm túi mật này, lúc phát tác, không được uống quá nhiều nước.”

Thiên Việt nói: “Qua một đêm không ngờ anh trở thành chuyên gia rồi.” Trong thanh âm bất giác mang theo chút ám ức hòa lẫn buồn bình.

Dĩ Thành không khỏi mềm lòng, nói: “Vậy thêm chút nữa thôi, một chút thôi đấy.” Nói xong đi ra, chốc lát đã mang đến một cốc nước chỉ lưng lưng nơi đây, Thiên Việt lại một hơi uống sạch, lần này lập tức đặt cốc xuống, rúc vào trong chăn.

Dĩ Thành túm lấy chiếc chăn bị cậu trùm kín đầu kéo xuống: “Việt Việt, trùm kín như vậy, sẽ bị ngộp đó.”

Thiên Việt lại kéo chăn lên, che đi miệng và mũi, chỉ chừa lại đôi mắt đen láy, trong ngần như nước nhìn Dĩ Thành.

Khoảnh khắc đó, cả hai đều có chút mơ hồ, dường như những ngày tháng cũ, đang chậm rãi ùa về.

Thiên Việt nghĩ, e rằng mình đã không thể quay lại được nữa. Nhất định không thể quay lại được nữa.

Dĩ Thành thấy Thiên Việt xoay mặt đi, cũng đứng dậy, lúc này mới phát hiện, đôi tay mình đã siết chặt thành nắm, cả đốt tay cũng tê dại đau nhức.

Giây phút ấy, anh hiểu tình cảm mình dành cho em trai nhà bên năm nào đã thực sự thay đổi.

Anh nghĩ, không ngờ mình lại có dự vọng với Việt Việt!

Thế nhưng, anh lại sợ xung động nhất thời của mình sẽ khơi gợi những ký ức không hay của Việt Việt.

Dĩ Thành xoay người định ra ngoài, chợt nghe thấy Thiên Việt hỏi: “Hôm nay anh không đi làm sao?”

Dĩ Thành ngây ngô cười nói: “Không đi. Ở nhà với em.”

Thiên Việt nói: “VẬY không được, làm lỡ chuyện quan trọng của anh thì sao.”

Chỉ một câu đơn giản vài chữ, Thiên Việt lại như chim sợ cành cong, kéo giãn khoảng cách giữa mình và Dĩ Thành.

Dĩ Thành ôn hòa nói: “Không đâu. Hôm qua đã nhận được điện thoại của công ty rồi. Hàng lần này, đã vận chuyển hết, sáng sớm nay chỉ còn xe không chạy về. Chú Lý rất giàu kinh nghiệm, sẽ không vấn đề gì đâu. Còn có Ninh Khả trông coi nữa. Chưa kể... anh cũng không yên tâm để bệnh nhân ở nhà một mình.

Thiên Việt khẽ gọi: “Anh Dĩ Thành.”

Dĩ Thành nói: “Chuyện gì?”

Trong lòng Thiên Việt có ngàn vạn mối tơ vò, không biết nên bắt đầu từ đâu. Đành đáp: “Không, chỉ gọi anh một tiếng thôi. Không có gì.”

Thiên Việt bị ốm hai ngày, Dĩ Thành cũng ở nhà suốt hai ngày với cậu.

Sang ngày thứ ba, Thiên Việt rớt cuộc cũng khỏe hơn, Dĩ Thành nói: “Ăn cháo hai hôm liền, hôm nay có mua cá, hấp cho em ăn chịu không?”

Thiên Việt nằm trên sofa trong phòng khách, hai cánh tay từ trên tay vịn rũ xuống tận nền gạch, đưa qua đưa lại, nói: “Em nói anh sẽ nuôi em đến kén ăn luôn cho xem. Hay là sau này anh mở một tiệm cơm đi, em sẽ tới ủng hộ.”

Dĩ Thành nói: “Việt Việt, Việt Việt, em nha... em nha...”

Thiên Việt khẽ bật cười.

Dĩ Thành nói: “Việt Việt, lúc ăn cá phải cẩn thận, đừng như hồi nhỏ lần nào cũng bị hóc xương.”

Còn chưa dứt lời, Thiên Việt đã bị nghẹn.

Xương bị mắc ngay cuống họng, nuốt xuống không được nhả ra cũng

không xong. Thiên Việt bị nghẹn đến mặt mày đỏ bừng.

Dĩ Thành nóng ruột: “Mau nuốt nắm cơm này đi.”

Nuốt liền hai nắm cơm cũng không có tác dụng. Dĩ Thành vội đem giấm ra, rót một thìa, xương không trôi xuống, ngược lại Thiên Việt còn bị sặc đến nắm gục trên bàn, ho đến thở không ra hơi.

Dĩ Thành càng hoảng hốt, chà tay: “Việt Việt, không ổn thật rồi, chúng ta đến bệnh viện đi.”

Thiên Việt ho đến hít thở cũng khó khăn: “Vây... vây mặt... mặt mũi em... phải... phải giấu... đi đâu.”

Cuối cùng cũng ngừng ho, Thiên Việt thở hắt một hơi, bỗng nhiên nói: “Áy, nuốt xuống rồi.”

Dĩ Thành nhoen miệng cười rộ lên: “Việt Việt, em đúng là thích hù dọa người ta.”

Thiên Việt cụp mắt: “Em không phải dọa anh, mà là... diễn xuất khuynh tình.”

Dĩ Thành nhẹ giọng gọi: “Việt Việt.”

Thiên Việt không chịu ngẩng đầu lên: “Chuyện gì?”

Dĩ Thành thở dài: “Không có gì. Đúng rồi, anh... anh mấy hôm nay tù túng trong nhà. Hay là buổi chiều chúng ta ra ngoài dạo một chút. Hiếm khi trời đẹp như vậy.”

Thiên Việt nói: “Ừm, em đi tắm trước đã.”

Lúc Thiên Việt tắm xong bước ra, đã thay quần áo để đi dạo, nhưng mái tóc vẫn còn ẩm, đi trong nhà, nước men theo đuôi tóc nhỏ xuống người cậu lấn nền gạch.

Dĩ Thành thấy vậy, bèn lấy chiếc khăn lớn, để Thiên Việt ngồi trên sofa, còn mình đứng phía trước chăm chú lau khô tóc cho cậu.

Tấm khăn to dùng che khuất đi khuôn mặt của Thiên Việt, Thiên Việt ngồi dưới thấp giọng cười.

Dĩ Thành lấy khăn ra, đối diện gương mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt của cậu.

Khoảng cách gần như vậy, Dĩ Thành có thể nhìn thấy cả lông tơ mềm mại trên mặt Thiên Việt, trong đôi mắt đen trắng rõ rệt, phản chiếu hai khuôn mặt nhỏ xíu của mình, vừa khao khát vừa khẩn trương.

Hình ảnh mình trong vòng sáng kia dần dần mờ đi, cuối cùng không còn thấy tung tích nữa.

Là Thiên Việt quay đầu. Thiên Việt nghĩ, thì ra, thì ra, có thể đến gần Dĩ Thành, chỉ là Việt Việt, còn Tô Tô, thì không thể.

Rõ ràng đã gần đến thế, lại một lần nữa kéo xa hơn.

Buổi chiều, Thị Dĩ Thành lái mô tô chở Thiên Việt đến Bắc Cực các mà lúc nhỏ họ thường tới.

Trong khu rừng rậm rạp, có một tòa biệt viện của Tống Tử Văn (*) năm xưa. Đằng sau biệt viện là sườn dốc. Hơi âm u, trong không khí tràn ngập mùi cỏ xanh ẩm ướt. Ngải cứu phát triển tươi tốt cao hơn nửa thân người. Đặc biệt tĩnh lặng.

Trên khoảng đất trống trong rừng, Thiên Việt nằm trên tấm thảm nhựa được Dĩ Thành lót sẵn, Dĩ Thành nằm bên cạnh, nghiêng đầu nhìn cậu.

Thiên Việt hôm nay không đeo cặp kính gọng đen nho nhỏ kia nữa, khễ nheo mắt, như đang suy tư. Ánh sáng nhàn nhạt rải trên gương mặt lẫn thân thể cậu, Dĩ Thành đột nhiên cảm thấy cậu giống như sắp tan biến theo vầng sáng này, nhịn không được đưa tay, nắm lấy bàn tay Thiên Việt.

Bàn tay Thiên Việt bao bọc trong bàn tay thô ráp ấm áp kia, loại cảm giác êm dịu bình yên này, thật khiến người ta quỵn luyến, Thiên Việt suýt nữa đã buột miệng nói ra nghi vấn vẫn luôn quanh quẩn trong lòng bấy lâu.

Dĩ Thành, anh, có phải vẫn đang tìm kiếm Việt Việt, một Việt Việt đúng như trong cảm nhận của anh?

Dĩ Thành từ tốn nói: “Việt Việt, em còn nhớ không, hồi nhỏ, có một lần, chúng ta lên đây chơi, em bị một con ong mật đốt sau gáy, sợ đến khóc nức nở, còn không ngừng hỏi anh, ‘Em có chết không? Em có chết không?’ Lúc ra về, chân em cũng nhũn ra, anh đành phải cõng em suốt dọc đường. Việt Việt này, em lúc nhỏ, đúng là một đứa trẻ nhút nhát.”

Đứa trẻ nhút nhát ấy, ngay cả ong mật cũng sợ, nhưng nhiều năm sau, lại liều lĩnh dũng cảm cũng mù quáng hy sinh vì tình.

Thiên Việt trở mình nói: “Dĩ Thành, anh có bằng lòng cõng em lần nữa không?”

Dĩ Thành ngồi dậy, đưa tay kéo Thiên Việt: “Lên đi!”

Thiên Việt nằm phục trên bờ vai rộng lớn rắn chắc của anh, vùi đầu vào cổ, trên người Dĩ Thành, mang theo khí tức như ánh mặt trời, rực rỡ lại ấm áp. Thiên Việt nghĩ, ba tháng, vẫn còn thời gian hơn hai tháng nữa. Sau đó, em vẫn sẽ rời xa nơi đây. Như vậy, những ngày tháng sau này, mỗi khi anh nhớ đến Việt Việt, có lẽ còn có thể giống như hôm nay, nhớ thật nhiều, nhớ thật rõ.

(*) Tổng Tử Văn: Một doanh nhân và chính trị gia nổi bật đầu thế kỷ XX của Trung Hoa Dân Quốc, có ba người anh em rể nổi tiếng là Tôn Trung Sơn, Tưởng Giới Thạch và Khổng Tường Hy.

-----oOo-----

Chương 15: Tình dục

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thiên Việt rạp mình trên lưng Dĩ Thành, dưới ánh chiều tà hai người một đường lên sườn núi.

Vừa lên đến sườn núi, Thiên Việt liền nhảy xuống, Dĩ Thành xoay người đỡ lấy cậu: “Việt Việt, anh công em đến chỗ đậu xe.”

Dĩ Thành nhìn vết đỏ ửng men theo đôi má Thiên Việt từ từ lan ra, đuôi mày hai bên thái dương cũng nhiễm sắc hồng.

Thiên Việt quay đi cười nói: “Hai thằng con trai, công công ôm ôm thật gây chú ý.”

Dĩ Thành cũng có chút xấu hổ, cười ngó đi bên cạnh Thiên Việt, hai người chỉ cách nhau hơn một tấc, mỗi khi cử động, cánh tay thỉnh thoảng chạm nhẹ vào đôi phương, trong khóe mắt mang theo cổ áo của đôi phương.

Dĩ Thành nói: “Việt Việt, lúc còn nhỏ, em vốn thích quần áo màu lam, lớn lên mặc đồ trắng lại đẹp nhất.”

Thiên Việt cúi đầu nhìn chiếc áo khoác trắng trên người: “Nhưng màu trắng lại dễ bị bẩn nhất.”

Dĩ Thành cười nói: “Lần đầu tiên chạm mặt, anh thấy em mặc áo sơ mi trắng, thuần khiết như mây trời vậy, Việt Việt à.”

Thiên Việt ngẩn người, thuần khiết ư... Thiên Việt nói: “Thuần khiết, là Việt Việt của anh, tôi chỉ là kẻ thế thân. Còn về quần áo, chẳng qua chỉ là kỹ xảo nghề nghiệp của tôi.”

Giây phút đó Thị Dĩ Thành thật hận mình miệng lưỡi vụng về, hé môi, nhưng chỉ biết lúng túng gọi: “Việt Việt, Việt Việt.”

Thiên Việt đi thụt lùi: “Mau về thôi, em đói bụng quá. Tối nay ăn gì? Đừng nói lại là cháo đường nữa nha, em ăn ngán lắm rồi.”

Dĩ Thành nói: “À, vậy ăn cháo muối có được không?”

Thiên Việt đá bay một hòn đá nhỏ: “Thị Dĩ Thành, em thấy anh đi mở một quán cháo là thích hợp nhất.”

Dĩ Thành bật cười kéo cậu lại, đội mũ bảo hiểm lên, ở một góc mũ, có hai chữ nho nhỏ được viết ngay ngắn bằng bút lông – Việt Việt. Lần

trước Thiên Việt đã phát hiện nó, cũng không biết Dĩ Thành viết lên từ lúc nào.

Chờ cậu ngồi vững ở phía sau rồi, Dĩ Thành mới bắt đầu nổ máy.

Thiên Việt nhìn tấm lưng rộng lớn trước mắt, không hiểu sao lại hấp dẫn như vậy, khiến cậu nhìn không được muốn dựa vào.

Thiên Việt vòng tay ôm ngang hông Dĩ Thành, cũng như mọi lần, Dĩ Thành lại khẽ run lên.

Dĩ Thành rất săn chắc, nhưng không hề thô kệch, sống lưng thẳng tắp, đôi chân cũng dài đến khoa trương, thân hình phi thường đẹp, như đội viên trong đội diễu hành, trông hài hòa kỳ diệu với gương mặt bình thường của anh, khiến tim Thiên Việt bất giác đập nhanh hơn.

Thiên Việt nghĩ, Dĩ Thành từng nói, người duy nhất anh thích chính là cậu bé nhà bên, thế nhưng thích mà anh nói rồi cuộc là loại nào?

Anh đối với mình âm áp lại yêu thương, thế nhưng, bọn họ thậm chí chưa từng hôn nhau, phải chăng trong lòng anh chỉ xem mình là một kẻ thế thân, anh chỉ muốn giữ lại hình ảnh một Việt Việt chân chính, tốt nhất, quý giá nhất, thuần khiết sạch sẽ nhất trong mắt mình?

Thiên Việt nghĩ, chỉ có em mới biết, Việt Việt kia, đã không còn nữa.

Việt Việt của hôm nay, là một kẻ đã bị tư vị của tình dục ngấm sâu vào trong người.

Thảm Thiên Việt hồn nhiên đơn thuần sạch sẽ kia, thật ra bắt đầu từ ngày ấy, đã không thể khôi phục lại dáng vẻ hồn nhiên, như chồi non dưới tác động của ngoại lực đột ngột ngừng sinh trưởng.

Ngày ấy... ngày ấy, mới là nguyên nhân Thiên Việt không tài nào chấp nhận được phụ nữ.

Lúc đó, Thị Dĩ Thành vừa nhập ngũ, Thiên Việt mới mười bốn tuổi. Là một thiếu niên non nớt, cậu còn chưa được học lớp giáo dục sinh lý, thầy dạy đến tiết này, chỉ nói qua loa, rằng tiết này dạy khi nào và dạy thế nào phải đợi nhà trường thống nhất sắp xếp. Thiên Việt lúc đó, chỉ là một cậu

học trò nhỏ thỉnh thoảng cùng đám bạn trốn vào một góc len lén nghiên cứu về những nữ sinh xinh đẹp trong lớp.

Thiên Việt vĩnh viễn không quên tình cảnh lúc đó. Nhưng không biết phải miêu tả thế nào về tình cảnh này, cậu chưa từng nói với ai, mà cũng không muốn nói với bất cứ ai cả.

Hôm ấy, tan học về nhà, bắt gặp mẹ mình, cùng một người đàn ông xa lạ, quần quýt nhau trên chiếc giường lớn sang trọng của bà.

Khoảng thời gian đó, cha ra nước ngoài giao lưu ngắn hạn.

Cậu nghe thấy thanh âm đặc biệt kia của mẹ, khàn khàn nhưng gợi cảm, dường như đau đớn, rồi lại dường như không phải thế.

Nháy mắt đầu óc Thiên Việt là một mảnh trống rỗng, không có kinh ngạc, không có sợ hãi, cái gì cũng không có, ngay cả nước mắt cũng không. Cậu xoay người bỏ chạy, cửa cũng quên đóng.

Nhà Thiên Việt ở lầu bốn, cậu xông thẳng xuống lầu, lao khỏi cổng viện nghiên cứu, nhào ra ngoài đường. Viện nghiên cứu cách chùa Kê Minh không xa, trong không khí như thoang thoang hương nhang khói.

Chạy một mạch không có đích đến. Cảnh tượng vừa rồi đập vào mắt, hết như bóng ma cứ bám sát sau lưng, không ngừng thôi thúc bức bách, chạy mãi chạy mãi về phía trước, giống như làm vậy mới có thể quẳng hết mọi thứ ra khỏi đầu.

Thật ra cậu không nhìn thấy mặt mũi người đàn ông đó, thứ cậu nhìn thấy, chỉ là một lớp chăn che khuất nửa thân dưới, thân hình đang cật lực hoạt động lên xuống, cùng với tám lưng trần ướt đẫm, còn có mái tóc xoăn dài đen nhánh của mẹ xõa xuống bên mép giường.

Thiên Việt chạy mãi cho đến khi sức cùng lực kiệt. Ngồi xuống dưới chân tường rào một khu dân cư cũ vắng vẻ. Từ bờ tường vươn ra một nhánh tường vi, mang theo những cánh hoa tàn úa, bị gió thổi, rơi lả tả trên đầu.

Tiết tấu rung động của nhánh cây, như nhịp đập của tim cậu.

Thiên Việt được mẹ tìm thấy, quần áo chưa ngay ngắn, tóc tai cũng lộn xộn. Trên gương mặt bà, không hề có vẻ gì là xấu hổ.

Thiên Việt nhìn bà, từng bước từng bước tiến lại gần mình, như nhìn một người cậu chưa bao giờ quen biết.

Mẹ ngồi xuống, cúi đầu lên gối cậu, thấp giọng thở dài, thấp giọng nức nở.

Thiên Việt ngửi thấy thứ mùi phức tạp rất nồng trên người mẹ. Một phần là mùi son phấn, một phần là mùi mồ hôi, còn có mùi tanh nhàn nhạt xa lạ, toàn bộ hòa vào nhau, đậm đặc, như không thể tan.

Đột nhiên, Thiên Việt hiểu ra, đó là, mùi vị của tình dục.

Đó là bài học chính mẹ dạy cho cậu, chân thực mà lại trực quan, giống như khắc sâu vào não.

Thiên Việt đẩy bà ra, xoay người, nôn khan một trận kịch liệt.

Từ đó về sau, thiếu niên nhỏ tuổi mỗi lần đối diện người khác phái, chóp mũi sẽ dâng lên loại mùi nặng nề nồng nặc kia, cậu sẽ không nhìn được mà muốn nôn mửa.

Cho nên, sau này, khi phát hiện bản thân xuất hiện hiện tượng sinh lý bình thường mới hoảng sợ như vậy, trước mắt cậu sẽ hiện lên hình ảnh thân thể đong đưa ướt át kia, trong nội tâm sẽ có một loại cảm giác kinh khủng vạn phần tương tự như chuyện loạn luân. Thiên Việt mới quyết luyện thầy như vậy.

Thậm chí sau này khi Thiên Việt có quan hệ thân mật với đàn ông khác, mỗi lần tình dục kích thích, cũng sẽ ngửi thấy mùi vị kia, đó là khúc mắc không thể gỡ được trong thâm tâm, sẽ đắm chìm trong mùi vị đó, cảm thấy chán ghét lại bất đắc dĩ với chính mình, chỉ có thể mặc cho bản thân khuất phục dưới tình dục.

Thiên Việt cùng Dĩ Thành về đến nhà, Dĩ Thành đưa một ly nước cho Thiên Việt, vuốt tóc cậu: “Nghỉ ngơi uống nước đi, đợi lát nữa sẽ ăn – cháo” Anh cố ý kéo dài giọng, như đang dỗ dành trẻ con.

Thiên Việt đột nhiên kéo tay anh: “Thị Dĩ Thành, chúng ta làm đi.”

-----oOo-----

Chương 16: Kẻ đánh cắp tình yêu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thiên Việt nói, Dĩ Thành Dĩ Thành, chúng ta làm đi.

Cậu kéo tay Dĩ Thành, lòng bàn tay nóng rực, nhưng ngón tay lại lạnh lẽo.

Trên mặt, lại hiện lên nụ cười phóng đảng lúc trước khi Dĩ Thành vừa tìm thấy cậu, nhưng trong mắt là nước lửa giao nhau, hết như cả linh hồn cậu cũng đang giãy dụa trong lửa nước cuộn cuộn, nói thì nói không ra, kêu cũng kêu không được. Dĩ Thành nhìn thấy trong lòng vô hạn đau xót.

Anh nắm ngược lại bàn tay nóng lạnh đan xen của Thiên Việt, nói: “Việt Việt, trong lòng em có chuyện không vui sao? Nói cho anh nghe đi, anh nghe em nói.” Dĩ Thành chậm rãi ôm lấy Thiên Việt.

Trái tim Thiên Việt được giọng điệu ôn hòa này vỗ về, ngọn lửa kia từng chút một lui xuống, rồi tắt ngấm.

Gác cằm lên vai Dĩ Thành cọ nhẹ một hồi, khẽ cười nói: “Gì mà vui với không vui! Em đâu có gì không vui, chỉ là dụ dỗ anh thôi, tên gốc nhà anh nhìn không ra à?”

Dĩ Thành cũng cười ngây ngô: “Không có gì không vui là tốt rồi, ha ha.”

Thiên Việt khẽ đẩy Dĩ Thành ra, cầm lấy ly nước trên chiếc bàn nhỏ cạnh giường định uống, Dĩ Thành liền nói: “Xem xem, lại uống nước lạnh.” Nói xong đi ra, đem một ly nước ấm vào.

Thiên Việt nhận lấy, ôm trong lòng bàn tay, ngón tay dán sát như muốn ủ ấm, nói: “Kẻ cũng lạ.”

Dĩ Thành hỏi: “Lạ gì?”

Thiên Việt cười nói: “Không phải anh thích đàn ông sao? Mỹ sắc gì đó anh cũng không động lòng?”

Thị Dĩ Thành đỏ mặt, nhưng biểu tình nghiêm túc: “Việt Việt, thật ra anh... chưa từng làm chuyện đó với ai.”

Thiên Việt phun nguyên ngụm nước trong miệng ra ngoài, bắn đầy người Dĩ Thành. Thiên Việt ho sặc sụa, Dĩ Thành cũng không kịp lau mặt, đưa tay vuốt vuốt lưng cậu, Thiên Việt khó khăn mới điều ôn lại hơi thở, giơ tay lên, dùng mu bàn tay lau đi bọt nước trên mặt Dĩ Thành.

“Xin lỗi, xin lỗi Dĩ Thành. Em không phải cố ý, em không phải cười anh. Chỉ là...”

Dĩ Thành xoa đầu cậu: “Anh biết, anh biết, Việt Việt. Thật ra, anh không theo đạo Khổng, cũng không theo chủ nghĩa cấm dục. Anh chỉ nghĩ, loại chuyện này, phải là hai bên lưỡng tình tương duyệt mới được. Anh vẫn luôn nghĩ như thế. Có thể do từng đi lính, nghị lực của quân nhân, dù sao cũng mạnh mẽ hơn người thường.”

Thiên Việt cúi đầu: “Anh chỉ đợi người thật sự xứng đáng để mình yêu. Người như anh, đúng là hiếm thấy.”

Trên mặt cậu, vẻ tiếc nuối chột hiện lên rồi vụt biến mất, giống như biết rằng, thứ cậu muốn giữ lại, chính là thứ cậu không thể giữ lại, cũng tự nhận bản thân không có tư cách giữ lại.

Ngồi trên giường, hai tay chống sau lưng, nhẹ nhàng thông suốt nói: “Vậy, sau này, lúc anh gặp được tình yêu thật sự của mình, anh sẽ làm sao?” Cậu đột nhiên nheo mắt lại, đánh giá Dĩ Thành từ trên xuống dưới: “Chẳng lẽ nói... Ồ...” Chậm rãi cắn môi gật đầu.

Khuôn mặt Dĩ Thành lúc này hoàn toàn đỏ lựng, giống như sắp nhỏ ra máu, sặc một tiếng: “Chuyện này... chuyện này... lý luận tri thức, anh vẫn có.”

Cánh tay Thiên Việt thả lỏng, cả người ngã ra sau, nằm ngửa trên

giường, vợ lấy cái gối che mặt lại, hai vai không ngừng run lên, có tiếng cười khó kiềm nén bật ra.

Dĩ Thành vỗ vỗ cậu: “Việt Việt, muốn bị ngạt sao.” Đưa tay kéo cái gối trên mặt Thiên Việt ra: “Này.”

Dưới gối, gương mặt tươi cười rạng rỡ của Thiên Việt, vẻ ưu thương nhân nhật như làn khói mỏng thường ngày đã biến mất.

Giống như tâm hồn đứa trẻ nhiều năm trước, nấp sau cánh công nặng nề kia, mang theo nụ cười của ngày xưa, lặng lẽ lộ đầu ra ngoài.

Thiên Việt vừa cười vừa nói: “Dĩ Thành, khụ khụ khụ, đừng giận nha. Em không phải muốn đem anh ra làm trò đùa đâu.”

Dĩ Thành ngấm nụ cười này của cậu, từ tốn chân thành nói: “Không đâu, sẽ không giận. Nếu như, có thể khiến em thật sự vui vẻ, anh tình nguyện làm trò cười cả đời cho em, Việt Việt.”

Thiên Việt từ từ thu lại nụ cười kia, ngần ngợ nhìn Dĩ Thành: “Thị Dĩ Thành.” Hắn nói: “Đừng quá tốt với em. Anh đừng quá tốt với em.”

Dĩ Thành ngô nghê gãi đầu.

Thiên Việt nói tiếp: “Em nhận không nổi.”

Dĩ Thành nói: “Ai, Việt Việt, em...”

Thiên Việt đã ngồi dậy: “Này, không phải nói ăn cháo sao? Cháo của anh, sắp bị nấu thành hồ luôn rồi.”

Thiên Việt đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Cánh cửa kia khép lại sau lưng, ngăn cách anh, cũng ngăn cách chính mình.

Đêm đó, Thị Dĩ Thành nằm trên giường, đang mơ màng ngủ, cánh cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, Thiên Việt bước vào.

Không đợi Dĩ Thành hỏi gì, cậu đã chui tọt vào trong chăn, đưa lưng về

phía Thị Dĩ Thành, Dĩ Thành nghe thấy giọng cậu nghèn nghẹn, như bị cảm mạo.

Hắn nói: “Dĩ Thành, đêm nay em ngủ ở chỗ anh, chỉ đêm nay thôi.”

Dĩ Thành từ phía sau ôm lấy cậu, cảm nhận sự rung động từ tận trong các khớp xương trên người, cảm thấy mình có một bụng những lời muốn nói, kể từ lúc vừa tìm được Thiên Việt, những lời này, đã bắt đầu chất đầy trong lòng, ngày qua ngày, nhưng không biết phải nói từ đâu, bắt đầu thế nào đây?

Thế nên anh chỉ nói: “Được, Việt Việt, được.”

Thiên Việt im lặng nằm cạnh Dĩ Thành, hơi ấm bên người như sóng nước không ngừng ập vào ý thức cậu. Cậu cảm thấy mình đã phân liệt thành hai người bé nhỏ, một người nói, cứ như vậy đi, nói thật mọi chuyện ra, để anh ấy quyết định mày đi hay ở. Người còn lại nói, không được không được, không thể ở cũng ở lại không được, cứ thế này qua được ngày nào hay ngày đó, đánh cắp được ngày vui vẻ nào thì cứ sống ngày đó.

Thiên Việt nghĩ, thì ra mình, chẳng qua chỉ là một kẻ hèn nhát đánh cắp tình yêu.

Kể đến đây, Thiên Việt dừng lại, nhìn phong cảnh lướt nhanh bên ngoài cửa sổ, từng ngày từng tháng ấy, hóa ra khi nói, chỉ là một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, bao nhiêu trốn tránh và thăm dò, bao nhiêu chờ mong và hy vọng, bao nhiêu che chở và yêu thương, bao nhiêu dịu dàng và ấm áp, đều vẫn đọng lại trước mắt, vẫn khắc ghi vào trong lòng. Khuôn mặt mỉm cười của Dĩ Thành vẫn hiện hữu trước mắt, giọng nói của Dĩ Thành vẫn vang vọng bên tai. Ấy mà đã trôi qua lâu như vậy rồi sao? Ấy mà đã xa cách đến vậy rồi sao?

Trần Bác Văn nhìn khuôn mặt nghiêng gầy gò của Thiên Việt, nét đa cảm nồng đậm trên gương mặt kia để lại ám ảnh phi thường cường liệt trong hắn. Mơ hồ, đau thương trên mặt Thiên Việt cùng đau thương trên mặt Giai Mẫn như lồng vào nhau. Nhớ đến khi công việc mình gặp phiền phức nản chí đã thô bạo với Gia Mẫn thế nào, nhớ đến mình hằng đêm thà ở lại trong quán cơm quán rượu, mượn cơ do áp lực công việc, nhớ tới bản thân từng ngày từng ngày đã thay đổi đến không còn là chính

mình nữa, nhớ đến ánh mắt hoang mang như nai tơ của Giai Mẫn, nhớ đến lời Giai Mẫn nói, chúng ta có thể đừng âm ỉ nữa có được không, chúng ta có thể an ổn sống qua ngày có được không. Trong lúc Thẩm Thiên Việt kể lại, những ngày tháng bình yên vui vẻ bên người yêu trước kia, từ từ hiện ra trước mắt hắn, trải dài như một thước phim, bởi vì lui đi mà nhuộm một màu ó vàng của tháng ngày dĩ vãng.

Hắn đột nhiên phá vỡ sự im lặng, hỏi: “Tay cậu, có đau lắm không?”

Thiên Việt ngẩn ra một hồi mới hiểu được hắn đang nói gì, sau đó thản nhiên cười nói: “Không đến nỗi, có hơi tê thôi.”

Trần Bác Văn cầm chìa khóa, Lý Sí bỗng nhiên đón lấy, mở còng trên tay Thiên Việt, để cho cậu cử động cổ tay một chút, sau đó, còng lại ở góc độ thấp hơn.

Trên mặt Thiên Việt hiện lên một loại biểu tình như trẻ con, cúi đầu nhìn tay mình, lại ngẩng đầu nhìn hai vị cảnh sát, sau đó mỉm cười.

Lý Sí phát hiện, cậu có hàm răng rất trắng, nhỏ nhỏ, từng chiếc từng chiếc, lại đều tăm, ở bên trái, có một chiếc răng khênh, nhọn nhọn, thỉnh thoảng lại lộ ra lúc cậu cười rộ lên, trông hết sức ngây thơ.

Thiên Việt đột nhiên hỏi: “Các anh có thích xem pháo hoa không?”

Hai vị cảnh sát có chút kinh ngạc nhìn cậu.

Thiên Việt nói: “Thật đấy, pháo hoa năm đó là đẹp nhất.”

Năm ấy, đêm ấy, khắp bầu trời, đều được chiếu sáng, như thể pháo hoa sẽ vĩnh viễn lưu lại.

-----oOo-----

Chương 17: Pháo hoa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cũng không hiểu sao, quốc khánh năm đó, đặc biệt lạnh.

Vốn vào thời điểm này, ở thành phố N, cái nóng khó chịu của mùa thu sẽ vẫn còn tiếp tục kéo dài, dài đến như không có điểm kết.

Thế nhưng năm đó, vào lễ quốc khánh, thời tiết đã rất giá rét, lá cây như tằm thảm, trải đầy trên mặt đất, những nhánh cây khô vươn lên giữa bầu trời xanh, nắng nhạt như lụa, gió lạnh như nước, nhưng không mang cảm giác tiêu điều. Mọi người đều mặc áo lông dày cộm.

Quốc khánh năm đó, buổi tối mùng một, có bắn pháo hoa. Viện nghiên cứu Cổ sinh vật nơi Dĩ Thành và Thiên Việt sống trước kia, ở phía sau núi chính là Bắc Cực các, đó là một điểm bắn pháo hoa, trước đây mỗi lần nhìn thấy pháo hoa, sẽ nghe tiếng bắn pháo cực lớn âm âm vang dội bên tai, trước mắt là pháo lóe sáng đủ màu sắc giữa trời đêm, vô cùng vô cùng ấn tượng.

Bây giờ nơi Dĩ Thành sống, bốn phía đều là nhà cao tầng, tầm nhìn cũng bị hạn chế không ít, Dĩ Thành hỏi Thiên Việt: “Đêm nay chúng ta đến một nơi để ngắm pháo hoa nhé?”

Thiên Việt hỏi: “Nơi nào?”

Dĩ Thành nói: “Chỗ cũ?”

Thiên Việt ngẩn ra giây lát, lập tức mỉm cười: “Chỗ cũ là chỗ nào, anh chưa nói cho em biết mà. Việt Việt biết, nhưng em không biết. Anh phải nói cho em biết, em mới phối hợp diễn được chứ.”

Dĩ Thành thật sâu nhìn cậu: “Việt Việt...”

Thiên Việt ngắt lời anh: “Anh Dĩ Thành, chúng ta đem bia theo uống có được không?”

Dĩ Thành thấy cậu cố ý cup mắt, nhìn bộ dạng lảng tránh, dịu dàng nói: “Được.”

Nơi mà Dĩ Thành muốn đưa Thiên Việt đến, là một tòa nhà cũ trong viện nghiên cứu, trước đây, nơi đó là phòng trưng bày mẫu nghiên cứu. Hai ngày nay, phòng trưng bày mới đã được xây lên, nơi này liền bị bỏ trống,

nói là chuẩn bị đập đi để xây tòa nhà mới.

Thiên Việt nói: “Viện nghiên cứu người ta e rằng sẽ không cho vào.”

Trên mặt Dĩ Thành đột nhiên hiện lên chút tinh quái hiếm thấy: “Anh có cách.”

Đêm đó, trời rất mau tối, trên đường toàn là người, khung cảnh rộn rã náo nhiệt.

Thiên Việt cùng Dĩ Thành mang theo không ít bia, chạy xe đến cửa Giải Phóng bên hồ Huyền Vũ.

Dĩ Thành thân thân bí bí kéo Thiên Việt men theo bờ tường mà đi.

Lối này ít người, trên tường giăng đầy dây leo, cành lá đã khô, trong gió đêm xào xạt thành tiếng.

Tiến về phía trước, là bức tường sau lưng viện nghiên cứu, nơi này cũng mọc đầy dây leo già, giữa đám dây leo chằng chịt, cứ nhiên thấp thoáng một cánh cửa nhỏ, ổ khóa đã bị rỉ sét, Dĩ Thành không biết từ đâu lấy ra một chiếc chìa khóa, mở khóa, dùng sức đẩy ra, đằng sau cánh cửa dường như có thứ gì chặn lại, mở ra một khoảng chật hẹp, chỉ vừa cho một người lách qua.

Dĩ Thành thấp giọng nói: “Cửa này, là ba mẹ anh làm. Lúc đó anh đã nhập ngũ, mẹ mỗi ngày ra hồ Huyền Vũ tập thể dục, lại ngại đi cửa chính vòng qua quá nhiều đường, nên bí mật làm cánh cửa này. Sau khi chuyển nhà, bèn lắp luôn nơi đây.”

Hai người rón rén lách người vào, khép cánh cửa lại.

Thiên Việt ló đầu qua, ở bên tai Dĩ Thành thổi nhẹ một hơi nói: “Ồ – thì ra người thật thà như anh, cũng biết làm chuyện xấu.”

Dĩ Thành cảm thấy tai nhồn nhột, nhịn không được đưa tay véo vành tai của Thiên Việt, khoảng cách gần như vậy, hơi thở ấm nóng của hai người phả vào mặt đối phương, đều thất thần trong chốc lát.

Dĩ Thành kéo Thiên Việt đi đến trước tòa nhà cũ kia, tòa nhà tối đen như

mực, một mạch lên lầu, cầu thang gỗ cũ kỹ không ngừng kêu cọt két.

Đẩy cánh cửa nhỏ ở tầng cao nhất ra, trên sân thượng, lá cây rụng thành một lớp thật dày, khô cứng, dưới chân phát ra tiếng giòn tan.

Hai người vừa ngồi xuống, tràng pháo đầu tiên đã vang lên bên tai. Sau đó, một đóa quang hoa đỏ rực nở rộ giữa bầu trời.

Liên tiếp, từng đóa, từng đóa, trong trời đêm biến ảo thành cảnh sắc rực sáng, quang ảnh sắc sỡ khiến bầu trời đêm của thành phố được phủ lên lớp áo chói mắt, trong khoảnh khắc ấy, hồi ức tràn đầy trong đáy lòng, hồi ức trong vui vẻ, những ngày tháng ngây thơ trước kia, cũng theo pháo hoa bắn thẳng lên không, lan rộng vô biên.

Dĩ Thành quay qua nhìn Thiên Việt.

Khuôn mặt của cậu như được ánh sáng rực rỡ chói lọi trên không gột rửa đặc biệt sạch sẽ, gần như bán trong suốt, ánh mắt cậu, rất kỳ lạ, như thể đặc biệt không nở ròi, ánh mắt kia, tựa như muốn vươn ra, níu kéo quang hoa khắp trời đất. Loại khao khát ấy, chân động làm cả người cậu đều khẽ run lên.

Dĩ Thành quàng vai cậu, hỏi: “Việt Việt, có lạnh không?”

Thiên Việt quay lại, mỉm cười nói: “Lạnh chứ. Chúng ta uống bia được không, anh Dĩ Thành?”

Dĩ Thành khui một lon bia, đưa cho cậu, lại khui thêm lon bia nữa, khẽ cụng lon trong tay.

Một lon rồi một lon, Thiên Việt rất nhanh đã ngà ngà say, tựa đầu lên vai Dĩ Thành, cười ha ha.

Dĩ Thành đỡ đầu cậu, hỏi: “Việt Việt, em không sao chứ?”

Thiên Việt không trả lời, đột nhiên cười rộ lên: “Này, anh nhìn em này.”

Cậu đứng dậy, loạng choạng đi về phía trước, ở rìa sân thượng, có một đường biên nhỏ hẹp, Thiên Việt bước tới đường biên đó, một bên nói: “Dĩ Thành, anh nhìn em này, nhìn em này, em đi trên dây cho anh xem.”

Dĩ Thành sợ đến hồn vía lên mây, cũng bắt chắp nặng nhẹ, nhào tới níu cậu lại, kéo ra sau.

Thiên Việt dường như bị kéo đau, vùng tránh ra, ây du một tiếng ngã xuống, lưng đập mạnh lên mặt sân.

Dĩ Thành cũng quên không hỏi cậu ngã có đau không, chỉ một mực găt gao ôm chặt, đè xuống dưới người, giây phút này, anh chỉ cảm thấy nỗi sợ hãi vô biên đang trôi dạt trong lòng, giống như nọc độc của rắn, từ từ lan tràn găm nhấm, anh nghĩ chỉ có ôm chặt người dưới thân mới có thể thoảng an tâm chút.

Thiên Việt bị đè nặng có chút thở không ra hơi, trong miệng bắt đầu hàm hồ lảm bảm gì đó không rõ, giống như đứa trẻ chịu ủy khuất lại không dám nói, chỉ lo đưa tay đẩy Thị Dĩ Thành ra.

Dĩ Thành nói: “Không được lộn xộn, em đừng cử động.”

Thiên Việt mắt nhắm mắt mở, cố gắng nhìn rõ gương mặt gằn trong gang tấc giữa mảng tối đen kia. Đầu nghiêng qua nghiêng lại, nhìn rồi lại nhìn. Đột nhiên cậu giống như nhận ra người đó là ai, toàn thân liền thả lỏng, từ từ nhoẻn miệng cười, trong mắt như có ánh sao rơi vào sáng rực, lại hòa lẫn năm phần men say cùng năm phần bướng bỉnh, còn nụ cười chệnh choảng kia có năm phần quyến rũ, năm phần ngây thơ, cậu khẽ nhúc nhích dưới thân Dĩ Thành, miệng hàm hồ mắng: “Ê, gấu chó, đứng lên. Heo ngốc, anh nặng quá đó.”

Dĩ Thành chỉ cảm thấy chút men say nhen nhóm trong lòng, bị ánh mắt của Thiên Việt khơi lên thành ngọn lửa bùng cháy, cứ thế lan tràn, đáy lòng anh như có hai người nho nhỏ đang tranh cãi, một người nói, mày đứng dậy, mau đứng dậy. Người khác lại im lặng, cố chắp không chịu buông người trong lòng.

Đột nhiên, cánh cửa nhỏ ngay lối lên sân thượng bị đẩy ra, lập tức có ai đó xông tới, dáng người cao gầy, có lẽ là bảo vệ trực đêm, giọng nói có chút khàn khàn hỏi: “Ai đang ở bên kia?”

Thanh âm nhanh chóng bị tiếng pháo hoa nổ vang kinh thiên động địa lấn át, bầu trời lần nữa được hỏa diễm chiếu sáng rực rỡ lóa mắt, bảo vệ

kia đã phát hiện hai người Dĩ Thành, lớn tiếng quát: “Các người là ai, làm sao vào được đây?”

Dĩ Thành nhảy dựng lên, kéo theo Thiên Việt lao như bay xuống lầu, bỏ chạy một mạch, chui qua cánh cửa nhỏ hẹp, nhưng vẫn không quên khóa nó lại, rồi kéo Thiên Việt men theo vách tường cũ kỹ chạy điên cuồng. Bóng cây và dây leo lướt qua bên người, giống như những tinh linh trong bóng tối, gió hát ngược mái tóc ra phía sau, trong lòng kỳ thực khoảnh khắc đó một chút tình tự cũng không có, nhưng lại căng đầy.

Về sau, rất nhiều rất nhiều lúc, Thiên Việt nhìn gương mặt say ngủ của Dĩ Thành, đều nhớ lại buổi tối đó, cậu nghĩ, anh à, chỉ cần có thể thêm lần nữa, thêm một lần nữa giống như hôm đó, chúng ta ở trong gió mát, trong bóng đêm, bên tường cổ, dưới pháo hoa, chúng ta lại chạy một lần nữa, chỉ cần có thể thêm một lần như vậy nữa, cũng đã đủ lắm rồi.

Chúng ta rốt cuộc phải trả cái giá đắt tới nhường nào, mới có thể đổi lại khoảng thời gian đẹp đẽ mà chúng ta đã vô tình để vuột trôi?

Mãi cho tới khi về đến nhà, chân Thiên Việt vẫn còn đang run rẩy. Lão đảo đi không vững.

Dĩ Thành đỡ cậu lên lầu, vừa đóng cửa, cậu đã ‘phịch’ một tiếng va vào người Dĩ Thành.

Gần như chỉ trong chớp mắt, môi Dĩ Thành đã áp xuống.

Thiên Việt mơ mơ màng màng nghĩ, khuôn mặt anh nhất định đã đỏ lựng. Bởi vì môi anh nóng bỏng như lửa.

-----oOo-----

Chương 18: Em chính là Việt Việt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dĩ Thành dùng sức ôm Thiên Việt vào lòng, cậu bé bao năm qua vẫn quần quanh trong giấc mộng của anh, cậu bé vẫn hay cười ngượng ngùng trong ký ức của anh, cậu bé giữa những cái bóng đan xen nhau cứ muốn

nói lại thôi, không rõ mình nên làm gì kia, giờ đang ở trong lòng anh. Chân thật, ấm áp, khiến anh đặc biệt không muốn buông tay.

Lúc cả hai ngã xuống giường, đầu Thiên Việt va nhẹ vào thành giường, Dĩ Thành hoảng hốt, liên tục hỏi, Việt Việt, Việt Việt, không sao chứ, không sao chứ. Đại não Thiên Việt bị men say thiêu đốt càng lúc càng trở nên mơ hồ, nhưng trong lòng lại tỉnh táo. Cậu có thể cảm nhận được bàn tay to lớn của Dĩ Thành dịu dàng xoa xoa chỗ bị va trúng kia, miệng thổi phù phù. Hơi thở nóng rực, mang theo mùi bia, ngay bên tai mình, có thể cảm nhận được một loạt nụ hôn miên man của anh, từ trên trán mình, trên hàng mi, lan dần xuống cằm rồi cổ.

Thiên Việt nghĩ, cậu sẽ vĩnh viễn ghi nhớ ngày đó, nhớ mãi đôi môi nóng như lửa của Dĩ Thành, bàn tay cũng nóng như thế, nhớ mãi cảm giác khi bàn tay ấy gần như tôn kính mà lướt trên thân thể mình, nhớ mãi khuỷu tay vẫn luôn chống nửa người, nhớ mãi tư thế yêu thương che chở đó của anh.

Tư thế này, đã đọng lại trong ký ức Thiên Việt, rõ ràng như vậy, trở thành dấu ấn được yêu trong sinh mệnh cậu, dấu ấn mà Dĩ Thành để lại trên người cậu.

Đôi khi chợt nghĩ, giá như, hôm đó cậu không vì khúc mắc trong lòng mình mà hiểu lầm lời nói của Dĩ Thành, bọn họ phải chăng có thể giành thêm được một khoảng thời gian vui vẻ?

Sáng hôm sau, vừa mở mắt, trong đường nhìn mơ màng của Thiên Việt, khuôn mặt Dĩ Thành từ từ hiện ra, rõ dần rõ dần.

Chỉ thấy một mảng đỏ ửng nồng đậm trên gương mặt anh, diện tích càng lúc càng lan rộng, phi thường kỳ diệu, Thiên Việt quả thật đã ngắm đến gần gũi.

Sau đó, cậu rúc vào trong chăn im lặng mỉm cười, vùi mặt vào tấm chăn mềm mại đã hơi cũ kia cọ qua cọ lại.

Dĩ Thành vươn tay, xoa đầu Thiên Việt, hỏi: “Việt Việt, em... em vẫn ổn chứ?”

Thiên Việt từ trong chăn lộ đầu ra, đôi mắt trong trẻo, trắng đen rõ ràng

lưu luyến nhìn Dĩ Thành, sau đó ánh mắt lại dời đi, nhưng vẫn giữ lại chút dư quang nơi khóe mắt thật lâu cũng không rời.

Dĩ Thành nói: “Việt Việt, anh... anh...”

Thiên Việt nói: “Anh... anh làm sao?”

Dĩ Thành nói: “Anh... chuyện đó...”

Thiên Việt nói: “Anh, ừm, anh rất biết... ừm... lý luận đi đôi với thực tiễn.”

Khuôn mặt Dĩ Thành càng đỏ hơn, Thiên Việt buồn cười áp tay lên má anh, nói: “Sáng hôm nay chúng ta ăn trứng luộc được chứ.”

Dĩ Thành nhìn Thiên Việt, cho dù là một đêm trầm tụy, một đêm chìm đắm trong men tình, trông cậu vẫn thanh tân như suối nước, thấy cậu khẽ nhú mày, có chút khó khăn cử động nửa thân dưới, Dĩ Thành nói, xin lỗi, Việt Việt, xin lỗi.

Thiên Việt ngẩn ra, cái gì? Cậu hỏi.

Dĩ Thành vẫn nói, xin lỗi.

Thiên Việt nói, ừm.

Sau này, Dĩ Thành tự trách, anh đúng là vụng về, không biết nói chuyện, em xem, sao lúc ấy anh lại có thể nói ra câu đó?

Thiên Việt gác cằm lên trên vai Dĩ Thành, cười nói, không trách anh được. Khi đó trong lòng em có khúc mắc khó gỡ.

Dĩ Thành nói, anh đúng là ngu ngốc. Việt Việt em đã từng gặp ai ngu ngốc thế này chưa?

Thiên Việt cười ha ha, quả thật chưa từng.

Lúc Thiên Việt ra khỏi phòng, Dĩ Thành đang làm điểm tâm. Căn hộ này vị trí không tốt, chỉ mỗi sáng sớm mới có chút ánh nắng chiếu vào.

Nắng tháng mười, mang một màu vàng cực kỳ dịu nhẹ ấm áp, tia sáng rọi lên người Dĩ Thành, Thiên Việt nghĩ, anh quả thật là một người ấm áp, loại ấm áp này, khiến người không nhìn được muốn đến gần, loại ánh sáng này, không chói mắt, nhưng cũng đủ chiếu sáng cuộc đời của người khác. Thật tốt. Thật sự rất tốt. Dù cho thứ ánh sáng ấm áp kia của anh, chỉ dành cho Thẩm Thiên Việt trong lòng anh, một Thẩm Thiên Việt sạch sẽ đơn thuần, mình vẫn muốn đến gần, tranh thủ chút ấm áp, chút ánh sáng kia.

Dĩ Thành nói: “Việt Việt, công ty vừa gọi điện đến, chắc anh phải lái xe, đi Uẩn Thành Sơn Đông một chuyến.”

Thiên Việt nói: “Đi Lương Sơn Bạc nha. Anh không phải ông chủ sao, còn tự mình ra trận?”

Dĩ Thành gãi gãi đầu nói: “Ông chủ gì đâu? Tổng cộng chỉ có vài người. Lúc bận nhất anh chính là một tài xế.”

Thiên Việt cười nói: “Đi đường cẩn thận, bác tài.”

Dĩ Thành xuống lầu, dường như tâm linh tương thông, quay đầu lại, ngược mắt nhìn lên. Quả nhiên trông thấy Thiên Việt, dựa vào ban công nhìn anh.

Khuôn mặt Thiên Việt, được bao phủ trong nắng mai, mỉm cười, vẫy tay với anh.

Dĩ Thành nghĩ, anh thật sự yêu em, thật sự yêu em.

Ba hôm sau, Dĩ Thành trở về, việc đầu tiên chính là liên lạc với Thiên Việt, điện thoại trong nhà không ai tiếp, di động cũng tắt. Dĩ Thành có chút hoảng, bàn giao vài chuyện liền về nhà.

Trong nhà, không có Thiên Việt.

Dĩ Thành lao xuống lầu, chạy đến tiểu khu, ở một góc vắng vẻ của tiểu khu, có một cánh cửa gỗ cũ. Cách cánh cửa, có một gò đất nhỏ, mọc đầy ngải cứu.

Ở nơi đó Dĩ Thành nhìn thấy Thiên Việt.

Khoảnh khắc ấy, nước mắt tuôn dài từ vành mắt Dĩ Thành, một đường loang choạng bước tới, đi qua khoảng thời gian tám năm xa cách, bước vào trong ký ức mà làm sao cũng không quên được.

Thân thể Thiên Việt, đang treo ngược trên cánh cửa gỗ kia, cậu nhắm mắt lại, giang rộng đôi tay, nhẹ nhàng đung đưa.

Dĩ Thành nhớ hồi còn nhỏ, ở trong viện nghiên cứu, cũng có một cánh cửa gỗ như vậy, cao hơn, rộng hơn cánh cửa này một chút. Rất kín đáo, là nơi bí mật mà anh và Thiên Việt thường đến chơi. Gần đó có một tòa nhà nhỏ màu trắng, nghe nói trước đây là nơi sinh sống của một chuyên gia người Nhật, sau lại có người đồn đãi nơi đó có ma, có người từng thấy một phụ nữ mặc kimono đi qua đi lại vào ban đêm. Trẻ con trong viện, rất ít khi đến đó, nhưng Việt Việt lại rất thích cánh cửa gỗ, có điều phải có Dĩ Thành đi cùng cậu mới dám tới, quả thật là một nơi rất yên tĩnh.

Dĩ Thành nhớ, Thiên Việt luôn thích trèo lên cánh cửa kia, sau đó, từ bên trên thả ngược người xuống, giang rộng hai tay, nhắm mắt lại, rồi nhẹ nhàng đung đưa.

Trong thế giới điên điên đảo đảo như thế, Thiên Việt như muốn tung cánh bay lên.

Hơn nữa, cậu biết, cho dù cậu bất cẩn ngã xuống, cũng sẽ có một vòng tay ấm áp bảo vệ.

Đó là thế giới nhỏ bé an toàn mà anh trai hữu tình nhà bên đã dựng nên cho cậu.

Chỉ là, khi đó, cậu còn quá nhỏ, chưa ý thức được trong hữu tình ấm áp kia ẩn chứa tình yêu.

Có một lần, cậu thật sự ngã xuống, Dĩ Thành liền đỡ được cậu.

Cặp kính trượt khỏi sống mũi Thiên Việt, lúc đó Dĩ Thành nói: “Ái chà, giờ anh đã hiểu tại sao em lại sợ người khác động đến kính của mình rồi. Em sợ người khác nhìn thấy, thì ra đáng vẻ em còn xinh xắn hơn cả mấy bé gái, có đúng không?”

Khi đó, Thiên Việt rất tức giận, anh phải dỗ dành thật lâu mới chịu làm hòa.

Dĩ Thành bước tới, giống như lúc nhỏ ôm lấy Thiên Việt từ trên cánh cửa xuống.

Thiên Việt hoảng sợ, mở mắt ra nhìn thấy khuôn mặt đẫm lệ của Dĩ Thành, cậu kinh ngạc hỏi: “Anh làm sao thế?”

Dĩ Thành nói: “Việt Việt, từ nay em đừng phủ nhận nữa. Em chính là Việt Việt, là Việt Việt của anh.”

Thiên Việt nói: “Ồ, em diễn giống đến vậy sao? Em thấy em có thể giành được giải Oscar rồi đó.”

Dĩ Thành nói: “Việt Việt, anh đã kể với em rất nhiều rất nhiều chuyện lúc nhỏ, nhưng...” Anh nhả chậm từng câu từng chữ: “Chỉ có mỗi chuyện này, chỉ thói quen này của em, anh – chưa – từng – kể – với – em.”

-----oOo-----

Chương 19: Việt Việt, em đừng đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dĩ Thành nói: Chỉ có chuyện này, trước giờ anh, chưa từng kể với em. Việt Việt, em chính là Việt Việt, sau này đừng nói những lời như diễn kịch gì đó nữa, em chính là Việt Việt của ta.

Thiên Việt ngẩn ra một lúc, sau đó cười nói: “Không ngờ người thật thà như anh cũng biết đùa giỡn, đùa giỡn tôi vui lắm sao? Nhìn tôi giả ngây giả dại vui lắm sao?”

Dĩ Thành luống cuống nói: “Việt Việt, anh...”

Thiên Việt thấy anh hoảng đến trên trán đầy mồ hôi, nói: “Về nhà rồi tính.”

Cậu đột nhiên ý thức được, mình đã dùng từ ‘nhà’. Căn hộ nho nhỏ, có hơi tối lại có hơi ẩm kia, thì ra trong cảm nhận của cậu không ngờ mang ý nghĩa như nhà, nhưng cũng là nơi cậu không thể không rời khỏi.

Vừa đóng cửa, Dĩ Thành liền giữ chặt cậu nói: “Việt Việt, em nghe anh nói, trước giờ anh chưa từng có ý đùa giỡn em, trước giờ anh luôn tin em chính là Việt Việt thật sự, từ lần đầu tiên nhìn thấy em anh đã tin rồi, anh cũng chưa từng tiếp tục đi tìm Việt Việt thật gì đó nữa.”

Thiên Việt nói: “Xin lỗi, khiến anh vỡ mộng, khiến anh thất vọng rồi.”

Dĩ Thành ghé sát lại, ôm cậu vào lòng: “Việt Việt, em biết không? Anh không nhận nhầm người bởi vì hai nguyên nhân, thứ nhất, sau gáy em, có một nốt ruồi nhỏ, bị tóc che khuất.”

Thiên Việt thoáng sửng sốt, chưa bao giờ có ai nói với cậu điều này, thậm chí có lẽ ngay cả mẹ cũng không biết.

Nhưng Dĩ Thành lại biết. Hồi đó, vô số lần, Thiên Việt gogi đầu lên đùi Dĩ Thành, tóc cậu hơi vàng, nhưng rất dày, mềm mại bao phủ hai bên tai cậu. Dĩ Thành nhẹ nhàng gãi lưng cho cậu, cậu thoải mái híp mắt lại, cặp kính gọng đen nho nhỏ cũng trượt xuống mũi, giống như chú mèo con an tĩnh dưới nắng ấm.

“Thứ hai.” Dĩ Thành nói: “Nguyên nhân thứ hai, là bởi vì đôi mắt em. Việt Việt, em có biết mẹ anh thường nói gì không? Thành bé Thiên Việt này, con biết điểm nào của nó đẹp nhất không? Chính là đôi mắt! Cũng không phải khen to bao nhiêu đặc biệt bao nhiêu, mà là trong ngần, đen ra đen trắng ra trắng. Việt Việt, bất luận thời gian có trôi qua thế nào, bất luận đã xảy ra chuyện gì, đôi mắt em vẫn không thay đổi, tâm tư em cũng sẽ không thay đổi.”

Thiên Việt nói: “Anh Dĩ Thành, anh không hiểu đâu, đó chẳng qua chỉ là kỹ xảo nghề nghiệp của tôi. Quần áo màu trắng, nụ cười thoát nhìn đơn thuần, đều là kỹ xảo, đều là vì cái mục đích trần trụi kia mà thôi. Khách... khách của tôi... rất nhiều, họ... toàn là viên chức hoặc những người kẻ tự cho là trí thức, họ yêu cầu những thứ này, tôi cứ thế cung cấp cho họ. Tôi của trước kia, tôi chân chính thật sự, đã không còn nữa, không thể quay lại được nữa, anh Dĩ Thành.”

Thị Dĩ Thành nói: “Em ấy vẫn còn, đang ở đây.” Đoạn áp tay lên ngực Thiên Việt: “Em ấy ở ngay đây, anh nghe thấy em ấy nói, em ấy muốn bước ra.”

Thiên Việt cười ha ha: “Anh nhất định nghe lầm rồi. Cậu ta đã chết, là bị tôi bóp chết. Khỏi phải ngày ngày chạy ra nhìn tôi chăm chăm, làm cho trong lòng tôi phát bực.”

Thiên Việt bước tới bên đàn dương cầm, dường như muốn dùng tay vuốt ve một chút, bàn tay khựng lại giữa không trung, cuối cùng vẫn rút về.

Thiên Việt nói: “Anh biết không Dĩ Thành, tôi, không thể đàn được nữa. Lần nọ, có một người, đặt tôi trên đàn dương cầm... Từ đó về sau, tôi không tài nào đàn được nữa, mỗi lần chạm đến phím đàn, tay sẽ run rẩy, tiếng nhạc phát ra đều rất chói tai.”

Dĩ Thành chỉ nghe cậu nói, tôi không thể đàn được nữa.

Việt Việt không thể đàn được nữa, không thể đàn được nữa sao?

Dĩ Thành còn nhớ mỗi kỳ nghỉ đông hay nghỉ hè trước đây, cứ đến ba giờ chiều, Việt Việt liền đàn một khúc, anh nghe thấy, sẽ chạy đến dưới lầu nhà Việt Việt. Sau đó, Việt Việt sẽ chạy ra, dựa vào lan can, vẫy tay với anh. Có lúc Việt Việt cũng biết nghịch ngợm, vò tờ giấy thành một cục, ném xuống. Nếu vừa vắn ném trúng đầu anh, Việt Việt sẽ nhe răng, lẳng lẳng mỉm cười. Đa phần, Việt Việt ném xuống một viên kẹo, hoặc là một thỏi chocolate, rồi tự lột một viên bỏ vào miệng mình.

Dĩ Thành nhớ khi đó từng hỏi Việt Việt, đây là bài gì. Thiên Việt ngậm kẹo trong miệng, hai má phồng lên thành hai cái bánh bao nhỏ, hàm hàm hồ hồ nói, là ‘Ly biệt’. Mẹ em rất thích, mẹ nói đòi người chằng qua chỉ là một hồi gặp gỡ, một hồi biệt ly mà thôi.

Thiếu niên nhỏ nhắn, vóc dáng còn chưa phát triển đầy đủ, đôi mắt trong veo, chất chứa một chút tịch mịch, cách khoảng thời gian dài như vậy, đang nhìn Dĩ Thành mỉm cười.

Thế nhưng Dĩ Thành phát hiện, hiện tại người anh hay nhớ đến, lại là Thiên Việt của hai tháng gần đây. Người mặc sơ mi trắng, nổi bật giữa

màn đêm thăm thẳm sau lưng, dáng vẻ tựa bên cửa tự tiếu phi tiếu, vẻ quyến rũ vô tình khi gạt đi hạt cơm dính bên môi, trong cơn đau nắm chặt tay mình nói, em không muốn đi đâu hết, đôi mắt được pháo hoa chiếu sáng, khát vọng tràn ngập trong ánh mắt, bóng dáng lão đảo khi uống say, cánh tay thon gầy quấn lấy mình, mang theo chút trêu đùa, chút xấu hổ khi cậu nói anh đúng là giỏi liên hệ lý luận thực tiễn.

Dĩ Thành phát hiện, Thiên Việt của hiện tại và của ký ức tám năm trước, anh đều quan tâm, đều đối xử tốt như nhau.

Dĩ Thành nói: “Việt Việt, anh thích em của trước đây, nhưng càng thích em của bây giờ. Khi đó em còn quá nhỏ, anh cũng còn nhỏ, có rất nhiều chuyện, rất mơ hồ, như tình bạn, lại giống tình thân, nhưng hiện tại, chúng ta đều đã trưởng thành, anh tự rõ lòng mình. Anh... anh yêu em, Việt Việt.”

Thẩm Thiên Việt lẳng lẳng nhìn cậu: “Anh Dĩ Thành, muốn em đổi mặt với bản thân trong quá khứ, hay là dùng bộ dạng hiện tại đổi mặt với anh, đều khiến em hồ thẹn chết được. Nếu anh thật sự yêu em, hãy để em ra đi. Vĩnh viễn đừng tìm em nữa. Việt Việt của anh, đã chết rồi, cậu ta không còn nữa, không bao giờ quay lại nữa.”

Tám năm trước mày đã không thể giữ lại trong sáng sạch sẽ, tám năm sau mày cũng đừng mong vẫn hồi.

Dĩ Thành bước qua, ôm lấy cậu: “Em đúng là bướng bỉnh, Việt Việt. Không sao, không sao đâu, Việt Việt.”

Thiên Việt ngả đầu lên vai anh, cười nói: “Thật ra, con trai cũng chẳng có trình tiết gì đáng nói. Chỉ là, anh biết không? Có những chuyện, có những dấu vết đã khắc sâu vào xương tủy, cả đời cũng không xóa được.”

Dĩ Thành vuốt lưng cậu, nói: “Nhất định có thể xóa được, nhất định. Chúng ta sẽ từ từ xóa đi, anh với em, chúng ta sẽ cùng xóa bỏ nó.”

Thiên Việt nói: “Dĩ Thành, con đường trưởng thành, mỗi bước chông gai, em từ nhỏ đã sợ đau, quả thật rất sợ. Hãy để em tự hà khắc với mình một chút.”

Dĩ Thành càng ôm chặt cậu trong tay: “Đừng Việt Việt, em đừng đi.

Đừng đi đâu cả, chúng ta sát cánh bên nhau.”

Khoảnh khắc ấy, cõi lòng yêu đuối đến mức không thể cứu vãn.

Cả ngày hôm sau, Dĩ Thành ở công ty, trong lòng cứ thấp thỏm bất an, có một lần, còn còn cầm nhầm hóa đơn nhận hàng. Ninh Khả cười nói: “Hoàn hồn lại đi ông chủ.”

Dĩ Thành mỉm cười đôn hậu, nhưng trong lòng thật sự rất sợ, sợ đứa trẻ búng bình kia thoáng chốc sẽ không thấy đâu nữa. Anh gần như cứ cách một giờ lại gọi điện cho Thiên Việt, cũng không phải muốn nói gì, chỉ để nghe thấy giọng cậu, biết cậu vẫn còn ở đó, nghe thấy cậu cũng rất kiên nhẫn nói, em vẫn ở đây. Không dễ gì mới hết giờ làm việc, Dĩ Thành bước ra khỏi cửa công ty, liền mỉm cười.

-----oOo-----

Chương 20: Bỏ đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thiên Việt đứng ngay cổng.

Cậu đã đổi kiểu tóc mới, phần mái vốn che khuất cả mắt được cắt ngắn đi rất nhiều, lộ ra đôi mắt ngời sáng trong veo. Cậu mặc một bộ đồ màu lam nhạt, hai tay vòng ra lan can bên đường ở sau lưng. Nhìn thấy Dĩ Thành, cậu mỉm cười, nổi bật chiếc răng khểnh bên trái, trông phi thường trẻ con.

Dĩ Thành hỏi: “Việt Việt, sao em lại tới đây?”

Thiên Việt nói: “Đến rủ anh đi ăn.”

Dĩ Thành nhất thời vui mừng không nói nên lời, chỉ cười hề hề nửa ngày mới nhớ ra chuyện mình cần hỏi: “Em muốn ăn gì?”

Thiên Việt suy nghĩ, lúc thì muốn ăn món này, lúc lại muốn ăn món khác, Dĩ Thành cũng không giục, kiên nhẫn đợi cậu suy nghĩ, mỗi một chủ ý của Thiên Việt đều nói được, được.

Thiên Việt chột reo lên: “Hay là chúng ta đến Tây Bắc Phong uống chút gì đi.”

Dĩ Thành nói: “Được, được.”

Thiên Việt bật cười.

Dĩ Thành chưa bao giờ thấy cậu cười như thế, trong sáng, như gió đầu hạ.

Cuối cùng bọn họ quyết định đi ăn tôm hùm.

Thành phố N tháng mười, chính là mùa tôm hùm dồi dào, các quán ăn lớn nhỏ đều có cách chế biến riêng biệt, dường như trong không khí cũng tràn ngập mùi tiêu cay nồng.

Dĩ Thành không lo ăn, chỉ lo lột vỏ từng con tôm mập mạp cho vào trong chén của Thiên Việt. Thiên Việt cũng thật tình không khách sáo ăn hết. Lại ghét cái bao tay quán ăn phục vụ quá vướng víu, dứt khoát tháo ra, tay không cầm con tôm, nước sốt đỏ tươi từ ngón tay thon dài một đường chảy dọc xuống, Dĩ Thành phì cười lấy khăn ướt lau đi.

Thiên Việt lột xong một con tôm đặc biệt to, đột nhiên đưa đến bên miệng Dĩ Thành, Dĩ Thành có chút hoảng, theo bản năng ngậm vào trong miệng, rồi quay đầu dáo dác nhìn xung quanh, khuôn mặt thoáng chốc còn đỏ hơn tôm hùm.

Thiên Việt nghiêng mặt, cắn môi cố nén ý cười, cuối cùng vẫn nhịn không được cười ra tiếng.

Thiên Việt nói: “Anh Dĩ Thành, đài truyền hình nên mời anh đóng ‘Anh hùng xạ điêu’. Anh đúng là một Quách Tĩnh ngoài đời thực.”

Dĩ Thành nói: “Quách đại hiệp là đại trí giả ngu. Anh sao có thể sánh bằng. Có điều, Việt Việt, anh đã nói, chỉ cần có thể khiến em vui vẻ, anh vui vẻ để em trêu đùa cả đời.”

Thiên Việt nhìn anh, chỉ cười không nói.

Bữa ăn này rất lâu, gần mười giờ hai người mới lên xe về nhà.

Ngay sau khi ngồi lên xe, Thiên Việt giống như mất hết sức lực, dựa vào lưng Dĩ Thành, nụ cười trên mặt cũng dần thu lại.

Đêm nay, Dĩ Thành vô cùng phi thường hạnh phúc, nhưng đằng sau nỗi vui mừng kia, anh mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn, nụ cười của Việt Việt, quá mức rạng ngời, giống như ánh mặt trời, chỉ có thể cảm nhận sự ấm áp của nó, nhưng không tài nào níu giữ nó.

Hôm sau, Dĩ Thành về nhà đã không thấy Thiên Việt, gọi điện cho cậu, giọng nữ vang lên: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Vui lòng gọi lại sau.”

Dĩ Thành chậm rãi ngồi phịch xuống đầu cầu thang, xòe bàn tay, chăm chú nhìn dưới ánh đèn mờ ảo. Hồi nhỏ, mẹ đã bảo kẽ tay anh rất rộng, là tướng hao tài. Dĩ Thành giờ đây mới cảm thấy bà nói không sai, anh đã đánh mất bảo bối của mình rồi.

Dĩ Thành trầm nghĩ, Việt Việt, con ốc sên nhỏ này, lại chạy mất nữa rồi.

JO nói với người đàn ông trước mặt: “Anh trai à, những gì tôi nói là sự thật, tôi không biết cậu ta đi đâu cả. Cũng đã nhiều ngày không gặp cậu ta rồi. Tôi còn tưởng vẫn luôn ở chung với anh đấy chứ.”

Người đàn ông trước mặt, có chút thất hồn lạc phách, thế nhưng, vẫn ôn hòa như cũ, nói: “Hai hôm trước em ấy bỏ đi. Ngoài nơi này ra, tôi không biết nên đi đâu tìm cả.”

JO nói: “Không chừng, cậu ta... sẽ quay về.”

Dĩ Thành cười buồn: “Ha ha, nếu thật sự được như vậy, thì tốt rồi. Việt Việt là một đứa trẻ ngốc nghếch.”

JO nói: “Anh cũng vậy.”

JO xoay người trở vào quán bar, ngồi ở quầy bar một lúc, lại bỏ vào trong gian phòng nhỏ ở phía sau quán bar.

Đó hình như là một kho chứa đồ chật hẹp, JO bước vào, một cước đá tới

chiếc sofa cũ đặt ở góc phòng: “Ê.”

Trên sofa, có bóng người, nếu không phải mặc quần áo màu nhạt, có lẽ sẽ dung hòa vào trong bóng tối, không thể nhìn thấy.

JO bật đèn lên.

Người kia chậm rãi ngồi dậy, miệng hàm hàm hồ hồ nói: “Quá nhiều mộng đẹp của người khác là vô đạo đức.”

JO phi một tiếng phun ra bã kẹo cao su hương chanh đã nhai đến không còn mùi vị trong miệng: “Tôi không tin cậu ngủ ngon được.”

Thiên Việt lấy tay che mắt: “Van cậu, tắt đèn đi, hai ngày rồi tôi chẳng ngủ nghỉ được gì cả.”

JO hỏi: “Cậu với anh Thị rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nếu không phải nơi này có cửa sau, thì anh ấy cấm cọc ở đây, sớm muộn gì cũng tìm được cậu.”

Thiên Việt nói: “Tự lo thân mình đi. Sở Tề Vân đó không phải ghét nhất là người Tây sao? Cậu cứ theo tên Tây kia mãi, có ngày anh ta lột da cậu ra.”

JO ngồi xuống trên tay vịn sofa: “Cậu không cần lo cho tôi. Sở Tề Vân kia, chẳng qua chỉ làm bộ làm tịch, hấn ta có bao nhiêu chân tình với tôi, tôi hiểu rất rõ. Gì mà yêu với không yêu, ngay từ đầu đã không có chuyện đó. Nhưng anh Thị của cậu thì khác, hình như là một gã si tình hiếm có đấy.”

Thiên Việt nói: “Thế nên, đàn ông tốt phải để lại cho phụ nữ, cho dù là đồng tính luyện ái, đàn ông như vậy cũng nên để lại cho đàn ông tốt khác.”

Thiên Việt cười khẽ, ho vài tiếng.

JO liếc hấn: “Đừng nói cậu lại chơi trò đùa giỡn ăn xong rồi nhả chứ?”

Thiên Việt không trả lời, cúi đầu siết chặt lon bia rỗng trong tay, ánh đèn màu trắng hắt trên gương mặt nghiêng của cậu, càng hiện rõ đường nét

gầy gò, trên trán còn có sợi gân xanh mềm mại gợn lên.

JO có chút không đành, vuốt tóc Thiên Việt.

“Tô, cậu làm sao vậy?”

Thiên Việt yếu ớt mở miệng: “Tiểu Châu, sau này tôi... không làm nữa.”

Tiểu Châu là tên thật của JO, đã lâu rồi không ai gọi cậu như vậy, trong nhất thời, có chút không kịp phản ứng.

Thiên Việt ngẩng đầu, trong đôi mắt đen như mực của cậu, lấp lánh thủy quang di chuyển.

“Tiểu Châu, trước giờ luôn là cậu khuyên bảo tôi. Nhưng thật ra, cậu nhỏ hơn tôi một tuổi.”

JO thân thiết quàng vai Thiên Việt, nhưng biểu tình lại cố ý làm ra vẻ phóng túng: “Nói cậu rồi, đừng bày vẻ mặt như vậy, cố ý câu dẫn anh đây có phải không?”

Thiên Việt cười nói: “Từ nay về sau, thật sự không làm nữa. Lúc trước, đã từng có một cơ hội. Thật ra, tôi đã tìm được công việc giao hàng ở một siêu thị, nhưng trước khi đi làm, người ta lại tìm được thanh niên khỏe mạnh rắn rỏi hơn. Xe ba bánh cũng đẹp ngon lành. Tôi liền bị cho ra rìa. Ha ha, đúng là vô dụng.”

JO nói: “Không làm nữa, vậy sau này định làm gì? Còn có vài người, mấy ngày nay bọn họ cũng hay hỏi thăm cậu.”

Thiên Việt nói: “Đã quyết không làm nữa, tức là triệt để đoạn tuyệt với mọi chuyện trong quá khứ. Tôi không tin bọn họ sẽ làm gì tôi. Bọn họ, không phải đều là những kẻ có thân phận sao? Hẳn không dám khoa trương quá mức đâu. Cậu không cần lo lắng.”

JO nói: “Tại sao không quay về bên anh Thị?”

Thiên Việt quay đầu nhìn JO: “Tiểu Châu, tôi vẫn chưa nói với cậu, tôi... đích thực là Thẩm Thiên Việt.”

JO có chút kinh ngạc: “Hóa ra...”

Thiên Việt lại mỉm cười: “Cho nên cậu xem, tôi làm sao có thể quay về?”

JO dừng một lúc, nói: “Có gì không thể, chỉ cần anh ta không chê bai cậu thôi.”

Thiên Việt nói: “Anh ấy không chê. Chỉ là tôi không xứng. Cậu biết không? Tiểu Châu, bất cứ nỗi khổ nào, cũng không thể lấy làm có sa ngã, nhưng lại là một bước ngoặt để sa ngã, khi đó, thứ mà bản thân đã xem nhẹ rồi đánh mất, cả đời, e rằng cũng không thể tìm lại được.”

JO hỏi: “Vậy sau này, cậu định đi đâu?”

Thiên Việt ngả người nằm xuống: “Chưa biết nữa, muốn sinh sống, chung quy cũng sẽ có cách.”

Sau đó, JO cũng mất liên lạc với Thiên Việt.

Lúc JO một lần nữa gặp lại Dĩ Thành, Dĩ Thành đang ngồi bên đường đối diện Thiên Ly, ánh mắt có điểm mờ mịt.

JO do dự một lát, rút cuộc bước qua, hỏi: “Vẫn đang tìm Thẩm Thiên Việt sao?”

Dĩ Thành lúc này hoàn hồn lại: “Hả, ra là cậu à. Phải... những quán bar ở gần đây, tôi đều đã tìm cả rồi. Ngồi với tôi một lát có được không, hôm nay không phải đến để làm khó cậu đâu.”

JO ngồi xuống cạnh anh, Dĩ Thành cũng không nói gì nữa.

JO đột nhiên mở miệng: “Anh biết đường Đại Minh không?”

Dĩ Thành có chút không hiểu ý tứ trong đó, lại nghe JO nói: “Tôi chỉ biết cậu ta thuê một căn nhà nhỏ trên đường Đại Minh. Ngoài ra tôi thật sự không biết gì nữa.”

Khoảnh khắc đó, JO phát hiện, gương mặt bình thường của người này đột nhiên bừng sáng: “Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu.”

Anh nói liên hồi.

JO hỏi: “Anh định tìm thế nào? Anh có biết đường Đại Minh dài bao nhiêu không? Anh có biết nơi đó có bao nhiêu tiểu khu không? Có bao nhiêu cư dân không?”

Dĩ Thành nói: “Tôi sẽ đi từng tiểu khu hỏi thăm. Sẽ tìm được thôi.”

JO thở dài, con người này, quả thật khiến người quá ngạc nhiên, ý nghĩ góc nghềch của anh ta, quả thật quá kinh người.

“Anh đang đóng phim truyền hình sao? Tình tiết như trong phim vòng vo một hồi, hai người đi trên đường bỗng chợt gặp mặt nhau? Nói thật với anh, một người, nếu đã quyết tâm bỏ đi, thì đừng mong tìm được.”

Nhưng JO không biết rằng, thì ra cuộc sống, có khi còn kịch tính hơn cả phim.

-----oOo-----

Chương 21: Quanh co rồi lại gặp nhau

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngay lúc ấy, bỗng nhiên có một bóng người lao vào xe, nhào tới bên ghế lái, cố sức gỡ những ngón tay đã bắt đầu siết chặt vô lăng của Dĩ Thành, một bên gọi, anh Dĩ Thành, anh Dĩ Thành, anh Dĩ Thành, anh Dĩ Thành.

Dĩ Thành quay đầu nhìn gương mặt mình ngày nhớ đêm mong, ngay cả trong mơ cũng không quên được, phản ứng đầu tiên là đẩy Thiên Việt ra.

Đường Đại Minh là một con phố sầm uất trong bảy tám năm gần đây của thành phố N, dài mấy cây số, mặt đường rộng rãi, hai bên toàn showroom ô tô, cho nên còn được gọi là phố ô tô, kể ra, Dĩ Thành cũng biết con đường này, cũng hai lần đến đây sửa xe.

Mấy năm qua, vài khu đô thị được xây dựng, nhân khí ở đây cũng thịnh vượng hơn hẳn.

Cả tuần nay, Dĩ Thành sáng tối đều tới đây tìm kiếm, buổi sáng đến công ty giao việc xong lại chạy đến đây. Hoàng Phổ Hình Viên, Ngự Thủy Gia Viên, Di Hình Viên, An Khang Lý, An Cư Lý, Dĩ Thành dò từng khu một. Vài tiểu khu mới xây, còn chưa lập ban quản lý, hẳn chỉ dành hỏi thăm các cụ già đang nhàn nhã ngồi tắm nắng trong tiểu khu. Bác có thấy một thanh niên, hơi gầy, nhìn rất thanh tú, họ Thẩm không? Chú, thím, mọi người ở đây có từng gặp cậu ấy không? Dĩ Thành vẽ mặt đôn hậu, ăn nói lễ phép, nhưng trong lòng lại sốt ruột như vạc dầu sôi sùng sục. JO nói e rằng Thiên Việt vài hôm nữa sẽ đi, lỡ như em ấy đi xa, rời khỏi thành phố này, mình làm sao tìm được? Việt Việt của mình, nếu thành giọt nước mưa rơi vào trong biển người, mình làm sao có thể tìm về đây? Rất nhiều lần, buổi tối, anh lang thang trong tiểu khu, không ngừng tưởng tượng, có khi nào, ở một góc nào đó, có thể bắt gặp thiếu niên kia, thậm chí như thể thấy được biểu tình ngạc nhiên trên mặt cậu, sau đó, Dĩ Thành lại nghĩ, liệu cậu có nhìn mình cười rộ lên, để lộ chiếc răng khểnh nhỏ xinh của cậu, có thể chăng?

Nhưng tất cả chẳng qua chỉ là tưởng tượng. Dĩ Thành không thể không thừa nhận JO nói đúng, cuộc sống không phải phim truyền hình, lấy đâu ra điều kỳ diệu vòng vo một hồi rồi lại gặp nhau?

Hôm nay, Dĩ Thành lại lái mô tô đến đường Đại Minh. Còn chưa tới sân ga, đã thấy đông nghịt người vây quanh nơi đó.

Đây là tuyến đường sắt Bắc Kinh – Quảng Châu, bình thường thì bảy giờ, chín giờ sáng với bốn giờ, sáu giờ chiều đều có một chuyến chạy ngang qua. Dĩ Thành dừng xe, lách vào biển người. Dĩ Thành nhìn đồng hồ, còn tám, chín phút nữa mới tới chín giờ, xe lửa sắp đến rồi, nhưng tại sao thanh chắn vẫn chưa hạ xuống, tại sao mọi người lại náo loạn như vậy? Đi đến phía trước, Dĩ Thành lập tức liền hiểu. Thì ra có một chiếc xe buýt bị tắt máy ngay trên đường ray, xa xa, đã mơ hồ nghe thấy tiếng đoàn tàu xình xịch.

Vài người cố gắng đẩy chiếc xe buýt kia, nhưng bánh xe giống như bị kẹt phải thứ gì đó, một đám thanh niên trai tráng, cũng không tài nào xô dịch bánh xe được nửa bước. Tiếng la hét sợ hãi, tiếng bàn tán xôn xao, có người hô lớn báo cảnh sát, thậm chí có vài người nhút nhát đã bật

khóc, bao nhiêu âm thanh nháo nhào, còn có tiếng tàu hỏa không ngừng đến gần. Mà đoạn đường sắt này, lại không thể chuyển tuyến. Trong mớ hỗn loạn như nước sôi, Dĩ Thành nhảy lên xe buýt. Hành khách trên xe đã sớm đi tản hết, chỉ còn mỗi lái xe. Người phụ nữ trung niên đã sợ đến mức ánh mắt cũng dại đi.

Dĩ Thành vọt tới, túm lấy chị ta kéo ra khỏi ghế lái, đẩy xuống xe, còn mình lại ngồi vào chỗ đó, cố gắng khởi động máy. Một lần, một lần, rồi một lần, rồi một lần nữa.

Ngay lúc ấy, bỗng nhiên có một bóng người lao vào xe, nhào tới bên ghế lái, cố sức gỡ những ngón tay đã bắt đầu siết chặt vô lăng của Dĩ Thành, một bên gọi, anh Dĩ Thành, anh Dĩ Thành, anh Dĩ Thành, anh Dĩ Thành ca.

Dĩ Thành quay đầu nhìn gương mặt mình ngày nhớ đêm mong, ngay cả trong mơ cũng không quên được, phản ứng đầu tiên là đẩy Thiên Việt ra.

Thiên Việt lao đảo lùi về sau, lưng va vào cửa, dưới chân lại trống rỗng, cả người ngã xuống, đập mạnh lên đường ray, lập tức có người đỡ cậu, kéo sang một bên.

Dĩ Thành lại ngồi vào ghế lái, đóng cửa xe lại, tiếp tục khởi động, một lần, một lần, rồi một lần. Cuối cùng, động cơ cũng phát ra tiếng nổ máy bình thường. Trong âm thanh như tiếng trời kia, xe buýt chậm rãi lăn bánh, sau đó nhanh chóng trườn ra khỏi đường ray.

Gần như chỉ ba giây sau, trong tiếng còi vang rền, tàu hỏa lao như bay qua đuôi xe buýt.

Hai ba trăm người tụ tập quanh đường ray, vào thời khắc đó, bỗng nhiên đồng loạt lặng thinh, sự im lặng này kéo dài mãi cho đến khi tàu hỏa xa dần.

Sau đó, trong đám người đột nhiên trỗi lên tràng pháo tay, lớp bốp vang dội cả một góc. Trong tiếng vỗ tay, mọi người bắt đầu lớn tiếng kể lại cảnh tượng hồi hộp căng thẳng vừa rồi, không khí nặng nề đông cứng xung quanh cũng dần dần lưu chuyển.

Nữ tài xế kia ngồi bệch dưới đất, nước nờ khóc lớn một trận. Sự chú ý của

mọi người đều bị kéo đi, ngược lại quên mất Dĩ Thành. Dĩ Thành cũng không quan tâm, anh chỉ lách trong đám người tìm kiếm bóng dáng áo trắng ấy. May thay, thiếu niên kia vẫn đứng dựa vào cột xi măng bên phòng trực ban trong sân ga.

Dĩ Thành xuyên qua rừng người, khoảnh khắc đó, con đường sao mà dài, dài như vô tận. Cuối cùng, Dĩ Thành nắm lấy tay Thiên Việt, kéo cậu chạy về phía trước, rẽ vào một ngõ nhỏ.

Ngõ nhỏ chật hẹp, hai bên là khu dân cư xây kiểu thành nam cũ, bờ tường hơi thấp, từng bụi cúc đại búp nở.

Thiên Việt đột nhiên vấp ngã, Dĩ Thành dừng bước, đầu gối Thiên Việt phịch một tiếng quy xuống nền đất. Dĩ Thành vội đỡ cậu dậy, Thiên Việt cố sức hát tay Dĩ Thành ra, loạng choạng tránh ở bên đường, kịch liệt nôn khan.

Dĩ Thành đỡ Thiên Việt vẫn còn đang lảo đảo đứng không vững, ôm cậu vào lòng, lắng nghe hơi thở dồn dập, tiếng hô hấp như lộn cả ruột gan, còn nghe thấy khớp hàm lách cách va vào nhau.

Dĩ Thành vuốt nhẹ lưng cậu. Nửa ngày mới tìm lại được giọng nói của mình: “Việt Việt, Việt Việt, đừng sợ đừng sợ, không sao nữa, không sao nữa.”

Dĩ Thành nắm tay cậu, chỉ cảm thấy ẩm ướt dính dính, còn tưởng là mồ hôi, giờ lên mới phát hiện tay đã rướm máu.

Sau đó, Thiên Việt dẫn Dĩ Thành về nơi cậu thuê.

Dĩ Thành cười hì hì bảo, hóa ra em ở Di Cư Viên, hôm nay anh vốn định đến tiểu khu này tìm.

Thiên Việt vẫn không lên tiếng.

Dĩ Thành nói, Việt Việt, em có hộp cứu thương không? Tay em cần phải xử lý một chút.

Thiên Việt vẫn im lặng, sau đó, Dĩ Thành tìm thấy chút thuốc cùng băng gạc trên tủ treo trong bếp, đựng trong một hộp bánh rỗng. Dĩ Thành dùng

nhíp từ từ gắp những mảnh đá vụn sắc nhọn trong tay Thiên Việt, một bên hít thở thật nhẹ, giống như đau đớn thay cậu. Lại dùng oxi già sát trùng, bôi thuốc, lấy gạc băng lại.

Dĩ Thành chậm rãi vén áo Thiên Việt lên, Thiên Việt ngã không nhẹ, sau lưng bầm tím một mảng, khuỷu tay cũng sưng lên. Dĩ Thành thử cử động cánh tay cậu, biết không ảnh hưởng đến xương, cũng bôi thuốc, sau đó thoáng do dự, lại cởi quần Thiên Việt.

Thiên Việt vẫn như lúc nhỏ, không mặc nhiều quần áo, chỉ một lớp quần jean. Trên đầu gối có một vết thương đáng sợ, máu đã chảy xuống chân, thấm vào tất. Dĩ Thành đau lòng vô cùng, dùng nước ấm nhẹ nhàng rửa vết thương, sau đó lại bôi thuốc rồi băng bó.

Thiên Việt cả người mềm nhũn, mơ mơ màng màng, mặc Dĩ Thành băng bó vết thương, không tránh né, cũng không nói chuyện. Đợi băng bó xong, cậu ngả đầu lên giường, nháy mắt đã ngủ đi. Dĩ Thành đắp chăn cho cậu, ở một bên trông nom.

Thiên Việt ngủ cũng không an ổn, thấp giọng rên đau, sau đó còn phát sốt. Dĩ Thành lấy thuốc hạ sốt cho cậu uống, Thiên Việt hơi mở mắt ra, lại nhắm mắt nằm xuống, tiếp tục ngủ. Dĩ Thành xoay người định đi dẹp ly nước, lại phát hiện góc áo đã bị Thiên Việt níu chặt trong tay, kéo hai lần vẫn không rút ra được, vẻ bướng bỉnh nhàn nhạt và sự ỷ lại nồng đậm này, khiến lòng Dĩ Thành rục rịch, anh cúi xuống, hôn lên cái trán nóng hổi của Thiên Việt, từng chút từng chút một. Dần dần cảm nhận từng lớp mồ hôi đã toát ra trên trán cậu.

Lúc Thiên Việt tỉnh dậy, cơn sốt đã lui, nhìn thấy Dĩ Thành ngồi bên giường, nắm chặt cổ tay cậu.

Thiên Việt bỗng dưng cảm thấy thật ám ức, nhưng chỉ cắn chặt răng, không chịu mở miệng nói tiếng nào.

Dĩ Thành không ngừng gọi: “Việt Việt, Việt Việt, em nhìn anh đi, nói một câu với anh đi, Việt Việt.”

Thiên Việt quay đầu đi.

Dĩ Thành cũng không biết lấy đâu ra dũng khí, kéo cầm cậu lại, mạnh mẽ hôn xuống.

-----oOo-----

Chương 22: Bụi mận gai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dĩ Thành nói, Việt Việt, em đừng lẩn tránh nữa, Việt Việt, em nói đi, sao em cứ muốn thử thách anh như vậy?

Đầu Thiên Việt bị bàn tay to lớn của Dĩ Thành ấn lên vai, Thiên Việt có phần mơ mơ hồ hồ. Lại để anh tìm được rồi, người này, đúng là ngoan cố. Hơi thở trên người anh ấm áp như vậy, thanh âm anh bên tai, phiền muộn, mang theo chút nghẹn ngào không thể nghe thấy.

Dĩ Thành lại nói: “Thật đấy Việt Việt, em đừng chạy nữa. Anh tìm em đến sắp phát điên luôn. Ngày nào cũng ngồi tán gẫu với các cụ ông cụ bà, cả mẹ nuôi cũng nhận hai người rồi.”

Thiên Việt nói, “Gì cơ?”

Dĩ Thành bỗng nhiên ngưng ngưng: “Là... là thế này, chỗ bọn họ, vẫn chưa có ban quản lý, anh đành phải nói chuyện với bọn họ, hỏi họ có từng gặp em không. Kết quả, nói chuyện một hồi lại có duyên, liền nhận làm mẹ nuôi.”

Thiên Việt chống tay xuống giường kinh ngạc nhìn Dĩ Thành, hồi lâu mới hoàn hồn lại, sau đó nói: “Oh ——” Cậu cố tình kéo dài giọng, vẻ mặt lại có phần trêu chọc: “Lạ nhỉ, sao các mẹ nuôi không dẫn anh về nhà làm con rể?”

Dĩ Thành áp úng ngưng ngập đáp: “Khụ... đó là... đó là... bởi vì... anh... anh nói với họ... anh... có vợ rồi.”

Thiên Việt quay đầu, cười nói: “Tức là đã có rồi.” Dĩ Thành ôm mặt cậu quay lại, nghiêm túc nói: “Việt Việt, chúng ta về nhà đi.”

Thiên Việt im lặng.

Dĩ Thành nói: “Có một chuyện, anh vẫn luôn muốn nói với em. Thật ra, đêm đó, đêm hôm quốc khánh đó, người uống say... là em. Anh... không có say, Việt Việt.”

Dĩ Thành sao có thể say được, hồi nhỏ ở Đông Bắc, sống với bà nội, mùa đông kéo dài, lạnh đến nước đóng thành băng. Có hai mùa đông, bọn họ không đóng nổi phí sưởi ấm, bà nội đem rượu nếp do mình ủ ra, cùng với cháu trai, cháu một hóp bà một hóp, cầm cự qua mùa đông khắc nghiệt. Dĩ Thành làm sao say được, có thể làm anh say, chỉ có Việt Việt thôi. Là Việt Việt này. Dĩ Thành thâm nghĩ. Nhưng anh xấu hổ không nói ra miệng.

Thiên Việt ôm đầu gối ngồi trên giường, cầm gác lên gối, hàm hồ nói: “Hôm sau... anh nói xin lỗi, em còn tưởng...”

Dĩ Thành nói: “Đó là vì em nói với anh... nói với anh... lý luận đi đôi với thực tiễn, anh sợ, anh sợ... anh đã làm em bị thương, cho nên nói xin lỗi.”

Thiên Việt ngẩng đầu nhìn anh, nhìn vào đôi mắt nâu sẫm ngời sáng của Dĩ Thành: “Chỉ đơn giản vậy thôi sao?”

Dĩ Thành gật đầu: “Ừm!”

Thiên Việt nói: “Anh... không để tâm....?”

Dĩ Thành nói: “Việt Việt, anh chỉ để tâm một chuyện.”

Thiên Việt hỏi: “Chuyện gì?”

Dĩ Thành nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến Việt Việt của anh chịu tủ thân như vậy?”

Thiên Việt trầm mặc thật lâu, hoàng hôn đã dần dần buông xuống. Đã vào cuối thu, trời cũng đặc biệt mau tối. Dĩ Thành bật đèn ở đầu giường.

Thiên Việt bỗng nhiên gọi: “Anh.”

Sau tám năm thời gian, lần đầu tiên cậu gọi Dĩ Thành như vậy.

“Anh.” Cậu nói: “Anh tắt đèn đi, em kể cho anh nghe.”

Hôm ấy, Kế Hiểu đưa Thiên Việt đi làm thêm về trường, Thiên Việt nói: “Đến nơi rồi.”

Kế Hiểu dùng sức kéo cậu lại, một nụ hôn nóng bỏng rơi trên môi.

Thiên Việt hoàn toàn không có phản ứng, trong đầu hết sức kỳ quái xuất hiện rất nhiều ý nghĩ rời rạc chẳng liên quan gì với nhau, tựa như, lực tay hắn thật lớn. Thì ra hôm nay là rằm, thảo nào trăng lại tròn như vậy. Còn nữa, mùi nước hoa trên người hắn hơi giống của cha. Ngày mai có hai tiết đọc hiểu, ngữ điệu của bà cô già đó, chậm rì rì, hại người nghe muốn sôi cả ruột gan.

Vô số suy nghĩ, hoảng loạn như chim non, xoành xạch bay vòng quanh đầu Thiên Việt, khiến cậu không thể suy nghĩ.

Cuối cùng, Kế Hiểu buông Thiên Việt, nhìn thiếu niên bồi hồi đến đờ ra như khúc gỗ, hắn mỉm cười, đôi mắt đào hoa phát sáng. Hắn hiểu rõ thiếu niên này vô cùng đơn thuần, là con nhà gia giáo, sẽ cho hắn rất nhiều bất ngờ, nhưng cũng sẽ đem đến không ít phiền phức. Như hạ bút vẽ một bức tranh lên tờ giấy trắng, nếu muốn xóa hết mọi dấu vết, liệu có phiền phức không? Đương nhiên sẽ có. Kế Hiểu nghĩ, thế nhưng viết lên tờ giấy trắng tinh, bất luận thế nào, cũng đều là một chuyện đầy hấp dẫn.

Kế Hiểu lại mỉm cười, vuốt ve vành tai Thiên Việt, nói: “Vào đi. Anh đứng đây nhìn em vào trong rồi đi.”

Hắn đứng ở góc khuất, nhìn thiếu niên gằn như hoảng hốt bỏ chạy vào cổng trường, hắn lại lặng lẽ mỉm cười.

Hôm sau, Thiên Việt đến nhà anh của Kế Hiểu, lắp bắp nói, sau này sẽ không đến nữa, bài tập quá nhiều, xoay xở không kịp. Chị dâu Kế Hiểu rất không vui, nói: “Tiểu Thẩm, cậu nghỉ giữa chừng như vậy, tôi lại phải tìm người mới. Đương nhiên không phải không tìm được người tốt hơn, chỉ là làm lỡ việc học của con bé.”

Thiên Việt ba lần bốn lượt xin lỗi, nếu không, cậu nói, học phí tháng này, cậu không lấy cũng được.

Sau đó, Thiên Việt chạy ra ngoài.

Thế nhưng, ký ức kia vẫn trốn không nổi. Gương mặt anh tuấn kinh người dưới ánh trăng của Kế Hiểu, giọng nói trầm thấp của hắn, cảm giác ướt át khi nụ hôn ấm áp đó rơi xuống môi mình, như một chiếc đĩa sứ bị vỡ, văng đầy những mảnh vụn, kèm theo tiếng vang lớn trong lòng, dịu dàng lại cố chấp không ngừng xuất hiện. Cho nên, khi nhận được điện thoại của Kế Hiểu, Thiên Việt như bị ma xui quỷ khiến, vẫn đi đến nơi hẹn.

Đó là một phòng trà nhỏ, vốn dĩ là một tầng hầm, ánh đèn không sáng lắm, bên cạnh mỗi bàn, đều có một chậu cây xanh tốt, ánh đèn xuyên qua tán lá, rải rác in trên mặt bàn, phản chiếu lên gương mặt Kế Hiểu, làm nổi bật nụ cười nhu hòa ấm áp của hắn.

Kế Hiểu nói: “Thiên Việt, em không làm ở nhà anh anh nữa sao? Cũng được. Chị dâu của anh rất khó tính. Chỉ là...” Hắn nắm lấy ngón tay của Thiên Việt, mon tron phần móng tay nhẫn nhụi kia, “Chỉ là... Thiên Việt... đừng trốn tránh nữa, có được không?”

Hắn nói, Thiên Việt, em đừng trốn tránh, Thiên Việt, em đừng trốn tránh nữa có được không? Thiên Việt khẽ cười, nói với Dĩ Thành: “Anh à, anh coi em có ngốc không, hắn bảo em đừng trốn, thì em không trốn nữa.”

Sau ngày đó, Kế Hiểu thường xuyên hẹn Thiên Việt, hắn không hề nóng vội, loại chuyện vừa gặp mặt đã lên giường, hắn không phải chưa từng thử, thế nhưng, cậu nhóc Thiên Việt này, lại không được, như vậy sẽ mất đi rất nhiều lạc thú. Hắn sẵn lòng cùng Thiên Việt nước chảy thành sông. Hắn thường hẹn Thiên Việt đến những phòng trà nhỏ, những công viên vắng vẻ yên tĩnh, ngón tay thon dài của hắn khẽ lướt trên khuôn mặt Thiên Việt, chậm rãi hôn cậu, cách lớp áo vuốt ve tấm lưng thon gầy của đối phương, sau đó lại luồn vào trong làn da mịn màng mát lạnh, làn da kia, bởi vì khăn trang, cũng bởi vì lần đầu tiên yêu đương đồng tính toát một tầng mồ hôi. Hắn từng điểm từng điểm, từng phân từng phân, để lại vết tích trong ký ức, trong thân thể, trong sinh mệnh của Thiên Việt.

Hắn cũng làm rất nhiều chuyện vì Thiên Việt. Dẫn cậu đi ăn, nói với cậu,

Thiên Việt, ăn nhiều cá vào, cá hấp này, em đang tuổi phát triển mà. Hấn đem phần thịt ngon nhất trên lưng con cá gặt hết xương gắp bỏ vào chén của Thiên Việt, Thiên Việt nhìn miếng cá trắng mềm mại kia, bỗng nhiên vành mắt ươn ướt.

Kế Hiểu rất khôn khéo, thoáng chốc đã có thể nhìn thấu mặt yếu đuối của Thiên Việt. Trước mắt mình, là một đứa trẻ khao khát được yêu thương. Gia đình phần tử trí thức, thanh cao tao nhã, nhưng cũng có rất nhiều chuyện bực bõ, cha của Kế Hiểu là hiệu trưởng một trường trung học, mẹ là giáo viên, cũng xem như là gia đình trí thức, hấn rất hiểu. Hấn biết làm sao dẫn dụ đứa trẻ này động lòng, để mình chạm vào trái tim cậu. Tại sao không nhỉ? Còn như sau khi chạm được rồi sẽ làm gì, vấn đề này, Kế Hiểu xưa nay luôn có đôi sách rất tốt.

Lại có một ngày, Kế Hiểu hẹn Thiên Việt ra, đẩy theo một chiếc xe đạp cũ. Hấn nói với Thiên Việt: “Đây là xe đạp trước kia anh sử dụng, tuy hơi cũ một chút, nhưng vẫn còn rất tốt, em xem xem, khuôn viên trường rộng như vậy, em đi tới đi lui cũng mệt lắm.”

Hấn còn mang đến quần áo, không phải mua, hấn biết Thiên Việt sẽ không cần. Hấn nói: “Đây là đồ trước đây của anh, cũng còn khá mới, chỉ là nhỏ rồi, lại ngắn. Vừa vặn với em. Vóc người em cũng không khác là bao với thời anh còn đi học.”

Thiên Việt mặc quần áo của hấn, quả nhiên rất hợp, màu trắng, màu xám nhạt, màu đen, đặc biệt thanh tú.

Từng hành động, từng câu nói của Kế Hiểu, đều nhắm vào góc yếu đuối nhất không thể chịu đựng nhất trong nội tâm Thiên Việt, lặng lẽ yên ả, gieo một hạt giống. Thiên Việt ngỡ rằng đó là hạt giống tình yêu, nhưng không ngờ nó lại trở thành một bụi mận gai sắc bén.

-----oOo-----

Chương 23: Có gì đó, không ổn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thiên Việt lúc đó rất mâu thuẫn, mà trung tâm của mâu thuẫn chính là, cậu rất sợ, sợ vô cùng. Cuối cùng cậu đã hiểu, vì sao năm mười lăm tuổi thầy giáo lại hoảng hốt bỏ đi.

Đó là khu vực có bao nhiêu cấm kỵ, một khi mình sai bước tiến vào, thì khó có thể quay đầu, khó có thể quay đầu lại. Từ nhỏ đến lớn, Thiên Việt đều trưởng thành trong hoàn cảnh tương đối khép kín như trường học hoặc viện nghiên cứu, lại thêm bản tính trầm lặng như nước của cậu, sinh mệnh mười mấy năm ngắn ngủi của cậu, không liên quan tới việc cách ly xã hội, nhưng lại lướt sát bên bờ vực cấm kỵ.

Ngày hôm nay, cậu tự hỏi, muốn tiến vào thật sao? Muốn thật sao? Rất nhiều đêm, nằm trên giường trong ký túc xá, không ngừng tự hỏi mình. Ngay trên đầu Thiên Việt có một cánh cửa sổ nhỏ, giữa song cửa, có một khe hở hẹp, gió lạnh ào ạt ùa vào, thổi tung mái tóc. Thiên Việt giơ tay lên, để gió xoa dịu lòng bàn tay đang nóng hổi của mình. Giữa một mảnh nóng lạnh giao hòa đó, âm thầm nghĩ đến Kế Hiểu.

Đó là một người đẹp trai nhất Thiên Việt từng gặp, đôi mắt sâu thẳm, mũi cao thanh tú, bờ môi hoàn mỹ, mái tóc gọn sóng bằm sinh, thân hình thon dài, gầy mà không yếu đuối, khí chất vô cùng tao nhã, sức hấp dẫn và lực xung kích nhằm vào Thiên Việt đều rất lớn. Hắn khiến Thiên Việt hiểu rõ thì ra mình thật sự thích đàn ông. Thiên Việt thích nghe những lời nói dịu dàng của hắn, cảm kích sự quan tâm không chút che đậy của hắn, nhớ đến đôi môi ướt át của hắn, cảm giác cổ chấp lại bá đạo khi đôi môi ấy vương vãn trên môi mình, còn có bàn tay khô ráo của hắn, mát lạnh, miên man phủ trên lưng mình, như cánh chim lướt trên mặt nước.

Thân thể Thiên Việt bắt đầu run rẩy, càng run càng kịch liệt, tâm sự của hắn, nên nói với ai đây? Bạn học ngủ bên dưới cảm thấy cậu đang run, ngồi dậy vỗ vỗ thành giường, hỏi, Thảm Thiên Việt, cậu sao thế? Bị bệnh à? Thiên Việt nói, không, không có gì. Trong giọng nói mang theo âm nức nở.

Với Kế Hiểu mà nói, Thiên Việt trước sau vẫn có chút thụ động, tuy rằng hắn có thể thấy trong ánh mắt của thiếu niên kia chất chứa yêu thương, đôi mắt trong ngần như vậy, bao nhiêu cảm xúc đều có thể nhìn thấu, giống như phong cảnh tự nhiên không cần phải dàn dựng bày trí. Kế Hiểu âm thầm dẫn dắt Thiên Việt, từng ngày từng ngày trầm luân, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Nhưng có một ngày, khi Thiên Việt chủ động hẹn hẳn, hẳn vẫn có chút bất ngờ nho nhỏ.

Sắc mặt Thiên Việt tái nhợt, đặc biệt ít nói. Bọn họ không đi phòng trà hay công viên thường đến, mà ở trong sân một trường tiểu học bỏ hoang. Trường tiểu học này đã sáp nhập với một trường tiểu học khác ở gần đây, ngôi trường cũ vẫn chưa phá dỡ. Hai người ngồi đối diện trên xà kép, lẩn trong bóng tối, nhìn không rõ gương mặt đối phương, chỉ nghe thấy tiếng hô hấp rất khẽ của nhau.

Thiên Việt đột nhiên nói, ba mẹ em, li hôn rồi. Kế Hiểu thậm chí nghe thấy cậu cười khẽ một tiếng.

Kế Hiểu đưa tay đặt lên vai cậu, nói: “Loại chuyện này bây giờ, rất bình thường.”

Thiên Việt “ừm” một tiếng, không nói gì nữa.

Kế Hiểu nói tiếp: “Không phải vẫn còn có anh bên em sao?”

Thiên Việt lại “ừm” một tiếng. Đột nhiên, cậu nghiêng người, hai tay chống xuống xà kép bên hông Kế Hiểu, hôn hẳn một cái.

Đây là lần đầu tiên cậu chủ động hôn Kế Hiểu, rất nhanh, vụng về kết thúc, Kế Hiểu vẫn cảm thấy trên mặt còn ẩm ướt. Cậu trượt khỏi xà, Kế Hiểu cũng nhảy xuống, trong không gian nhỏ hẹp, Thiên Việt ôm chặt lấy hẳn.

Tối hôm đó, Kế Hiểu dẫn Thiên Việt đi khách sạn, đương nhiên vẫn là một nơi hẻo lánh, điều kiện cũng không tồi. Kế Hiểu đi trước mở cửa phòng, sau đó nhấn số phòng vào di động của Thiên Việt.

Thiên Việt nhớ rất rõ, mình xuyên qua đại sảnh rộng lớn sáng sủa, đi đến thang máy trong góc. Dọc đường đều nhìn thấy mỗi một bồn hoa đỏ quỳên, trắng xen kẽ với hồng. Cậu thậm chí còn nhớ khi ở trong thang máy, lưng dựa vào tấm kính phía sau, cảm giác lạnh lẽo đó, bốn phía đều là bóng của chính mình, trong không gian nhỏ hẹp, vậy mà không còn thấy cô đơn nữa.

Sau đó, ký ức chỉ còn lại cơn đau quay cuồng. Tính nhẫn nại của Ké Hiểu rất khá, hẳn cũng không muốn lần đầu tiên để lại ấn tượng đau đớn trong Thiên Việt, như vậy sẽ phá hỏng lạc thú của chuyện tình sau này. Chỉ là, Ké Hiểu không hề tinh tế như bề ngoài, hẳn có chút cường hãn ngoài ý muốn.

Thiên Việt rất đau, đau đến run rẩy, run rẩy không khống chế được. Nhưng cậu không nỡ buông ra. Cậu vẫn muốn nghe Ké Hiểu thì thầm bên tai, không phải còn có anh bên em sao? Cậu nằm trên giường, thật lâu sau mới từ trong đau đớn mơ màng tỉnh lại. Bỗng nhiên nói: “Hôm nay, là sinh nhật của em.”

Ké Hiểu vươn tay vuốt trán cậu, nói: “Ồ, em đã mười chín rồi sao?”

Thiên Việt nghĩ, sinh nhật lần này, cậu đã mất đi nhà của mình, cho dù ngôi nhà đó là sự tồn tại quái dị thế nào, nhưng từ nay về sau, cậu rốt cuộc đã không còn chốn về lạnh lẽo đó nữa.

Nhưng đồng thời, cậu có được một người yêu thương mình.

Cậu nghĩ như thế.

Cậu cho là thế.

Ké Hiểu cùng Thiên Việt cứ như vậy khăng khít một năm.

Lúc nào cũng trốn tránh ánh nhìn của mọi người, lúc nào cũng tìm khách sạn ở khu hẻo lánh, lúc nào cũng nhấn số phòng vào điện thoại. Suốt một năm.

Thiên Việt, đã hãm sâu trong lưới tình.

Năm đó, lại vào mùa thu, Ké Hiểu được cơ quan cử đến Tô Châu học tập ba tháng. Đây là quãng thời gian bọn họ xa nhau lâu nhất.

Có một ngày cuối tuần, Thiên Việt đột nhiên muốn đi gặp Ké Hiểu. Nỗi nhớ như thế, không thể đè nén, mặc cho ý niệm ấy sục sôi như muốn phá đê, Thiên Việt không ngăn được nỗi nhớ triền miên như dòng nước này. Chiều thứ sáu cậu mua vé tàu hỏa, mong rằng buổi tối có thể gặp được người yêu, sau đó là cuối tuần, có thể ở lại đến chiều chủ nhật mới về,

bọn họ sẽ có thời gian hai ngày hai đêm. Nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh sắc Giang Nam dịu êm với tiểu kiều lưu thủy thanh thạch lộ, lẳng lẳng mỉm cười.

Khi Kế Hiểu nhận được điện thoại của cậu, thật sự rất sửng sốt, hấn chạy đến địa điểm hẹn, bắt gặp thiếu niên kia, ngồi trên bậc thềm một tòa nhà dưới ánh hoàng hôn, trên người mặc áo khoác trắng hơi cũ của mình, sau đó, quay đầu lại nhìn hấn. Một đường bên ba, không hề lưu lại vết tích nào trên khuôn mặt, vẫn thuần khiết như con suối mới, cậu đứng lên nhìn Kế Hiểu, có chút ngượng ngùng, nhưng không câu nệ, trên mặt không có dao động gì lớn, nhưng trong mắt lại tràn ngập vui mừng.

Khoảnh khắc ấy, thiếu niên như gió mát trăng thanh này, đã mê hoặc thần hồn Kế Hiểu. Rất nhiều năm sau, hấn vẫn nhớ bóng dáng Thiên Việt lúc đó. Đôi mắt trong sáng cùng nét cười nhàn nhạt trên môi.

Chỉ là, giây tiếp theo, Kế Hiểu đã cất giấu dáng vẻ đó vào trong một chiếc hộp, giấu vào một góc rất nhỏ rất nhỏ sâu tận nội tâm, nơi đó dường như còn chứa đựng một thứ gọi là lương tri.

Kế Hiểu đi qua, cười hỏi: “Sao em lại đến đây?”

Thiên Việt nói: “Muốn gặp anh.”

Kế Hiểu kéo cậu tới một nơi kín đáo, châm một điếu thuốc, chậm rãi phả ra làn khói, thấp giọng nói: “Đứa ngốc này. Anh... chỉ có thể ở bên em một lát thôi. Thiên Việt, tối nay anh còn có buổi thảo luận. Lần này học tập, không giống bình thường, kiểm tra nghiêm ngặt, cuối tuần cũng bị xếp lịch học, e là không thể ở bên em được.”

Trong làn khói xám và hoàng hôn càng lúc càng đậm, khuôn mặt Thiên Việt như phiêu trên mặt nước, cậu nói: “Không sao, lát nữa em cũng phải đi. Thật ra lớp em rủ nhau đi Hàn Sơn tự chơi. Bọn họ đang đợi em.”

Kỳ thực không phải như vậy.

Kế Hiểu đương nhiên biết. Nhưng hấn tạm thời xem đó là sự thật, an tâm xem đó là sự thật.

Kế Hiểu vươn tay vuốt tóc Thiên Việt, mái tóc vì gấp gáp chạy tới có

chút dính ướt: “Cũng không vội, anh dẫn em đi ăn trước.”

Thiên Việt nhạy cảm phát giác về mặt Kế Hiểu rõ ràng là thờ phào nhẹ nhõm. Trong lòng đánh thịch một tiếng. Thoáng né tránh, rút lại bàn tay đang bị Kế Hiểu nắm giữ, cúi đầu cười nói: “Em ăn rồi, em đi đây.”

Động tác của Kế Hiểu nháy mắt không chịu khống chế của đại não, hấn bắt lấy cánh tay Thiên Việt, thiếu niên xinh đẹp sắp bị hấn ruồng bỏ.

Hấn nói: “Không cần gấp như vậy, qua đây, ngồi một lát.”

Bọn họ im lặng ngồi trên bậc thang bên đường, Thiên Việt rất đơn thuần, nhưng cũng đủ nhạy bén thông minh. Đơn vị của Kế Hiểu tuy là cơ quan cấp thành phố, nhưng loại cơ quan này không hề dính dáng đến cơ mật trọng đại quốc gia, loại hình học tập này, chẳng qua chỉ là biến tướng của một dạng phúc lợi mà thôi. Điều đó, Thiên Việt hiểu, chỉ là, cậu quá thiện lương nên không vạch trần, cậu si tình đến mức, không muốn tự thức tỉnh bản thân.

Ngồi một hồi, Thiên Việt đứng lên trước, mỉm cười nói: “Đi thôi. Em không thể để bạn học đợi lâu được.”

Kế Hiểu gật đầu, nhìn cậu rời đi, thậm chí cũng không tiễn.

Thiên Việt tới sân ga thì đã chậm một bước, không mua được vé. Chuyến xe tiếp theo một giờ sau mới có. Thiên Việt đột nhiên cảm thấy mình một khắc cũng không thể đợi. Cậu nóng lòng muốn rời khỏi nơi này, chạy về thành phố N, chạy về tổ ấm mà cậu dùng nỗi nhớ xây nên. Ít ra, nơi đó còn có thứ hạnh phúc hư ảo.

Thiên Việt chạy đến trạm xe đường dài, mua vé, ngồi trên xe. Suốt dọc đường, lại bị say xe rất nặng. Cậu không có ăn cơm tối, dạ dày cồn cào, nhưng nôn không ra, ngực tức đến khó thở. Cũng may vào giờ này người đón xe không nhiều, xe đường dài của Giang Nam lại cực kỳ sạch sẽ, thiết bị không tệ, dòi chỗ sang băng cuối, nằm xuống giữa khoảng ghế trống, mê man thiếp đi. Nhưng ghế sau rất xóc, vài lần mơ màng muốn ngủ, lại bị nảy cho một phát suýt lăn xuống. Giật mình tỉnh giấc, bao phen dày vò, đoạn đường này như dài vô tận không có điểm dừng.

Về đến thành phố N, đã là nửa đêm. Cậu đón xe quay lại ký túc xá. Cuối

tuần, bạn cùng phòng người thì về nhà người thì ra ngoài, chỉ còn mình cậu. Cậu trần trọc trên giường, quần áo cũng không có sức để cởi, cả người mệt lả, nhưng đầu óc lại hết sức tỉnh táo, mở to mắt, nhìn chăm chăm vào khoảng không tối om.

Thiên Việt cảm thấy, có gì đó, không ổn.

-----oOo-----

Chương 24: Anh không cần tôi nữa, tôi đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đêm hôm đó, bệnh viêm túi mật của Thiên Việt tái phát, cậu không ngừng nôn mửa, đến cuối cùng, gần như không còn sức để bò lên giường trên của mình. Sang buổi chiều thứ hai, bạn học trở về mới phát hiện cậu gần như hôn mê, vội vàng đưa cậu vào bệnh viện truyền dịch.

Mãi đến khi tỉnh lại, cậu mới nhận được điện thoại của Kế Hiểu. Kế Hiểu nhàn nhạt hỏi cậu có khỏe không, nói rằng phải mấy ngày nữa mới có thể trở về. Thiên Việt cũng không nói mình phát bệnh, thậm chí, không phải rút cuộc hẳn cũng gọi điện cho mình sao? Cuộc gọi này, là cái cơ tốt nhất để Thiên Việt áp chế cảm giác bất an mơ hồ trong tiềm thức.

Thiên Việt kể đến đây, ngẩng đầu nhìn Dĩ Thành, nói: “Dĩ Thành, anh có thể, đừng để em đợi điện thoại có được không?”

Dĩ Thành ôm vai cậu nói: “Được. Em yên tâm.”

Những ngày tháng sau đó, Dĩ Thành thực sự chưa bao giờ để Thiên Việt phải đợi điện thoại của cậu. Anh còn mua thêm một chiếc di động mới, mỗi cái đều chuẩn bị hai cục pin. Anh lưu hai số di động của mình với số của công ty vào điện thoại nhà, lúc nào cũng thủ sẵn trong ví tiền hai tấm thẻ điện thoại, còn chuẩn bị rất nhiều tiền xu. Anh mua một cái túi, mỗi sáng sớm, Thiên Việt nhìn anh thả những đồng xu leng keng vào trong túi, rồi treo túi tiền xu trên người, chỉ mỉm cười từ tận đáy lòng.

Anh chưa bao giờ để Thiên Việt phải đợi điện thoại, ngoại trừ một lần.

Ba mươi tháng chín, là ngày sinh của Kế Hiểu, hàng năm vào sinh nhật, hắn đều đưa ra một quyết định trọng đại liên quan đến tiền đồ của mình. Chẳng hạn như bốn năm trước, sau khi hắn tốt nghiệp trường sư phạm, về làm thầy giáo Chính trị ở trường cấp ba một năm, hắn quyết định đi thi công chức, từ một thầy giáo ăn không no mà đói cũng không chết, nhanh chóng trở thành công chức nhà nước. Lại như năm ngoái, hắn quyết định bằng mọi giá phải ngồi vào cái ghế Phó xứ kia. Còn sinh nhật năm nay, hắn quyết định phải cưới Từ Thu Y.

Từ Thu Y là một cô gái mà hắn quen biết trong đợt học tập lần này, là Hoa kiều công tác ở thành phố N. Cô không đẹp, chỉ được mỗi nước da trắng trẻo, còn có phần đầy đặn. Không phải vô cùng thông minh, nói chuyện cũng không thú vị, hơi thiên về trầm lắng. Nhưng trên người toát ra cảm giác ưu việt ổn định, đây không phải là khí chất mà những cô gái gia thế bình thường có được. Kế Hiểu gần như phát hiện điều đó ngay từ lần đầu tiên gặp mặt. Nhưng hắn không ngờ cô lại là con gái của bí thư tỉnh ủy. Đó là hắn vô tình biết được. Hơn nữa, cô vẫn còn chưa có bạn trai. Sinh nhật hôm ấy, Kế Hiểu tự nhủ, mình phải trở thành chồng của Từ Thu Y.

Những người trẻ tuổi tham gia đợt học tập lần này cũng không nhiều, Kế Hiểu muốn tiếp cận cô rất dễ. Nhưng Kế Hiểu không nóng lòng cầu thành, Kế Hiểu cũng sẽ không bộc lộ hết tâm tư trong ngôn hành cử chỉ, đó không phải là phong cách của hắn. Từ Thu Y lớn hơn hắn một chút, Kế Hiểu không thích phụ nữ, nhưng hắn hiểu tâm lý phụ nữ, hắn rất rõ, những cô gái như Từ Thu Y thích loại đàn ông nào. Những lúc ở bên cạnh, hắn như gần như xa, nho nhã lịch sự, ga lăng đúng mực, đúng lúc đúng chỗ.

Từ Thu Y trong lòng thừa biết, xuất thân là ưu thế của mình, nhưng cũng là chướng ngại trên con đường tình cảm. Bên cạnh cô không phải không có đàn ông, nhưng cô hiểu, bọn họ nhiệt liệt theo đuổi mình là vì điều gì. Cô biết bản thân mình bình thường, không xinh đẹp, nhưng vẫn hi vọng có thể tìm được một người đàn ông chân chính yêu thương cô. Trong lòng vẫn tồn tại tâm lý mộng mơ điển hình của những cô gái trẻ. Cô với anh chị của mình không giống nhau. Vốn dĩ không khôn khéo như họ, mà họ cũng không trung hậu như cô. Ở trong nhà cô là dị loại, nhưng cha lại rất thương cô.

Đàn ông anh tuấn trẻ tuổi như Kế Hiểu, thật sự rất hấp dẫn. Hắn có phong độ của người trí thức, hữu lễ nhưng cũng biết tình thú, vóc người cao gầy không cường tráng, phù hợp với hình tượng bạch mã hoàng tử trong lòng cô. Hơn nữa quan trọng nhất là, Kế Hiểu không phải như những người xung quanh cô, hắn không biết thân phận của cô.

Cô cho rằng hắn không biết thân phận mình.

Hai người từ từ càng tiến càng gần, càng ở chung càng phát hiện những điểm tương đồng của nhau, một người cố tình sắp đặt, một người tự nhiên biểu lộ. Sau hai tháng, những người xung quanh đã bắt đầu trêu chọc họ.

Ba tháng học tập kết thúc, bọn họ đã trở thành một đôi tình nhân.

Khi sắp về thành phố N, Từ Thu Y nói với Kế Hiểu về gia đình mình. Kế Hiểu bình tĩnh mở miệng: “Anh còn nghĩ em cũng như anh, là phần tử trong gia đình trí thức bình thường.”

Thu Y có hơi hoảng, nói: “Em không phải cố ý giấu diếm.”

Kế Hiểu không lên tiếng, lúc sắp về nhà, hắn đột nhiên gọi nàng: “Thu Y.”

Từ Thu Y hỏi: “Chuyện gì?”

Kế Hiểu đảo mắt nhìn nơi khác, mỉm cười nói: “Không có gì.”

Sau đó, hơn nửa tháng Kế Hiểu không hề liên lạc cô.

Từ Thu Y hẹn gặp Kế Hiểu trong một chiều mưa.

Cô không mang theo ô, tóc bị cơn mưa dày đặc thấm ướt, vài lọn bết trên trán, càng lộ rõ gương mặt tròn trịa. Lúng túng nói: “Chẳng lẽ em khiến anh chán ghét như vậy sao?”

Kế Hiểu kéo cô vào dưới mái hiên, vuốt tóc, quan tâm nói: “Sao không đón xe, mưa mùa thu, dầm ròi rất dễ sinh bệnh.”

Thu Y đột nhiên nhào vào lòng hắn bật khóc.

Kế Hiểu ôm cô, vỗ về lưng cô, trong lòng thầm nghĩ: “Còn lại, chính là cậu nhóc Thiên Việt kia.”

Hắn tạm thời không thể có bất cứ quan hệ gì với Thiên Việt, trước mắt hắn phải đứng vững ở Từ gia.

Thiên Việt à Thiên Việt, thiếu niên hoa dạng niên hoa, tâm can như nước kia.

Cậu có thân thể mềm dẻo xinh đẹp, được giáo dục rất nghiêm, khi ăn lưng vẫn thẳng. Rất nhiều cô gái thậm chí cũng không được dạy dỗ tốt như cậu. Có điều, cho dù cậu là nữ, thật ra thì, Kế Hiểu nghĩ, mình cũng không thể sống cùng cậu, thật ra mọi chuyện không liên quan tới giới tính của cậu. Hoặc giả, đó không phải là vấn đề chính.

Kế Hiểu nghĩ, phải hẹn Thiên Việt ra gặp một lần.

Buổi tối ba hôm sau, Kế Hiểu dẫn Thiên Việt đến một khách sạn, hai người nằm trong bóng đêm, trong dư vị của tình sự, Kế Hiểu gọi tên cậu: “Thiên Việt.”

Thiên Việt đáp: “Ừm.”

Kế Hiểu lại gọi “Thiên Việt...” Hắn vuốt mái tóc mềm mại của Thiên Việt: “Thiên Việt, anh phải kết hôn.”

Hắn cảm nhận được thân thể thiếu niên cứng đờ trong nháy mắt. Sau đó, Thiên Việt đứng dậy, mò mẫm mặc lại quần jean, rồi khoác áo sơ mi. Động tác của cậu đặc biệt chậm chạp, giống như trên người có một vết thương nghiêm trọng, khiến cậu hành động bất tiện.

Ánh trăng mờ nhạt xuyên qua rèm cửa sổ màu trắng rơi vào trong, rơi trên bờ vai trần cùng cần cổ thon dài, thân thể cậu như vừa mới tắm xong, phảng phất mùi hương thanh đậm tươi mát, hấp dẫn như vậy, trong lòng Kế Hiểu bỗng nhiên có chút nhói đau.

Hắn đứng dậy, từ phía sau bắt lấy cánh tay Thiên Việt, môi dán lên đầu vai mịn màng của cậu, từng tác một hôn xuống, nói: “Thiên Việt, em thấu tình đạt lý, là một đứa trẻ rất hiểu chuyện. Em cũng biết, những

người như chúng ta, sớm muộn gì cũng phải đi vào con đường này. Em hiểu mà, đúng không?”

Thiên Việt nhẹ nhàng né tránh, một bên nói: “Tôi hiểu. Anh không cần tôi, vậy tôi đi.”

Không, thực chất cậu không hề hiểu gì cả, cậu ngỡ rằng có thể như vậy cả đời. Cho dù là lén lút, che đậy, giấu giếm, cậu cũng muốn như vậy cả đời.

Thiên Việt vẫn đưa lưng về phía Kế Hiểu, mặc áo len xong, khoác áo khoác, mở cửa bước ra ngoài.

-----oOo-----

Chương 25: Thật ra, vô cùng, nhớ em

Nguồn: EbookTruyen.VN

Những ngày sau đó, Thiên Việt vẫn tiếp tục lên lớp, tham gia thi cuối kỳ, thành tích vẫn xuất sắc như trước giờ. Thật ra cậu cũng không nhiệt tình gì với học tập, nhưng cậu có trí nhớ hơn người, khẩu ngữ vừa đẹp lại chuẩn, đó là do xem phim Pháp rèn luyện nên.

Gần đến Tết âm lịch, chúng bạn học đều gấp gáp tặng quà từ biệt nhau, thi xong môn cuối, liền mang hành lý ra sân ga bến xe. Thoáng chốc, trong trường chỉ còn những sinh viên sống xa nhà hoặc phải đi làm thêm. Công việc gia sư của Thiên Việt, học trò sắp thi lên trung học, cha mẹ hứa với cô bé, học bù cho đến đêm ba mươi, sau đó sẽ đưa đi chơi năm ngày, trở về phải tiếp tục học. Một bạn học cùng ký túc xá tạm thời giao lại công việc ở siêu thị cho Thiên Việt, về quê nhà Tô Bắc (tên gọi tắt vùng phía bắc tỉnh Giang Tô). Thêm số tiền tích cóp thường ngày, học phí học kỳ sau của Thiên Việt coi như đã được giải quyết.

Đêm ba mươi đó, Thiên Việt ra ngoài tắm rửa sạch sẽ, nhà tắm trong trường không cung cấp nước nóng. Trở về ký túc xá, bác Trần quản lý ký túc xá vẫn như mọi năm, đem chút đồ ăn từ nhà làm cho đám sinh viên còn ở lại trong trường, bác ấy là người miệng đao kiếm nhưng tâm đậu hủ. Thiên Việt nhận một phần cơm thập cẩm, bác Trần lại cố ý thêm cho

cậu phần cá kho, nói cậu gầy đến nỗi sắp thành cây sào, có thể treo quần áo lên phơi được rồi.

Thiên Việt trở về căn phòng trống trải, chậm rãi ăn cơm, đồ ăn tươi ngon, thơm phức, mang theo hương vị gia đình, Thiên Việt ăn no căng bụng. Bạn học phòng bên gọi qua cùng xem TV, gần một giờ mới về phòng chuẩn bị ngủ. Lúc cởi đồ, di động từ trong túi quần rơi xuống đất, Thiên Việt vội nhặt lên xem có bị hỏng chỗ nào không.

Ấn từng phím từng phím, nhớ đến người kia, sẽ không bao giờ gọi cho cậu nữa. Người đó từng nói, vẫn còn có anh bên em, thế nhưng bây giờ, đã không còn nữa.

Nước mắt, rớt cuộc nhỏ giọt lăn dài xuống.

Dĩ Thành nói: “Việt Việt, mấy lời vô vị nhạt nhẽo này, anh sẽ không nói.”

Thiên Việt nói: “Anh yên tâm, hôm nay em dám nói ra, tức là đã không sao nữa. Anh cũng nói, chỉ là mấy lời vô vị nhạt nhẽo, không tổn thương em được. Chưa kể,” Thiên Việt cười rộ lên: “Hiên tại bên cạnh em không phải đã có một Quách đại hiệp rồi sao? Có anh che chở, em còn sợ gì nữa?”

Dĩ Thành hì hì cười ngố.

Nếu không cười như vậy, nước mắt của anh sẽ chảy ra mắt. Một người trưởng thành, lại còn trước mặt Thiên Việt, càng xấu hổ biết bao nhiêu.

Thiên Việt nói: “Dĩ Thành, anh biết không? Lúc đó, em nhớ đến anh. Thật đấy. Hồi nhỏ, trong viện có nhiều đứa trẻ như thế, nhưng anh vẫn luôn bảo vệ em.”

Dĩ Thành nói: “Đương nhiên! Anh mà ở đó, sẽ không để ai hiếp đáp em. Sau này cũng không. Ai dám khi dễ Việt Việt của anh, phải xem Thập bát hàng long chưởng của bọn đại hiệp.”

Thiên Việt nói: “Là Hàng long thập bát chưởng.”

Dĩ Thành gãi đầu nói: “Vậy sao? Sao anh nhớ là Thập bát hàng long

chường?”

Thiên Việt cười giòn vang.

Dĩ Thành nghĩ, cười được vậy là tốt rồi. Nụ cười quả nhiên là liều thuốc hữu hiệu.

Nguyên tiêu năm đó, Kế Hiểu kết hôn.

Cha của Từ Thu Y không nỡ để con gái về nhà chồng, cho nên, sau khi kết hôn, hắn cùng Từ Thu Y sống chung với cha mẹ vợ, đó là tòa biệt thự độc môn độc viện theo phong cách Tây Âu trên Tây lộ Bắc Kinh. Vợ chồng Kế Hiểu ở tầng hai. Trong nhà có bảo vệ và bảo mẫu, ăn mặc chi tiêu không hề xa hoa, nhưng có ưu việt không nhìn thấy. Cha Từ Thu Y đương nhiên là một người vô cùng tâm cơ, cho nên, trước mặt ông, Kế Hiểu cũng hết sức thận trọng, rất nhanh đã chiếm được cảm tình của cha vợ. Nhưng trong lòng, ông vẫn còn cảnh giác với đứa con rể bề ngoài nhã nhặn bên trong lọc lõi này, chức vị của Kế Hiểu trong nửa năm đã chính thức từ phó xứ lên chánh xứ, cách cấp cục không xa, chỉ là, Từ phụ vẫn bí mật dặn dò con trai trưởng của mình, cha để hắn dưới quyền con, con phải xem chừng hắn. Cái gì cũng được, nhưng không được để hắn làm tổn thương tiểu thư nhà ta.

Kế Hiểu biết, con đường làm quan của hắn rốt cuộc cũng thuận buồm xuôi gió. Cho dù lão già kia vài năm nữa sẽ rút lui, nhưng một đại gia đình như bọn họ, tay chân đã vươn tới rất nhiều ngõ ngách trong chính giới, hơn nữa, đến lúc đó, có lẽ hắn cũng đã có chỗ đứng của riêng mình.

Kế Hiểu nghĩ, hắn cũng xem như đã trả một cái giá lớn, vì đạt được kết quả như hôm nay, hắn đã thiệt thòi tình cảm của mình.

Hắn cảm thấy thật thiệt thòi cho bản thân.

Hắn không hề nghĩ tới Thiên Việt sẽ thiệt thòi thế nào.

Theo quan niệm của Kế Hiểu, mỗi người, đều phải trả giá cho kiểu tính cách nào đó. Chẳng hạn, nếu cậu kiêu ngạo, cậu chắc chắn sẽ bị cô lập, nếu cậu nhu nhược, cậu chắc chắn sẽ chịu thất bại. Thảm Thiên Việt cả tin, quá dễ tin tình yêu, quá dễ tin người, như vậy, Thảm Thiên Việt chắc chắn phải chịu phản bội, chịu đả kích, đó là do tính cách của cậu tạo

thành, không liên quan đến hành vi của Kế Hiểu.

Hắn là một người bất luận thế nào cũng có thể tự nguy hiểm cho bản thân.

Dần dần, Kế Hiểu cảm thấy cuộc sống hôn nhân không như ý, mà sự không như ý này, xuất phát từ hưởng thụ trên phương diện thân thể.

Kế Hiểu là một người đồng tính luyến ái từ đầu đến chân, hắn không cách nào yêu phụ nữ, cho dù là tâm hồn hay thể xác của họ. Hướng hồ Từ Thu Y xét theo thể xác mà nói, vốn là một cô gái tẻ nhạt. Lấy chồng rồi, tâm tình vui vẻ, thân hình ngày càng phì nhiêu, không phải đầy đặn, mà là phẳng lý, nhão nhẹt. Hoàn toàn lộ ra khung xương thô của người phương Bắc. Bất mãn về mặt chăn gối của Kế Hiểu vì thế ngày càng rõ ràng. Giống như có con mèo nhỏ không ngừng cào cấu tâm can hắn.

Có một đêm, một hồi tình tự cực kỳ không hài hòa không mỹ hảo qua đi, Thu Y rất nhanh liền ngủ. Cô xưa nay không phải người phụ nữ có phong vận thi vị, với dục vọng cũng không quá ham muốn, cô lý giải về miễn cưỡng của Kế Hiểu thành tính cách hướng nội của hắn, cho nên càng cảm thấy hắn đáng tin. Nhưng Kế Hiểu trong một đêm như vậy, phát hiện mình mãnh liệt mong nhớ Thiên Việt, đến mức không thể áp chế.

Hắn nhớ tới thân thể thon dài tinh tế của thiếu niên. Đường cong từ vành tai đến bờ vai, đều phi thường gợi cảm, cổ dài đến mức khoa trương, Thiên Việt có thân thể mềm dẻo, tám lưng gầy, lại in một đường hõm sâu cực mê người. Cậu ở trên giường rất trúc trắc, nhưng đó không hề làm bộ làm tịch, phản ứng của cậu nhạy cảm lại chân thật. Khi động tình, vẻ mặt mang theo khoái lạc nhẫn nại, làm cho người muốn yêu thương.

Kế Hiểu muốn đi tìm Thiên Việt, ý niệm này một khi xuất hiện trong đầu, bèn trở thành khó lòng khống chế.

Hắn nhớ Thiên Việt, đưa trẻ ôn hòa trầm tính kia, Kế Hiểu nghĩ, nếu bây giờ quay lại tìm cậu, hắn cũng không phải việc gì khó? Hơn nữa, với tình hình trước mắt, độ nguy hiểm cũng không cao, dù sao, tìm một người tình bí mật là con trái so với phụ nữ cũng thú vị hơn rất nhiều.

Chủ ý đã định, Kế Hiểu không hiểu sao lại vui vẻ hẳn lên, hắn thậm chí

nhớ đến khoái cảm cực hạn khi vùi sâu trong thân thể trẻ trung xinh đẹp của thiếu niên. Trong bóng tối, hắn âm thầm mỉm cười.

Chia tay gần một năm, buổi trưa nọ, Thiên Việt gặp lại Kế Hiểu. Nói đúng hơn, Kế Hiểu đợi sẵn ở nơi cậu có khả năng xuất hiện.

Khi đó Thiên Việt đã là năm ba, khóa học cũng ít hơn một chút, trưa hôm ấy, đang định đi siêu thị mua đồ. Nơi cậu thường đến, là siêu thị Tô Quả gần trường học, thời điểm này vắng khách, trả tiền cũng không cần xếp hàng. Kế Hiểu vẫn nhớ rất rõ thói quen của cậu.

Quãng thời gian chia tay, mỗi lần nhìn thấy bóng dáng tương tự, Thiên Việt đều hoảng hốt đến khó thở, lòng bàn tay toàn mồ hôi lạnh. Đến khi thực sự tái ngộ, trong đầu trái lại trống rỗng.

Nụ cười của Kế Hiểu, vẫn phong nhã ung dung như trước.

Hắn gọi: “Thiên Việt.” Sau đó lại gọi: “Thiên Việt. Thiên Việt.”

Trái tim Thiên Việt bỗng nhiên như bị một đôi tay siết chặt, những cảm giác gắt gao, đau đớn, chua xót, nghẹt thở xen lẫn vào nhau, nửa câu cũng không nói nên lời, chỉ muốn nhanh chóng tránh xa người này.

Kế Hiểu tiến lên một bước, kéo cậu, sau đó lập tức lặng lẽ buông ra, nhưng giọng điệu lại thêm phần thâm tình: “Thiên Việt, chúng ta có thể tìm một nơi để nói chuyện không? Anh có vài lời muốn nói với em.”

Thiên Việt nói: “Không có gì để nói.”

Kế Hiểu nói: “Thiên Việt, thật ra, anh vô cùng, nhớ em.”

Những lời này, như mũi tên sắc nhọn, xé gió lao tới, đâm vào góc yếu đuối nhất, không thể chịu đựng nhất trong lòng Thiên Việt.

-----oOo-----

Chương 26: Nô lệ cho tình yêu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhưng nào ngờ, đây chỉ là ảo giác.

Yêu, là không nên thấp hèn.

Yêu cũng không cần biến bản thân trở nên thấp hèn như vậy.

Thế nhưng, khát khao được yêu thương cực độ và lo lắng sẽ đánh mất tình yêu lại xui khiến con người trở nên thấp hèn.

Hôm đó, Kế Hiệu dẫn Thiên Việt đến nơi hẳn từng sống trước đây.

Đó là một căn hộ nhỏ, do đơn vị của cha Kế Hiệu góp tiền lại mua, vốn dành cho Kế Hiệu ở sau khi kết hôn. Bây giờ lại bỏ trống. Có lẽ đã định sẵn chủ ý, Kế Hiệu không để Thu Y và người nhà họ Từ biết nơi này.

Đó là căn hộ một phòng khách một phòng ngủ, Thiên Việt nhớ trước kia, Kế Hiệu chưa bao giờ dẫn mình đến đây.

Phòng ốc sạch sẽ ngăn nắp, trên tường cũng hoàn toàn trống trải, không nhìn thấy bất cứ đồ vật gì tiết lộ thân phận của chủ nhân căn hộ.

Thiên Việt khi bước vào nhà đầu óc vẫn quay cuồng, thân thể như phân thành hai người nho nhỏ, một người liêu mạng vùng vẫy muốn rời khỏi, một người lại cuộn tròn thành một khối, chỉ muốn ở lại, ở lại bên cạnh con người luôn miệng nói rất nhớ cậu này.

Kế Hiệu nhìn Thiên Việt siết chặt ngón tay thon dài, ngò im không lên tiếng, hẳn rót một cốc nước nóng, đặt vào trong tay cậu. Thiên Việt dường như bị nhiệt độ của cốc nước thức tỉnh, hơi ngẩng đầu, ngón tay bao phủ thành cốc.

Kế Hiệu nói: “Thiên Việt, lạnh lắm sao? Đợi một lát, anh bật điều hòa, không khí sẽ ấm lên nhanh thôi.”

Thiên Việt vẫn không nói gì, không phải cố tỏ vẻ lãnh đạm, mà là cậu thật sự không nói nên lời. Cậu rất hoảng loạn, sợ hãi rồi lại chờ mong. Giống như nhìn thấy ánh sáng mờ hồ phía trước, e ngại đến gần mới hay đó chỉ là ảo ảnh.

Kế Hiểu ngồi xôm trước mặt cậu, chuyện này rất hiếm thấy, Kế Hiểu xưa nay luôn chú trọng bề ngoài và phong độ của mình, hẳn mặc âu phục sẽ không bao giờ ngồi xôm như thế. Hắn vươn tay chậm rãi vuốt tóc Thiên Việt, mềm mại mượt mà, sạch sẽ, còn phảng phất mùi hương của dầu gội, Kế Hiểu vẫn nhớ thói quen của Thiên Việt, mỗi ngày đều phải gội đầu mới ngủ được. Xa nhau gần một năm, khí tức trên người Thiên Việt vẫn hấp dẫn Kế Hiểu như vậy, hẳn nhịn không được ghé lại gần, ở bên tai Thiên Việt êm ái cọ xát, ngón tay hắn cũng thuận thế luồn vào trong cổ áo Thiên Việt, lần tới xương quai xanh có hơi nhô lên, hắn nhớ thiếu niên này trước đây cũng không gầy đến thế.

Thiên Việt như bị kim đâm bật dậy, cốc nước trong tay cũng nghiêng ngã, phân nửa đều tràn ra ngoài, văng lên mu bàn tay, cậu vội đặt cốc xuống, hoảng hốt chạy ra cửa.

Kế Hiểu từ đằng sau ôm lấy thắt lưng cậu, dễ dàng kéo trở về, Thiên Việt ở trong lòng hắn cứng đờ, hô hấp dồn dập.

Kế Hiểu giữ chặt Thiên Việt trong ngực, thì thầm bên tai: “Thiên Việt, Thiên Việt, xin lỗi, xin lỗi.”

Thiên Việt thở gấp nói: “Tôi biết. Anh buông ra được rồi.”

Kế Hiểu xoay người cậu lại, bàn tay khô ráo vẫn như trước đây chậm rãi vuốt ve khuôn mặt, bụng ngón tay lại có những vết chai mỏng, trước đây Thiên Việt cũng lấy làm lạ, người như hắn sao lại có đôi tay nhiều vết chai đến thế. Thiên Việt còn nhớ, trước kia Kế Hiểu thường sờ sờ vết chai trên ngón tay, khoan thai nói: “Thật ra ta từng chịu khổ chịu cực. Lúc nhỏ... có một quãng thời gian cha anh bị người chèn ép, cuộc sống không được như ý, cho nên, anh nghĩ, phải tìm một cuộc sống hoàn toàn khác. Em hiểu không, Thiên Việt.” Nhớ khi đó hắn nắm lấy tay mình, lật tới lật lui, vuốt từng ngón từng ngón, nói: “Bàn tay của một người có thể biểu thị tầng lớp của người đó.” Thiên Việt không hiểu tại sao trong lúc này mình lại nhớ đến những chuyện vụn vặt trước kia, rồi thả hồn mặc cho Kế Hiểu bông mình, ngồi lên giường, ngay sau đó đôi môi ướt át dán tới: “Thiên Việt,” Kế Hiểu ni non, “Anh nhớ em. Chúng ta...”

Thiên Việt không đợi hắn nói xong, đã cảm thấy có loại cảm giác buồn nôn không nén được, dốc toàn bộ khí lực đẩy hắn ra, lao khỏi phòng ngủ

tìm nhà vệ sinh nôn kịch liệt. Dạ dày cậu quặn thắt, không thể không ngồi bệt xuống nền gạch.

Kế Hiểu bước qua, ôm lấy cậu: “Ngoan nào, em khó chịu ở đâu?”

Hắn nắm tay Thiên Việt, đặt bên hông mình, dìu thiếu niên đứng lên, đi về phòng khách ngồi xuống sofa, lại nói: “Thiên Việt, những người như chúng ta, việc anh làm, đích xác đều là bắt buộc. Có lẽ một ngày nào đó, em cũng sẽ làm như vậy, nhưng trong lòng anh... Thiên Việt, em không biết, em không biết anh nhớ em thế nào đâu. Anh yêu em, Thiên Việt. Em còn nhớ không? Anh từng nói, còn có anh bên em. Lời này, xưa nay vẫn vậy không hề thay đổi.”

Thiên Việt chỉ cảm thấy thân thể càng lúc càng lạnh, trong lòng càng lúc càng tuyệt vọng, bởi vì cậu phát hiện bản thân làm sao cũng không thể cự tuyệt con người này, không thể cự tuyệt những lời dối phương nói.

Cuối cùng, Thiên Việt dần dần nắm chặt lưng áo Kế Hiểu, vùi đầu vào vai hắn.

Có thật là khi ấy mình yêu Kế Hiểu? Những ngày tháng sau đó, Thiên Việt vô số lần tự hỏi, là đã từng yêu, đồng thời còn có cảm giác được yêu chăng?

Nhưng nào ngờ, đây chỉ là ảo giác.

Yêu, là không nên thấp hèn.

Yêu cũng không cần biến bản thân trở nên thấp hèn như vậy.

Thế nhưng, khát khao được yêu thương cực độ cùng lo lắng sẽ đánh mất tình yêu lại xui khiến con người trở nên thấp hèn.

Thấp hèn đến mức thành nô lệ cho tình yêu.

Sa ngã trong bụi trần, cũng không thể, nở hoa.

Từ đó, Thiên Việt trở thành tình nhân bí mật của Kế Hiểu.

Kế Hiểu hễ rảnh rỗi sẽ hẹn cậu cùng đi ăn, hầu hết là vào buổi trưa, sau

đó cùng trở về căn hộ kia của Kế Hiểu. Buổi tối, Kế Hiểu rất ít khi ra ngoài, cuối tuần càng phi thường cẩn thận, phần lớn thời gian đều ở trong nhà. Bọn họ gặp nhau, hầu như toàn là buổi trưa, với Kế Hiểu, thời điểm đó tương đối an toàn. Nhưng hắn cũng không đem về ray rút trung trên mặt, hắn cảm thấy như vậy rất buồn nôn, rất tâm thương, chỉ khi gặp nhau hắn mới có biểu hiện đặc biệt thâm tình, như thể hắn, thật sự, toàn tâm toàn ý, yêu Thiên Việt. Hắn làm thêm một chiếc chìa khóa đưa cho Thiên Việt, thỉnh thoảng Thiên Việt sẽ ở lại một đêm.

Có một lần, Thu Y đi công tác, Kế Hiểu đột nhiên rất muốn gặp Thiên Việt, hắn vội vã về nhà thăm cha mẹ, vừa ra ngoài, liền gọi điện cho Thiên Việt, Thiên Việt đã tắt máy. Trong lòng hắn trỗi lên một ý niệm, giống như giác quan thứ sáu, đón xe đến căn hộ của mình, mở cửa đi vào.

Quả nhiên, trong nhà có ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn nhỏ. Thiên Việt vừa từ phòng tắm bước ra, đuôi tóc vẫn còn nhỏ nước chưa kịp lau khô, thấy Kế Hiểu vào nhà, Thiên Việt cũng sửng sốt, Kế Hiểu lại nảy sinh một cảm giác trước giờ chưa từng có, tim đập nhanh như mối tình đầu, một loại vui sướng gần như chua xót, hắn khẩn thiết nhào lên, ôm chầm lấy Thiên Việt. Tóc Thiên Việt thấm ướt một mảng trên vai hắn, hòa lẫn vị đạo của hơi nước, khiến Kế Hiểu gần như muốn khóc. Khoảnh khắc ấy, Kế Hiểu thật sự yêu Thiên Việt. Thế nhưng, hắn đối với tình yêu, cũng chỉ giới hạn trong điều kiện bảo toàn bản thân trước hết cả. Đôi lúc hắn cũng tự hỏi, nếu như không có chuyện xảy ra sau đó, hắn có thể cùng thiếu niên này cứ như vậy tiếp tục chẳng? Đương nhiên, tiền đề là, không bị phát hiện.

Có lần Kế Hiểu dẫn Thiên Việt đến một nhà hàng Nhật ăn trưa.

Buổi trưa ở đây không quá đông người, rất yên tĩnh, Kế Hiểu bao một phòng, ngồi đối diện với Thiên Việt. Thiên Việt lần đầu ăn món Nhật, có chút hiếu kỳ, trên mặt lộ nét trẻ con, vui vẻ ngắm nhìn những món ăn tinh mỹ.

Đột nhiên, cửa phòng soạt một tiếng bị kéo mạnh ra, một người đàn ông cao to, bộ dạng ngà ngà say, loạng choạng định bước vào, nhưng khi nhìn rõ bọn họ là ai thì sửng sốt một hồi, sau đó cười lớn: “Ha ha ha ha, đi nhầm chỗ đi nhầm chỗ. Không ngờ gặp được bạn cũ ở đây. Kế xú (chữ xú này trong chức Chánh xú của Kế Hiểu) cũng ở nhà hàng này

dùng com sao?”

Kế Hiểu không vui nhú mày, nhưng rất nhanh liền khôi phục như thường: “Thì ra là ông chủ Cừ.”

Người được gọi là ông chủ Cừ kia sai bước tiến vào ngòi xuống: “Thật trùng hợp, Kế xứ, hiếm khi có duyên như vậy. Bữa này tôi mời. Hừm, đây là...”

Kế Hiểu nhàn nhạt nói: “À, đây là em họ tôi, con của dì. Đồ ăn trong trường đại học không ngon, thỉnh thoảng sẽ dẫn em ấy ra ngoài đổi khẩu vị một chút.”

Ông chủ Cừ bèn chìa tay: “Ồ, người thân của Kế xứ, hân hạnh hân hạnh.”

Thiên Việt có chút bị động mặc gã dùng sức nắm tay.

Ông chủ Cừ lại nói: “Không phiền hai người, bên tôi còn có khách. Kế xứ, hôm khác gặp lại.”

Ông chủ Cừ đi rồi, Kế Hiểu nói: “Một gã nhà giàu mới nổi, không cần để ý hắn.”

Lúc thanh toán, nữ phục vụ điềm đạm nói: “Một vị Cừ tiên sinh đã trả tiền cho quý khách rồi.”

Sau đó, bọn họ không ngờ tình cờ gặp lại ông chủ Cừ một lần nữa, Thiên Việt cũng không mấy để tâm.

Không lâu sau, Kế Hiểu xảy ra chút chuyện.

Nhưng Thiên Việt không hề hay biết.

Sau này cậu mới hiểu ra mọi chuyện.

-----oOo-----

Chương 27: Frozen cold

Cậu gần như muốn cười, cười người kia, khi làm chuyện vô sỉ nhất vô tình nhất, lại dùng loại dáng vẻ thâm tình nhất kia.

Khi đó, sự nghiệp của Kế Hiểu có thể nói là một đường thẳng tiến. Hắn chưa tới ba mươi, đã làm Chánh xứ, chủ yếu phụ trách mua sắm chính phủ (1). Hắn xưa nay luôn rất cảnh giác, hắn không thiếu tiền, hắn đương nhiên biết tiền là của quý, nhưng thứ hắn càng muốn có là, quyền thế. Thứ này liên quan chặt chẽ với tiền, nhưng đôi khi cũng mâu thuẫn nhau, thời gian qua hắn khá thận trọng. Thế nhưng, không lường được, vẫn bị hai chữ quyền thế làm vấp ngã một cú không lớn không nhỏ.

Vốn dĩ, công ty Hoàn Phi kia phạm vi nghiệp vụ là kinh doanh trang phục thể thao, là một đơn vị không mấy liên quan tới mua sắm chính phủ, hôm Tết Nguyên Đán, giám đốc công ty mở tiệc chiêu đãi, mời một số quan chức chính phủ, đây căn bản cũng là chuyện bình thường. Trong tiệc chiêu đãi, mỗi khách mời đều được tặng một phần quà lưu niệm nho nhỏ, Kế Hiểu nhận được một bộ trà cụ, đợi về nhà xem kỹ, mới phát hiện bên trong vách hộp có kẹp một xấp tiền mặt. Kế Hiểu thừa biết những chuyện này không hiếm lạ ở cơ quan, nghe nói có người, cuối năm, con số hồng bao nhận được thật sự rất kinh người. Bản thân Kế Hiểu cũng không phải chưa từng nhận, nhưng con số không quá lớn, lần này xem như nhiều rồi. Kế Hiểu cũng âm thầm đầu tư, chơi một ít cổ phiếu, trước nay đều tương đối thuận lợi, ai ngờ lần này lại xảy ra vấn đề. Tiền của hắn, bao gồm cả khoản vừa nhận, toàn bộ bị đóng băng.

Đúng lúc này, Kế Hiểu lại nhận được một tin. Năm nay, Ủy ban kiểm tra đột nhiên quyết định muốn kiểm tra vấn đề tiền thưởng cuối năm của quan viên chính phủ, Kế Hiểu có chút hoảng sợ, đến khi qua Tết Nguyên Đán chưa lâu, công ty Hoàn Phi liền đăng ký chi nhánh công ty mới, kinh doanh văn hóa phẩm, lại còn tham gia mời thầu của chính phủ, hắn mới chính thức ý thức được, chuyện lần này, vốn là một cái bẫy, hắn nhanh chóng biết là người nào đã đặt ra cái bẫy này ở sau lưng hắn. Hắn hiểu bản thân danh tiếng đã đến mức khiến người đó ky. Hắn phải tìm cách đem khoản tiền này trả về chỗ cũ. Nhưng, bây giờ nên đi đâu xử lý khoản tiền này? Tìm Thu Y, không được, Thu Y không có thói quen giữ

tiền trong tay, hưởng hồ, việc này, không thể để ông già kia biết được.

Kế Hiểu nghĩ tới một người.

Cừ Đại Đồng.

Cừ Đại Đồng là một người làm ăn nhỏ, thật sự là một gã nhà giàu mới nổi, một kẻ có tiền, giai đoạn hiện tại gã mong muốn nhất chính là có thể thiết lập quan hệ với chính phủ. Kế Hiểu trong một lần tình cờ quen biết gã. Cừ Đại Đồng hay nịnh nọt hẳn, trong mắt người khác là một kẻ thô kệch, nhưng cũng coi như là có tình nghĩa, ban đầu Kế Hiểu chỉ nghĩ giống như Mạnh Thường Quân kết giao với những kẻ kê mình cầu đạo (2), đối với gã xem như có lệ, không ngờ lần này lại thật sự phải cầu đến gã.

Cừ Đại Đồng xuất thân nghèo hèn, mấy năm nay dốc sức làm ăn, tiền đương nhiên không thiếu, nhưng gã hiểu một chuyện: Người có bao nhiêu tiền đi nữa, nếu không kết giao với kẻ có quyền, nói cho cùng thì vẫn chỉ là một người dân bình thường, cho nên, gã đặc biệt mong muốn dựa dẫm vào người trong chính phủ. Kế Hiểu tìm đến cửa, gã đương nhiên rất sẵn lòng đáp ứng. Chỉ là, Cừ Đại Đồng tuy không có học thức, nhưng cũng không ngu ngốc, gã hiểu loại người như Kế Hiểu trong xương cốt thực chất là không vừa mắt kẻ như mình, gã phải nghĩ cách nắm được nhược điểm nào đó của Kế Hiểu trong tay.

Cừ Đại Đồng còn có một sở thích không thể nói ra.

Gã là một kẻ thích cả nam lẫn nữ.

Gã thích cảm giác da thịt đầy đặn của phụ nữ, xinh đẹp, không cần quá trẻ, nhưng cũng thích thiếu niên cao gầy ngây ngô, có thân thể rắn chắc tinh tế, đôi chân thon dài, giống như em họ từng gặp gỡ hai lần trước kia của Kế Hiểu vậy.

Gã bèn đưa ra yêu cầu với Kế Hiểu. Cười nói: “Em họ đó của cậu, ha, cũng không biết trưởng thành tốt ở điểm nào, chính là rất mê người.”

Kế Hiểu không phải không có do dự, thật sự mà nói, hẳn biết bản thân và Thiên Việt xem như đã kết thúc rồi, hẳn luyến tiếc Thiên Việt, nhưng,

hắn càng luyến tiếc địa vị bản thân ngày hôm nay.

Nguyên tắc sống của Kế Hiều, người nhất định sẽ vì tính cách của bản thân mà trả giá. Lợi ích của Kế Hiều, cho nên, Kế Hiều nhất định phải mất Thiên Việt.

Vì vậy, lại một lần tình cờ, khi Kế Hiều cùng Thiên Việt đi ăn cơm thì gặp Cừ Đại Đồng. Lần này, ba người cùng ăn cơm, cùng uống rượu, Thiên Việt không uống được rượu, uống một chút sẽ say đến mức không biết chuyện gì. Nhưng, Cừ Đại Đồng nói rất khéo, Kế Hiều dường như cũng không cảm được, Thiên Việt vừa uống, quả nhiên là bị say. Trước khi chìm vào bóng tối, Thiên Việt nhớ, tay Kế Hiều nắm chặt tay mình, nắm đến khiến cậu phát đau.

Trong mê man, Thiên Việt cảm thấy mình bị đưa đến một căn phòng, không phải là căn hộ của Kế Hiều sao? Thiên Việt không xác định được.

Cậu cảm thấy có người cởi quần áo mình, sau đó nhào lên người mình, cậu nghĩ người đó nhất định là Kế Hiều, đúng vậy, cậu mơ màng nghĩ. Nhưng, dường như hôm nay Kế Hiều đặc biệt hưng phấn, Thiên Việt rất đau, nhịn không được rên rỉ thành tiếng, giống như con thú nhỏ, mang theo tiếng nức nở, chỉ khiến cho hứng thú của Cừ Đại Đồng càng tăng thêm, gã cảm thấy bản thân chưa bao giờ thích thú như vậy, bất kể là cùng với phụ nữ hay là thiếu niên. Ngón tay thon dài của Thiên Việt dùng sức bấu chặt thành giường, tóc đều bị mồ hôi thấm ướt đẫm, phủ trên gối, cả người giống như cá rời khỏi nước, muốn vùng vẫy thoát ra, Cừ Đại Đồng dùng sức nắm lấy thắt lưng cậu, thắt lưng thon gầy nhưng rắn chắc, càng khiến hứng thú dần dần không kiềm chế được.

Khi Thiên Việt tỉnh dậy, thì trời đã tối.

Dù đầu vẫn còn choáng váng, nhưng có thể nhận ra được căn phòng xa lạ, chiếc giường xa lạ, còn có, một người xích lửa, nhưng không hề xa lạ.

Trong khoảnh khắc, cậu giống như rơi xuống hầm băng.

Cậu nhớ lúc trước từng xem một lời thoại trong phim điện ảnh:

How cold?

Frozen cold.

Cậu đột nhiên liền hiểu, tay của Kế Hiều, tại sao lại quyết tuyệt giống sinh lý tử biệt như vậy.

Cậu gần như muốn cười, cười người kia, khi làm chuyện vô sỉ nhất vô tình nhất, lại dùng loại tư thái thâm tình nhất kia.

Cậu chậm chạp ngồi xuống, dựa vào trên thành giường chậm rãi thở hắt ra. Sau đó, bắt đầu mặc quần áo. Cậu phát hiện hai hàng cúc trên áo khoác đã bị bức bung.

Cừu Đại Đồng nhìn vẻ mặt như cười lại không cười của thiếu niên, trong ánh mắt ánh lên tuyệt vọng, trong lòng bỗng chột đập nhanh một nhịp.

Thiếu niên này cũng không nói gì, cũng không ồn ào, chỉ đi về hướng cửa.

Cừu Đại Đồng có chút bất ngờ, vốn chỉ là muốn ném thử mùi vị của cậu, nhưng vào lúc này, chút tâm tình nào đó, bản thân cũng không nói rõ được.

Gã nói: “Thiên Việt, cậu tên là Thiên Việt sao. Vậy, đừng vội đi, lại đây, uống cốc nước.”

Cừu Đại Đồng cho rằng cậu sẽ hắt cốc nước lên mặt mình, lưu lại trong lòng, là một cốc nước đã hắt đi.

Nào ngờ, đứa trẻ kia nhận lấy cốc nước, một hơi uống sạch, chỉ là tay run kịch liệt, nước bắn không ít lên vạt áo.

Kế đó, cậu ngồi xuống trước cửa, bắt đầu mang giày. Chỉ là tay vô cùng run rẩy, như thế nào cũng không thắt được dây giày.

Cừu Đại Đồng vừa muốn ngồi xuống giúp cậu thắt dây giày, cậu đã kéo giày lại, đứng dậy, mở cửa ra.

Cửa đã bị khóa trái. Cậu không mở được.

Thiên Việt quay đầu lại, đôi mắt đen nháy, gương mặt trắng xanh, cho dù

như vậy, vẫn thuần khiết như thủy tinh.

Thiên Việt nói: “Cảm phiền, mở cửa.”

Cừu Đại Đồng theo bản năng cảm chìa khóa mở cửa cho cậu.

Thiếu niên cũng không quay đầu bước ra.

Là một ngày rất lạnh, gió lạnh thấu xương xuyên qua áo khoác không được gài cẩn thận, luồn qua cổ tiến vào ngực, Thiên Việt không ngừng, không ngừng run rẩy. Trong lòng tựa như cũng không có bi ai, tất cả mọi chuyện cùng người đó đều trôi đi rất xa rất xa, giống như không còn quan hệ với mình.

Còn lại chỉ là run rẩy không kiềm chế được.

Dĩ Thành ôm lấy Thiên Việt, cậu vẫn còn run. Dĩ Thành cẩn thận ôm chặt cậu trước ngực, ngàn câu vạn chữ, cũng không biết làm sao mở miệng, chỉ nói: “Việt Việt, Việt Việt, em đói bụng chưa? Chúng ta ăn mì được không? Anh làm bát mì cà chua em thích ăn nhất.”

Thiên Việt vùi vào trong cái ôm kia, khẽ cười: “Được.”

---

(1) Mua sắm chính phủ: còn gọi là mua sắm công là những khoản chi tiêu của các cơ quan chính phủ để mua hàng hoá, dịch vụ cho việc sử dụng của chính mình. Ví dụ một cơ quan chính phủ mua ô-tô, lắp đặt hệ thống điều hoà nhiệt độ, xây dựng trụ sở mới, thuê dịch vụ tổ chức hội nghị ... đó chính là những hoạt động cụ thể của mua sắm chính phủ.

(2) Kê minh cầu đạo: Bắt chước tiếng gà gáy, giả làm chó sủa vào ăn trộm. Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Sử ký – Truyện Mạnh Thường Quân”. Ngày nay người ta vẫn dùng câu thành ngữ “Kê minh cầu đạo” để ví với những kỹ năng hoặc hành vi thấp hèn.

-----oOo-----

Chương 28: Em có anh, có anh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cừ Đại Đồng đậu xe ở cổng sau trường đại học, gã biết cổng sau này gần với ký túc xá, hầu hết sinh viên vào lúc chập tối đều ra vào nơi này.

Gã đợi ba ngày, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Thẩm Thiên Việt kia.

Ngày thứ tư, cuối cùng gã gặp được Thiên Việt.

Cừ Đại Đồng từ trong xe bước ra, chắn trước mặt cậu. Gọi: “Thẩm Thiên Việt.”

Thiếu niên đứng lại, lẳng lặng nhìn gã, Cừ Đại Đồng nghĩ, trong lòng cậu có lẽ sục sôi căm hận mình, nhưng biểu hiện bên ngoài, lại là lẳng lặng như nước.

Cừ Đại Đồng đột nhiên cảm thấy có chút lúng túng khi đối diện đôi mắt trong ngần như nước kia, là cảm giác đã bao năm qua chưa từng có.

Để che đậy, gã bước lên một bước kéo cánh tay Thiên Việt.

Thiên Việt quét mắt nhìn bàn tay to lớn đặt trên cánh tay mình, không lên tiếng, sau đó, tự động mở cửa xe, ngồi vào trong.

Cừ Đại Đồng quả thật có chút không ngờ. Vội lên xe, nhanh chóng lái đến một nơi yên tĩnh. Lúc này mới quay đầu lại, nhìn Thiên Việt, nói: “Thẩm Thiên Việt, tôi đợi cậu nhiều ngày như vậy, là muốn nói tiếng xin lỗi cậu. Như vậy, lương tâm của tôi cũng dễ chịu hơn.”

Thiên Việt nói: “Ồ, lương tâm của ông. Vậy, tôi tiếp nhận lời xin lỗi này, tôi đi. Ông cũng thu hồi lại lương tâm của mình đi.”

Cừ Đại Đồng một phen bắt lấy cậu: “Khoan, tôi nói, không bằng, cậu theo tôi đi. Tên Kế Hiểu đó, địa vị rất cao, cậu không với tới hấn đâu. Tôi chu cấp chi phí đại học cho cậu, cậu muốn học bao lâu cũng được, tôi đều sẽ chu cấp cho cậu. Thế nào?”

Thiên Việt đột nhiên mỉm cười, trong ánh chiều tà, nụ cười vẻ như rạng ngời.

Cậu hát tay ra, cũng không quay đầu, bước xuống xe.

Cừu Đại Đồng ngơ ngác nhìn, gã cảm thấy bản thân giống như một tên hề biểu diễn vụng về. Thâm Thiên Việt không huýt sáo chế giễu gã, quả thật tu dưỡng rất tốt.

Gã ngồi trong xe suy nghĩ cả nửa ngày, cuối cùng, gã đưa ra một kết luận, gã thử ngẫm lại, đuổi theo Thâm Thiên Việt, cậu hấp dẫn mình, gã thích đôi mắt trong sáng của Thiên Việt, bộ dáng sạch sẽ xuất trần, Cừu Đại Đồng nghĩ nhiều năm như vậy rốt cuộc động tâm một lần, không ngờ lại là một thiếu niên. Gã ngồi trong xe ha hả cười lớn.

Sau đó, giống như bình thường đến trường đợi Thiên Việt, có lúc không gặp được, có lúc sẽ gặp được, Thiên Việt giống như hoàn toàn không nhìn thấy gã, đi ngang qua người, gã cũng không giận, cũng không vội, lần sau lại đến.

Có người nhận ra gã.

Xe của gã, quá chói mắt, còn có người gã.

Đài truyền hình có một kênh đời sống, trong đó có một chuyên mục, mỗi ngày sẽ giới thiệu một quán ăn đặc sắc ở thành phố N, có rất nhiều quán ăn, là Cừu Đại Đồng mở, có cảnh gã ngay ngắn ngồi sau bàn giám đốc. Cừu Đại Đồng đã ngoài bốn mươi, cao lớn cường tráng, cũng không khó coi, thậm chí trước nay đặt biệt chú trọng vấn đề trang phục, cũng không phải quần tây giày da, mà là kiểu ăn mặc đơn giản, bên ngoài giản dị này, kỳ thực một chiếc áo len không thôi tương đương với tiền lương một năm của một công nhân. Lại còn mời chuyên gia đến phối màu sắc.

Gã vẫn luôn đứng bên xe như vậy, nhìn Thiên Việt hững hờ đi ngang qua, lại lên xe rời đi.

Gã còn chưa kịp đi bước thứ hai, thì việc làm ăn lại xảy ra chút chuyện ngoài ý, phải đi vài ngày.

Trong mấy ngày này, mọi chuyện đã chuyển biến theo chiều hướng không còn nằm trong sự khống chế của gã nữa.

Thiên Việt sau một buổi học, ở hành lang trong khoa, gặp một người phụ nữ.

Bà ta mặc áo lông thú, màu nâu vàng, kiêu dáng giống áo khoác dài, dáng người rất cao. Đến trước mặt cậu, hỏi: “Mày là Thâm Thiên Việt.”

Thiên Việt gật đầu.

Một cái tát nặng nề giáng xuống, đánh Thiên Việt lui về sau hai bước, đầu đập vào tường trên hành lang.

Chung quanh đều yên tĩnh, mọi ánh mắt đều tập trung lại, tất cả mọi người quên cả khuyên can.

Một người phụ nữ gần bốn mươi, một thiếu niên hai mươi tuổi, tình cảnh này thật sự có chút kỳ quái. Trong kỳ quái, dường như có điều vô cùng khó hiểu, ngộ nguậy chui ra.

Bà ta chậm rãi nói: “Thâm Thiên Việt, đây là giáo huấn nho nhỏ cho mày. Không nên có bất kỳ dính dáng gì với chồng ta, Cừ Đại Đồng. Là đàn ông lại đi chèo kéo đàn ông, cái giá phải trả là rất lớn. Mày nghe hiểu không?”

Bà ta chính là vợ của Cừ Đại Đồng. Những chuyện phong lưu của chồng mình bà đều biết, mỗi một lần, chỉ cần bà tìm được người đó, nhất định sẽ đến tận cửa làm âm ỉ một trận. Gã không hối cải, bà cũng không chịu thỏa hiệp, bà sẽ lại cùng gã giằng co một hồi. Có lẽ sẽ có một ngày chán ghét, nhưng chỉ cần bây giờ chưa còn chán, thì bà vẫn còn tiếp tục làm loạn, gã cũng sẽ tiếp tục phong lưu.

Bà quay đầu bỏ đi, hai bên đều là ánh nhìn, kỳ quái có, kinh dị có, miệt thị có, đồng tình có, muôn hình muôn vẻ.

Trong lòng bà có phần thích thú nghĩ, đi gây chuyện với con trai, đúng là lần đầu.

Lưng Thiên Việt, dựa vào tường, cậu ăn mặc mỏng manh, có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo xông đến phủ lên tim lên phổi.

Sau đó, khắp trường đều biết chuyện này. Sau đó, tệ hơn là có lời đồn

truyền ra. Sau đó, trong trường tiến hành thôi học Thiên Việt.

Ngày cuối cùng Thiên Việt ở trong ký túc xá, mẹ của cậu gọi điện cho cậu.

Khi đó, cha sớm đã ra nước ngoài, mẹ cũng đi theo một người đàn ông Bỉ mới quen.

Lần này trở về, mẹ nói với cậu, bà đã kết hôn với người Bỉ kia. Bà đến thăm Thiên Việt, sau này, e rằng núi cao sông dài, khó mà gặp lại.

Thiên Việt nói với bà, cậu muốn gặp riêng vị tiên sinh kia, có được không?

Thiên Việt cùng người đàn ông kia ngồi trong gian cafe hơi khuất ở một nhà hàng sang trọng.

Người này tuổi tác cũng không nhỏ, đôi mắt màu xám lại lộ ra dáng vẻ ngây thơ. Thân hình hơi mập, cường tráng hồng nhuận, giống như là người có tính tình rất tốt. Thiên Việt kỳ thực là muốn thay mẹ mình đánh giá thử người này, đột nhiên nghĩ, mắt nhìn người của mình, thật đúng là không giỏi. Trong lòng thoáng chán nản.

Cậu dùng tiếng Pháp nói chuyện với người kia.

Thiên Việt hỏi: “Ông rất yêu mẹ tôi?”

Người kia đáp: “Đương nhiên. Nếu không, tôi sẽ không kết hôn lần nữa. Đây là cuộc hôn nhân thứ ba của tôi. Nếu không phải là yêu, đã không quyết tâm kết hôn lần nữa.”

Ý cười hiện lên giữa hàng lông mày cậu, dập dềnh như nước. “Ồ.”
Cậu nói, “Ông sẽ mua cho mẹ chiếc nhẫn kim cương thật lớn?”

Người kia đáp: “Phải, bé cưng. Mẹ của con huyền bí như vậy, đẹp như vậy, xứng với viên kim cương lớn nhất.”

Người kia lại cười nói: “Con với cô ấy thật giống nhau. Trẻ con phương Đông, trưởng thành thật sự rất trẻ, con của ta cũng không lớn hơn con bao nhiêu, nhưng nhìn nó lại giống như chú của con...”

Thiên Việt cắt ngang nói: “Ông sẽ yêu thương, bảo vệ mẹ tôi cả đời chứ?”

Người kia nói: “Đúng rồi, nhóc ạ.”

Thiên Việt chậm rãi uống xong một tách cafe: “Đừng quên, mỗi ngày nói với mẹ một câu ‘Anh yêu em’. Còn nữa, đừng gọi tôi là nhóc.”

Người kia nháy mắt, bỗng nhiên có phần tinh nghịch: “Được, được.”

Ngày thứ ba bà đi. Trước khi đi, bà đưa cho Thiên Việt một số tiền. Bỏ trong một phong thư, nhét vào tay Thiên Việt.

Sau khi lên máy bay, đầu có chút đau. Khi lấy thuốc trong hành lý ra phát hiện phong thư kia, nằm trên quần áo, bên trong còn có một bức thư.

Thiên Việt viết: “Số tiền này, mẹ giữ lại. Khi không thể dựa vào tình yêu, có lẽ mẹ sẽ cần nó. Mẹ, tự bảo trọng.”

Thiên Việt nghĩ, bức thư do con trai mình viết, bà có lẽ sẽ giữ lại số tiền này, sau đó, bà sẽ hiểu được chừa lại đường lui cho bản thân mình. Có lẽ sẽ không đem số tiền này đổi lấy một đôi hoa tai Kutchinsky, hay là một chiếc ghim cài áo Cartier, hay là, một chuyến du lịch xa hoa trên biển Aegean.

Mẹ của cậu khó mà có thể quay đầu được.

Thiên Việt nghĩ, mẹ, chúng ta đều giống nhau.

Đối với tình yêu đều vô cùng khát khao.

Chỉ là, chúng ta, đều dùng sai phương thức rồi, đều, dùng sai phương thức rồi.

Thiên Việt rời khỏi trường học.

Cậu thuê một căn phòng bên ngoài. Cậu không có nhiều tiền tích góp, cho nên điều kiện của phòng thuê không tốt lắm, lại khá xa trung tâm.

Cậu bắt đầu quá trình tìm kiếm công việc vô cùng khó khăn của mình.

Cậu chẳng qua chỉ là thiếu niên có bằng cấp ba, thể lực lại không tốt. Đành đến quán bar đánh đàn.

Cậu gặp một vài người, cũng không làm tiếp nữa, đổi hết việc này sang việc khác. Sinh bệnh một hồi, công việc trong quán bar cũng bỏ. Sau đó, cứ vậy mà trượt dài, trượt dài.

Khi trượt ngã đến tận cùng, ngược lại cái gì cũng không nghĩ đến.

Thiên Việt nói, anh Dĩ Thành, mấy năm qua em chính là như vậy.

Dĩ Thành nói, sau này, sẽ không nữa đâu.

Sẽ không. Tuyệt đối không. Yên tâm, Việt Việt. Em có anh, có anh.

-----oOo-----

Chương 29: Em, hình như đã giết người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dĩ Thành nói, Việt Việt, em, cùng anh trở về đi, chúng ta về nhà. Trả lại căn phòng này, chúng ta, cùng ở bên nhau.

Thiên Việt suy nghĩ chốc lát, ngẩng đầu nói: “Được!”

Dĩ Thành thật không ngờ cậu lại trả lời nhanh như vậy, kích động và nghi hoặc trong lòng đan xen lẫn lộn, nói cũng trở nên lắp bắp.

“Hả, em đồng ý thật... thật... sao? Việt... Việt Việt.”

Thiên Việt cười rộ lên, gật đầu nói: “Ừm, em đồng ý.”

Ở trong lòng, Thiên Việt kỳ thật hiểu được, hiểu được bản thân vì sao, lại có thể có dũng khí lớn như vậy, dũng khí có thể yêu một lần nữa.

Hôm sau, Dĩ Thành giúp Thiên Việt dọn nhà.

Tất cả mọi thứ, đều là Dĩ Thành thu dọn từng thứ một.

Kỳ thực đồ đạc của Thiên Việt không nhiều, những thứ trong này đều là thuê chung với phòng, chẳng qua chỉ có chút quần áo. Dĩ Thành đem quần áo phân chia dày mỏng thành một bao, nói: “Việt Việt, những thứ này, anh thay em quyên cho xã khu được không?”

Thiên Việt cười, khẽ cọ lên lưng Dĩ Thành nói: “Được.”

Còn lại chỉ có vài món lặt vặt, thật ra Thiên Việt cũng không cần dùng nữa, nhưng đột nhiên rất muốn rất muốn giở thói trẻ con làm nũng, cầm chiếc cốc sứ, nằm trên sofa nhỏ, uống một cốc chocolate nóng hổi, nhìn Dĩ Thành bận trước bận sau, có lúc, sofa cản đường, Dĩ Thành liền mang cả người lăn ghế dịch sang nơi khác, Thiên Việt mỉm cười thoải mái hài lòng thở một hơi.

Dĩ Thành nhìn cậu nhoẻn miệng cười.

Kết quả, Thiên Việt chỉ mang theo một balo nhỏ, về nhà cùng Dĩ Thành.

Trong balo, chỉ có vài bức ảnh cũ, ảnh của gia đình, nhưng lại có nhiều ảnh lúc nhỏ của cậu với Dĩ Thành, Thiên Việt cất giữ rất nhiều năm, lại rất ít khi lấy ra xem. Cả hai đều không ngờ nhiều năm như vậy, hai người lại cùng nhau ngồi trên nền nhà cẩn thận xem lại, tấm nào hai người đều có, tấm nào là Việt Việt năm đó giấu đi không chịu lấy ra.

Có một tấm, dưới bóng cây tử đằng ở viện nghiên cứu, phía sau còn mơ hồ nhìn thấy tòa nhà nhỏ màu trắng và cánh cửa gỗ lớn. Hai đứa trẻ, thân thiết dựa vào nhau, đứa nhỏ kia đang véo má đứa lớn hơn, Dĩ Thành nhớ, khi đó, mình nói Thiên Việt giống bé gái xinh xắn như vậy, làm Thiên Việt tức giận, Thiên Việt nói phải véo anh một cái, hơn nữa còn phải chụp ảnh lưu lại chứng cứ.

Nhìn bức ảnh, hai người vô thanh mỉm cười.

Dĩ Thành quay đầu, dịu dàng hôn xuống trán Thiên Việt.

Ngày đầu tiên chuyển về nhà Dĩ Thành, Dĩ Thành làm một bàn đầy thức ăn, nói là mừng chuyển nhà, còn nói mời thêm một vị khách đến nữa.

Nói xong, Thiên Việt cũng ngạc nhiên.

Thì ra, vị khách đó hóa ra là JO.

JO hôm nay, lại thay đổi tiêu chí áo da bó sát của cậu, mặc quần jean cùng áo khoác dài, chiếc áo kia kéo dài xuống dưới gối hai tấc, cổ áo cao cao dựng đứng che khuất nửa khuôn mặt, lúc Thiên Việt mở cửa cho còn không nhận ra.

JO mặc áo khoác ngoài, bên trong là áo len cổ cao dày kích cỡ trung bình, màu xám đậm, hiện rõ mái tóc mới cắt ngắn, thoáng cái nhỏ đi vài tuổi, giống như một con Koala khả ái. Chỉ là bên gò má trái, có vết bầm nhạt.

Ngồi trên bàn, Thiên Việt xoa đầu JO: “Này, không phải cậu thích nhất là nói sao, hôm sau sao lại yên lặng như thế?”

Trong miệng JO đầy là thức ăn, âm ứ nói: “Miệng bận rồi.”

Thiên Việt cười, cầm lấy chiếc đũa gỗ nhẹ lên đỉnh đầu cậu.

Dĩ Thành nâng rượu nói: “Tiểu Châu, anh mời cậu một ly. Cảm ơn cậu, con người của anh, không biết ăn nói, chính là, đặc biệt đặc biệt cảm ơn cậu. Không có cậu...”

JO vội vội vàng vàng uống ly rượu, nói: “Ngừng ngừng.” Liếc mắt nhìn Thiên Việt: “Thiên Việt, tôi biết lỗi của mình rồi, tôi không tuân thủ lời hứa, tiết lộ địa chỉ của cậu cho anh trai ngốc này, cậu còn trách tôi không?”

Thiên Việt đỏ mặt, ba người cùng cười ồ lên.

Sau khi ăn xong, Thiên Việt tiễn JO xuống lầu. JO nói: “Thiên Việt, về đi. Đừng tiễn. Sau này... Tôi sẽ không đến. Chúng ta... từ nay về sau xem như không quen biết đi.”

Thiên Việt nói: “Không. Tôi vẫn sẽ xem cậu là bạn tốt nhất của tôi.”

JO cười nói: “Này, không được. Nếu cậu muốn thoát khỏi cái giới này, phải vĩnh viễn đoạn tuyệt bất cứ thứ gì dính líu đến nó. Cậu nhớ cho kỹ,

tôi nói không có sai đâu.”

Thiên Việt kiên quyết nói: “Không, dù là ở đâu cũng có người tốt kẻ xấu. Tiểu Châu, chúng ta vĩnh viễn là bạn tốt.”

JO nhàn nhạt cười nói: “Móa, tôi thật ngưỡng mộ cậu.”

Thiên Việt nói: “Cậu có thể mà. Kỳ thực, tôi nghĩ, năm đó, tôi cũng không nhất định đi con đường này, Tiểu Châu, người khác không thương chúng ta, bản thân chúng ta, không lý nào lại không thương chính mình.”

Ngón tay Thiên Việt xoa vết bầm trên mặt JO: “Bị sao vậy, lại đánh nhau với Sở Tề Vân?”

JO phi một ngụm nói: “Hắn là thứ gì chứ, cho rằng bản thân rất giỏi. Tôi sẽ quan tâm hắn sao?”

Thiên Việt ôm lấy JO, cảm đặt trên hõm vai cậu: “Tiểu Châu, cậu vẫn ổn chứ?”

JO nói: “Đừng kích tình thế. Nay, cậu vẫn nên cẩn thận một chút. Cừu Đại Đồng, mấy ngày nay đều đang tìm cậu đấy.”

Năm đó, sau khi Thiên Việt bị đuổi khỏi trường, Cừu Đại Đồng lại tìm được cậu. Hai năm nay, bọn họ cũng thỉnh thoảng gặp nhau vài lần. Cừu Đại Đồng biết Thiên Việt làm nghề gì, có vài lần, gã muốn Thiên Việt ở bên gã, câu trả lời của Thiên Việt lúc nào cũng chỉ là cười nhẹ, sau đó liền quay đầu đi. Cừu Đại Đồng biết bản thân dường như đã thực sự thích Thiên Việt, nhưng cách thức gã sử dụng dường như đã sai rồi, gã mơ hồ lý giải, bản thân và Thiên Việt đã không thể, bọn họ không phải là người trên cùng một con thuyền, quan hệ giữa bọn họ vĩnh viễn cũng không tìm được điểm dừng chân.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của JO, mấy ngày sau Cừu Đại Đồng thật sự tìm được Thiên Việt.

Gã chặn trên đường Thiên Việt về nhà, Thiên Việt bình tĩnh thông thả nói với gã: “Xin lỗi, ông chủ Cừu, tôi đã không làm. Từ nay về sau, vĩnh viễn sẽ không liên quan đến bên kia nữa.”

Cừ Đại Đồng nhìn Thiên Việt, gương mặt này so với lần trước hẳn gặp càng thêm gầy đi, nhưng sắc mặt lại càng trong sáng, tóc đen cắt đến ngang mày, gần như vậy, lại xa đến khiến gã tuyệt vọng.

Cừ Đại Đồng nói: “Thiên Việt, cậu biết không, Kế Hiều kia, hẳn được thăng chức, bây giờ, hẳn đã là Phó cục. Sau mọi chuyện, hẳn ngược lại trở thành hình mẫu điển hình chống tham ô hối lộ. Thật sự con mẹ nó...”

Thiên Việt nói: “Chuyện này không liên quan đến tôi. Xin lỗi, để tôi đi, tôi phải về.”

Nơi bọn họ nói chuyện rất khuất bóng, men theo tường thành cổ, có một cánh rừng nhỏ, lại là hoàng hôn, rất ít người. Cừ Đại Đồng nhất thời nóng ruột, dùng sức cổ kéo Thiên Việt, kéo cậu vào lòng: “Thiên Việt, tại sao đến giờ em cũng không chịu gặp tôi? Tại sao em lại không theo tôi? Nếu em không làm nữa, theo tôi, ở bên tôi.”

Thiên Việt cố sức giãy dụa, dù sao cũng ở bên ngoài, cậu không thể la lớn được. Cậu im lặng cố sức tránh khỏi Cừ Đại Đồng, hai người giống như đang giằng co. Trái cây trong túi nhựa của Thiên Việt rơi hết ra ngoài, chỉ còn lại con dao hoa quả mới mua, Thiên Việt vô thức mà cầm lấy con dao.

Cừ Đại Đồng càng lúc càng mạnh tay, vốn sẽ không nóng như vậy, hôm nay không hiểu vì sao, gã chỉ cảm thấy đặc biệt buồn bực không kiên nhẫn, gã biết mình vĩnh viễn không thể chiếm được người này, cũng không sao, gã tự nói với mình, nhưng, sao có thể cam tâm được, sao có thể? Gã không không chế được.

Trong hỗn loạn, con dao nhỏ trong tay Thiên Việt bỗng chốc đâm vào bụng gã.

Dĩ Thành đợi lâu, cũng không thấy Thiên Việt trở về, chẳng qua chỉ là ra ngoài mua chút hoa quả, sao lại lâu như vậy?

Dĩ Thành mang giày vào, đang muốn ra ngoài tìm, thì Thiên Việt đã mở cửa bước vào.

Quần áo xộc xệch, khoe miệng có vết bầm, ánh mắt ngơ ngác.

Dĩ Thành nói: “Việt Việt, Việt Việt, em làm sao vậy?”

Thiên Việt nhìn người trước mặt, hạnh phúc và bình yên vừa nắm trong tay, Thiên Việt cảm thấy đau lòng đến mức nháy mắt tim quặn thành một khối.

Thế mà lại bật cười: “Dĩ Thành, em, hình như đã giết người.”

-----oOo-----

Chương 30: Bay cùng nhau

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dĩ Thành nghe Thiên Việt lắp bắp thuật lại mọi việc.

Dĩ Thành kéo Thiên Việt, ôm vào lòng, nói: “Thiên Việt, đừng sợ, cho dù phía trước là núi đao biển lửa, anh luôn bên em.”

Kỳ thực Thiên Việt lúc đó, căn bản không thể khiến Cừ Đại Đồng bị thương được.

Mùa đông, mọi người mặc rất dày, Thiên Việt trong lúc hoảng loạn cũng không thật sự dùng sức, mũi dao chỉ đâm vào áo khoác với áo len lông cừu của gã, để lại một vết thương nhẹ trên bụng, không chảy nhiều máu. Trong lòng Cừ Đại Đồng bị dọa một trận mới là thật, gã không ngờ Thẩm Thiên Việt lại liều lĩnh như vậy, quyết tâm muốn thoát khỏi cuộc sống trong quá khứ.

Cừ Đại Đồng ở trong phòng tắm qua loa bôi thuốc, sợ nhiễm trùng, lại dùng băng gạc tự mình băng lại.

Vợ gã đẩy cửa phòng tắm bước vào. Bà hỏi: “Ông trốn trong này làm gì? Hiếm thấy hôm nay ông lại về nhà.”

Cừ Đại Đồng nói: “Biết tôi hiếm khi trở về, thì đừng phiền như vậy.”

Vợ gã bỗng nhiên tiến lại, đưa mũi ngửi ngửi ngang vai hấn: “Ông đã làm gì? Bị thương ở đâu?”

Cừ Đại Đồng bực mình buộc lại dây áo tắm, đẩy bà bước ra.

Bà sững ra một lúc lâu, trong lòng thâm cười bản thân thì ra đối với người đàn ông này vẫn là yêu, giống như rất nhiều năm, khi hai người cùng nhau mở quán ăn nhỏ ở đầu phố, khăn trương và đau lòng đan xen nhau, đuổi theo bồi thêm một câu: “Nợ phong lưu không nên rước quá nhiều, sẽ gặp báo ứng.”

Cừ Đại Đồng đã thay quần áo, đẩy cửa ra ngoài.

Bà đứng bên cửa, cầm chiếc áo khoác Cừ Đại Đồng vừa thay, bên trên có một lỗ thủng vừa phải, bà cảm thấy, kỳ thực cuộc sống của mình, chẳng phải cũng có một lỗ thủng như vậy sao?

Cừ Đại Đồng khi nghe thư ký nói có người họ Thị muốn gặp gã, có chút ngạc nhiên, gã còn không biết người này. Gã nói, nếu không phải là hẹn trước, gã không gặp.

Thư ký đi ra ngoài chỉ chốc lát, lại bước vào: “Vị tiên sinh kia nói, muốn nói vài chuyện có liên quan đến Thẩm Thiên Việt.”

Bút kim loại trong tay Cừ Đại Đồng rơi ‘cạch’ xuống bàn, cười nói: “Mời anh ta vào.”

Cừ Đại Đồng nhìn người thanh niên có tướng mạo bình thường này, đầu cao cao, bộ dáng rắn chắc.

Thanh niên nói: “Ông cừ? Tôi là Dĩ Thành.”

Cừ Đại Đồng nói: “Oh. Anh là gì của Thẩm Thiên Việt?”

Dĩ Thành nói: “Tôi là anh trai em ấy.”

Cừ Đại Đồng cười lớn: “Anh họ Thị, cậu ấy họ Thẩm, hai người có thể là anh em sao? Hai người chẳng lẽ khác cha?”

Dĩ Thành nói: “Ông Cừ, hôm nay tôi là đến nói một việc.”

Cừ Đại Đồng tiếp tục cười mỉm nói: “Nói đi nói đi. Chỉ cần là chuyện

liên quan đến Thảm Thiên Việt, tôi đều thích nghe.”

Dĩ Thành nói: “Thiên Việt hôm qua làm ông bị thương, tôi là đến nói với ông, chúng tôi không nhận lỗi, nếu như ông muốn gây phiền phức hoặc muốn kiện, tìm tôi được rồi. Tôi thay em ấy nhận tội. Đây là danh thiếp của tôi, bên trên có địa chỉ. Ông muốn sao cũng được. Chỉ có điều, đừng gây phiền phức cho Thiên Việt nữa.”

Hai ngón tay Cừ Đại Đồng cầm tấm danh thiếp cười nói: “Anh bảo tôi thế nào thì tôi sẽ làm thế à? Thị Dĩ Thành, tôi hiện tại đã biết anh là ai, nhưng anh có biết tôi là ai không?”

Dĩ Thành cũng cười: “Tôi biết. Ông có tiền, có quyền, tôi không đấu lại ông, nhưng, nếu ông thật sự còn muốn làm hại Thiên Việt, đấu không lại tôi vẫn sẽ đấu.”

Cừ Đại Đồng kéo dài thanh âm: “Oh—”

Dĩ Thành nói: “Thiên Việt, mấy năm nay, đã chịu quá nhiều đau khổ. Tôi đã nói, ông muốn hại em ấy, tôi sẽ bảo vệ em ấy, ông muốn kiện em ấy, tôi sẽ chịu tội thay em ấy. Tôi sẽ không để em ấy chịu áp lực nữa.”

Cừ Đại Đồng ngã người ra sau, tựa đầu lên lưng ghế rộng, trong lòng đột nhiên cảm thấy đặc biệt không vui. Thì ra bản thân bỗng chốc đã biến thành một kẻ cưỡng đoạt nam nữ rồi sao? Khi còn nhỏ lúc xem phim, hận nhất là loại người này, lẽ nào con người chỉ khi khôn cùng mới có thể nhìn thấu thị phi?

Cừ Đại Đồng kỳ thực vẫn luôn biết rằng, Thảm Thiên Việt, thiếu niên này, vĩnh viễn sẽ không thuộc về gã, bởi vì gã, ngay từ lúc bắt đầu, đã dùng sai phương thức rồi.

Cừ Đại Đồng ngồi thẳng lưng, nhìn thanh niên trước mặt, gương mặt ôn hòa lại cứng rắn kia.

Cừ Đại Đồng nói: “Anh Thị, anh thấy tôi giống ác bá lắm sao? Anh có thể đi rồi.”

Dĩ Thành nói: “Được.”

Đi đến bên cánh cửa, đột nhiên nghe thấy Cừ Đại Đồng nói: “Anh đối với Thẩm Thiên Việt tốt một chút.”

Dĩ Thành hơi nghiêng đầu, gật đầu, nghiêm túc nói: “Tôi sẽ làm vậy.”

Thiên Việt đứng trước cổng tiểu khu đợi rất lâu, Dĩ Thành nói hôm nay ra ngoài nghe ngóng tin tức, đã đi rất lâu cũng không thấy trở về, gọi điện thoại, chỉ nghe anh nói: “Không sao, đừng vội.”

Thiên Việt quyết định ngồi đợi bên bồn hoa trước cổng tiểu khu.

Chẳng lẽ, cậu thật sự vô duyên với hạnh phúc và bình an sao?

Trời rất xanh, rất trong xanh, một áng mây cũng không có.

Đẹp đẽ như hạnh phúc, xa xôi như hạnh phúc.

Thiên Việt nghĩ.

Trên mặt đất, con kiến nhỏ vui mừng chuyên thức ăn. Dù cho là con kiến, cũng muốn hướng đến bình an?

Thiên Việt nghĩ.

Sau đó, nhìn thấy một đôi chân, đứng trước mặt cậu. Có người ngồi xổm xuống, là Dĩ Thành.

Dĩ Thành nói: “Ngốc ạ, em ở chỗ này làm gì? Thật sự muốn hứng gió Tây Bắc.”

Thiên Việt ngẩng đầu nhìn gương mặt thân thiết yên bình của anh, muốn hỏi, lại không dám, sợ khi mở miệng, sẽ có thứ gì đó vỡ vụn.

Dĩ Thành xoa đầu cậu nói: “Việt Việt, đừng sợ, không sao nữa rồi. Thật sự.”

Thiên Việt mỉm cười hỏi: “Thật sao?”

Dĩ Thành lặp lại lần nữa: “Thật sự. Chúng ta về nhà đi.”

Thiên Việt ngồi im lặng. Dĩ Thành xoa đầu cậu nói: “Ông ta không sao cả. Trở về anh kể rõ với em.”

Thiên Việt cười cười, nói: “Anh ơi, chân em đã tê rồi.”

Dĩ Thành vươn tay vòng qua nách cậu, đỡ cậu dậy.

Hai người đi vào trong tiểu khu, có vài người hàng xóm đi qua, bọn họ không thể nắm tay nhau, Thiên Việt nhìn Dĩ Thành, Dĩ Thành nhìn Thiên Việt. Sau đó cùng mỉm cười, gương mặt luôn âm áp như vậy, lại mang một phần nghịch ngợm.

Không ngờ lại đến chỗ cánh cửa gỗ.

Thiên Việt đi đến, trèo lên, từ bên trên thả ngược người xuống. Dung đưa qua lại.

Trong ký ức, nỗi xấu hổ hoảng sợ khi nhìn thấy mẹ cùng tình nhân trên giường, đau khổ chua xót khi người mình yêu rời bỏ, nhục nhã tuyệt vọng khi tỉnh lại nằm bên cạnh người xa lạ, cố gắng dùng dáng vẻ bàng quang thờ ơ che giấu cực độ tự khinh, còn có cả một ngày lo lắng sợ sệt, lúc này đều dâng lên trong đầu. Giống như cây đậu thần của Jack, điên cuồng sinh trưởng, lan tràn quán quýt, giây phút này bao phủ toàn bộ suy nghĩ cậu.

Thiên Việt nghĩ, tôi không khóc, không khóc, tất cả đã trôi qua.

Đau đớn, tuyệt vọng, gian khổ, không phải đã đều trôi qua rồi sao? Sao lại muốn khóc, tôi nhất định không khóc, Thiên Việt nghĩ, nhất định không khóc.

Nước mắt vẫn chảy ra, thật sự không rơi xuống, lại chảy ngược vào trong mép tóc.

Dĩ Thành đi đến, trèo lên cánh cửa bên cạnh, cũng từ bên trên thả ngược người xuống, cánh cửa phát ra thanh âm ken két.

Thiên Việt khịt khịt mũi, vội nói: “Này, anh nặng quá.”

Thị Dĩ Thành ha ha cười: “Đúng ha. Không sao, hỏng rồi anh sẽ đèn một

cánh cửa sắt.”

Thiên Việt cười: “Anh nắm chặt!”

Lại nói: “Cảm giác thế nào? Có phải giống như bay trên bầu trời không?”

Dĩ Thành dùng sức, làm cánh cửa lay động, duỗi tay ra, cầm lấy tay Thiên Việt, mười ngón đan xen, gắt gao nắm chặt vào nhau, bàn tay hơi thắm mồ hôi, có chút dính.

Dĩ Thành nói: “Giống. Việt Việt, từ nay về sau, hai người chúng ta bay cùng nhau.”

Thiên Việt hỏi: “Bay bao lâu?”

Dĩ Thành nói: “Muốn bao lâu thì bấy lâu.”

Thiên Việt hỏi: “VẬY, bay bao xa?”

Dĩ Thành nói: “Muốn bao xa thì bấy xa.”

Tiếng cười Thiên Việt như gió nhẹ thoảng qua: “Được!”

-----oOo-----

Chương 31: Kiếp này, kiếp sau

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đêm hôm đó, Thiên Việt ngủ thật không an ổn, thường giật mình tỉnh giấc, tỉnh dậy lại nghe thấy Dĩ Thành nói, Việt Việt, đừng sợ, có anh đây. Không sao, không sao cả. Trong bóng tối, không nhìn rõ gương mặt của Dĩ Thành, chỉ nghe thấy giọng nói trầm ấm áp, lần này đến lần khác, có anh đây, có anh đây.

Mãi đến lúc trời sắp sáng, Thiên Việt mới chìm vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh dậy, phát hiện đã gần mười một giờ.

Mở cửa bước ra, Dĩ Thành không ngờ vẫn còn ở nhà.

Thiên Việt nói: “Anh không đi làm sao?”

Dĩ Thành quay đầu cười bảo: “Đã đi rồi. Cơm anh nấu xong rồi. Em vẫn còn mệt, ăn xong nhớ nhất định phải ngủ lại.”

Thiên Việt có chút xấu hổ: “Anh xem em là thùng cơm, ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn sao.”

Dĩ Thành cười nói: “Nào có thùng cơm thon thả như vậy.”

Thiên Việt bước qua, ngồi vắt lên ghế, cầm gác trên ghế, có chút mơ mơ màng màng, ngẩn ra một hồi. Dĩ Thành bước đến, giơ tay huơ huơ trước mặt cậu: “Nếu không thì, đi làm cùng anh.”

Thiên Việt suy nghĩ nói: “Được.” Đảo mắt một hồi, lại nói: “Ày, không được. Ở nhà em còn có chút chuyện.”

Dĩ Thành nói, ồ.

Thiên Việt đột nhiên nổi hứng trêu đùa: “Dáng vẻ như vậy dường như có chút thất vọng...”

Cậu nhướng lên, bên tai Dĩ Thành hôn một cái, nhìn lỗ tai chuyển sang đỏ hồng, đỏ đến độ trong suốt, cậu vùi đầu vào trong cánh tay, im lặng mỉm cười.

Hạnh phúc và bình lặng khoan thai tiến đến, sẽ khiến người ngẩn ngơ sao?

Thiên Việt gằn đây thường như vậy.

Cậu rất thích ăn loại bơ đậu phộng hạt thô này, Dĩ Thành mua về cho cậu, lúc ăn thường hay ngâm lấy muỗng inox mà thần thờ, giống như đang suy nghĩ một việc rất quan trọng. Nỗ lực suy nghĩ, nhưng nghĩ mãi cũng không thông, thế là lại trông như một đứa trẻ tự kỷ.

Dĩ Thành bước qua, ngồi xuống bên cạnh, cũng lấy một thìa bơ đậu

phộng bỏ vào miệng, những hạt đậu nhỏ trong miếng bơ dày, giữa kẽ răng phát ra tiếng nhai vỡ, vị ngọt sau đó lan tỏa khắp trong miệng.

Ngón tay Dĩ Thành búng lên trán cậu nói: “Việt Việt, ngân ra gì vậy, không phải nói giảm béo là chuyện sau ba mươi tuổi mới phải lo sao? Anh còn hai năm, em hãy còn sớm.”

Thiên Việt như hồi phục tinh thần, đáp: “À.” Cúi đầu lại ăn bơ đậu phộng trong hũ. Trên gương mặt, là nét ngây thơ đã lâu không thấy. Có khi, hai người vừa xem phim vừa ăn hết một hũ bơ đậu phộng.

Việt Việt thích nhất là xem phim Pháp, Dĩ Thành cũng không kén chọn, cùng xem đến say sưa. Có khi phụ đề quá nhanh, hoặc là phiên dịch không đúng, Thiên Việt sẽ nói lại cho anh nghe.

Thiên Việt hỏi: “Dĩ Thành, anh có thích xem phim Pháp không?”

Dĩ Thành gãi đầu nói: “Nói thật Việt Việt, anh xem, vẫn là không hiểu.”

Thiên Việt ha ha cười, đầu tựa lên tay vịn sofa: “Sao anh không nói sớm.”

Dĩ Thành nghĩ, anh đâu có xem phim, anh đang nhìn em. Nhưng lại xấu hổ không mở miệng.

Thiên Việt nói muốn ở nhà làm việc, thì ra chính là công việc biên dịch. Ở trên mạng, công việc này hóa ra rất nhiều, làm xong thì gửi cho người ta, thù lao sẽ được chuyển vào tài khoản ngân hàng. Trái lại cũng yên tâm. Thiên Việt từ đầu cũng không có nói rõ với Dĩ Thành, có một ngày Dĩ Thành về sớm nhìn thấy cậu ở trong phòng ngủ đang làm việc, đeo cặp kính gọng đen nho nhỏ, chăm chú nhìn màn hình. Ngón tay thon dài lướt trên bàn phím. Ánh sáng màn hình hắt lên gương mặt, trên mắt kính lóe lên hai đóa quang hoa nho nhỏ.

Dĩ Thành đứng bên cửa phòng ngủ, áo khoác cởi ra phân nửa, nửa còn lại cứ như vậy vắt trên người, hé miệng thật lớn, cười đến cực kỳ mất hình tượng.

Kỳ thực dạng công việc này thù lao cũng không cao, có lúc, trường thiên bản thảo cần rất gấp, Thiên Việt còn phải làm rất khuya. Khi đó, Dĩ

Thành cũng không quấy rầy cậu, cũng không khuyên cậu đi ngủ sớm. Cố gắng nhẹ nhàng hoạt động trong phòng, mang một cốc sữa bò nóng hổi cho cậu, để cậu biết bản thân luôn ở bên cạnh.

Buổi trưa nọ, thời tiết có chút âm đạm, Dĩ Thành ở công ty làm việc. Công ty vận tải nhỏ của anh để thuận tiện, thuê căn phòng dưới lầu một, lắp đặt loại cửa kính lớn, lúc Dĩ Thành đang bận rộn thoáng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thiên Việt đứng ngoài cửa, mặt dán lên kính, mũi ép đến mức gần như dẹp xuống, nhìn anh cười. Ánh nắng trong lành bên ngoài, chiếu lên gương mặt khoan khoái sạch sẽ của cậu.

Dĩ Thành mở cửa kéo cậu vào trong, Thiên Việt nói: “Buổi trưa có rảnh không? Em mời anh ăn.” Ghé sát lại, nói: “Em nhận được tiền nhuận bút đầu tiên.”

Dĩ Thành chà xát đôi bàn tay lạnh cóng của cậu, nói: “Oh, vậy là em đi.”

Tuy trong phòng chỉ có Ninh Khả, Thiên Việt vẫn có chút xấu hổ, lặng lẽ rút tay về, đá đá chân bàn nói: “Nhanh lên chút đi.”

Dĩ Thành ngây ngô cười, thấp giọng bàn giao hai câu với Ninh Khả, hai người cùng nhau đi ăn.

Buổi tối về đến nhà, Thiên Việt lại đưa cho Dĩ Thành một cái hộp nhỏ: “Là quà.”

Dĩ Thành mở hộp ra, đôi găng tay da dê rất đẹp. Dĩ Thành nhớ đôi găng tay cũ của mình, kỳ thực vẫn còn rất tốt, chỉ là đầu ngón út trên găng tay trái bị lủng một lỗ nhỏ, chẳng lẽ Thiên Việt đã ghi nhớ trong lòng sao, anh nghĩ. Mang đôi găng tay vào, áp sát đôi tay tinh tế ngửi mùi da, nói: “Cảm ơn, Việt Việt.”

Thiên Việt đảo mắt, cuộn người ngồi xuống sofa, xoa cằm nói: “Ngoài miệng cảm ơn thôi không đủ, anh làm món sủi cảo sở trường của mình cho em ăn đi. Không phải luôn nói nhân bánh anh làm là ngon nhất sao?”

Dĩ Thành ngồi xỏm trước mặt, mỉm cười nhìn cậu, cũng không nói. Thiên Việt bị ngắm nhìn mặt nóng bừng, đẩy vai anh, hỏi: “Anh sao vậy? Ngốc rồi sao?”

Khuôn mặt Dĩ Thành cũng hơi nóng lên, không nói gì, chỉ giữ cả người lẫn ghế, đẩy qua đẩy lại, rồi đột nhiên một phát kéo Thiên Việt xuống ôm lấy: “Được, nói làm thì làm, anh với em đi mua nguyên liệu.”

Dưới lầu không xa là cửa hàng tiện lợi Tô Quả, nhưng lại không mua được thứ Dĩ Thành muốn, thịt cũng không có, gia vị định mua cũng không đủ. Dĩ Thành nói, chi bằng, đi thêm chút nữa, chính là Kim Nhuận Phát, coi như là tản bộ.

Dĩ Thành nói quên lấy kê tinh (hạt nêm Trung Quốc, cũng giống như Knorr bên mình ^^), bảo Thiên Việt đợi anh một lát. Thiên Việt ngẩng đầu nhìn hàng hóa được bày trên kệ, giơ tay cầm một hộp bánh quy được bọc rất tỉ mỉ. Hộp bánh quy lại đóng gói thành thế này, không nhìn kỹ, thật đúng không biết là cái gì, Thiên Việt mỉm cười, đặt lại chỗ cũ.

Giữa lúc đó, qua khe hở kệ hàng, cậu nhìn thấy gương mặt của một người.

Giây tiếp theo, người kia cũng đi qua dãy hàng này, hắn cũng nhìn thấy Thiên Việt, hai người đối mặt nhìn nhau. Theo sau, là một người phụ nữ, làn da trắng, khí chất vô cùng lạnh lùng trầm tĩnh, bước lại sau lưng hắn, cầm thứ gì đó trên kệ đưa hắn xem, hai người thấp giọng trao đổi vài câu gì đó. Ánh mắt của hắn, giống như lơ đãng phiêu tới, rồi phiêu đi, lại phiêu trở về.

Thiên Việt bước từng bước, lách người đi qua bên cạnh bọn họ.

Trên người Kế Hiểu vẫn là mùi nước hoa trước đây, Thiên Việt cũng không quay đầu lại, đi thẳng.

Dĩ Thành không có khoa trương, sủi cáo anh làm quả nhiên rất ngon.

Thiên Việt vùi đầu vào trong bát, chưa từng ăn món thơm ngon như vậy, vẫn là không có tiếng động, nhưng rất nhanh, một hơi nuốt hết mười cái, mới ngẩng đầu lên, trong miệng phình ra, hàm hồ nói không rõ: “Anh, sủi cáo của anh ngon hơn đi nhiều. Anh đừng làm vận chuyên nữa, mở một quán sủi cáo đi, mở một quán sủi cáo đi, em chạy bàn giúp anh.”

Dĩ Thành từ phía sau vòng tay ôm lấy cậu, nói: “Được.”

Thiên Việt kéo cánh tay anh, giữa các ngón tay đều là bột mì, hai tay đan xen, dính vào lòng bàn tay của Thiên Việt, trơn nhẵn.

Thiên Việt quay đầu vùi mặt vào bên hông Dĩ Thành, trán cọ cọ lên áo khoác của hắn. Quần áo thường mặc ở nhà đã hơi cũ, mặt vải mềm mại, thoải mái dán lên trán Thiên Việt.

Thiên Việt nghĩ, thật tốt, thật sự rất tốt. Bản thân rút cuộc cũng không còn sợ người kia nữa. Cuối cùng đã không sợ nữa.

Đến Nguyên Đán, Dĩ Thành tặng cho Thiên Việt một món quà.

Món quà này kỳ thực rất bình thường, là một chiếc áo len cổ chữ V màu lam sẫm với khăn choàng cổ cùng màu. Dĩ Thành nói: “Anh biết em không thích áo len cổ cao, cho nên đan cái này. Em sợ lạnh, lại đan thêm cho em khăn choàng cổ này.”

Thiên Việt kinh ngạc hỏi: “Anh đan?”

Dĩ Thành hì hì cười bảo: “Em đừng cười anh Việt Việt, không phải anh đan. Là máy đan len. Trước đây trong quân đội, đào tạo tụi anh làm nhân tài quân lương dụng, anh đi học cái này. Chị của anh có mở một tiệm đan len, máy móc là anh chọn, ngay cả mấy cô gái kia cũng là anh dạy bọn họ đan.”

Thiên Việt dùng áo len che miệng, chỉ chừa đôi mắt đen lúng liếng, nén nhin nói: “Ái chà, Thị Dĩ Thành, Thị Dĩ Thành.”

Dĩ Thành nói: “Được được, cười đi cười đi, em vui là được rồi.”

Thiên Việt đến gần, nằm phủ lên lưng Dĩ Thành nói: “Anh, chúng ta cả đời ở bên nhau. Được không? Cả đời.”

Con người thật thà, hiếm khi hài hước như vậy, đáp: “Mua một tặng một, kiếp này, kiếp sau.”

Chương 32: Tiếng đàn của em, hạnh phúc của anh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thiên Việt bảo Dĩ Thành mở quán sủi cảo. Dĩ Thành nói, Việt Việt, anh thật sự có suy nghĩ này. Có điều không phải mở ở đây.

Thiên Việt cầm cốc trà ấm, để nhiệt khí bao phủ gương mặt thoáng lạnh, nhân nhã hỏi: “Vậy anh muốn mở ở đâu?”

Dĩ Thành nói: “Việt Việt, người ta nói, mở một quán ăn ở nước ngoài cũng không tồi, muốn duy trì cuộc sống hai người không phải vấn đề quá lớn. Nghe nói ở nước ngoài, sủi cảo bán từng cái. Đến chừng đó, chúng ta không bán từng cái, mà bán cặp, thơm ngon vệ sinh.”

Thiên Việt càng nghe càng mở to mắt: “Đến chừng đó? Cái gì đến chừng đó?”

Dĩ Thành ngồi xuống bên Thiên Việt, ôm cậu nói: “Việt Việt, anh đang nghĩ, sau này, chúng ta hay là ra nước ngoài đi. Anh đã tìm hiểu rồi, một số quốc gia, đối với những người như chúng ta, khá thoáng, thậm chí... cũng có thể kết hôn. Chúng ta, có thể êm đềm sống bên nhau.”

Thiên Việt nhìn anh: “Chuyện này anh đã nghĩ bao lâu rồi?”

Dĩ Thành đáp: “Rất lâu. Luôn luôn nghĩ.”

Thiên Việt dán cốc nước lên sát gương mặt Dĩ Thành nói: “Được. Chúng ta đi.”

Dĩ Thành vui mừng, cả gương mặt gần như đều phát sáng: “Nhưng mà, Việt Việt, em phải dạy ngoại ngữ cho anh. Trước đây ta có học một ít tiếng Anh, nhưng gần như đều trả lại thầy cô hết rồi.”

Thiên Việt ngồi xôm trên sofa nói: “Được được. Mau mau đến bái sư đi.”

Dĩ Thành ôm quyền nói: “Lão sư tại thượng, nhận một lạy của tiểu sinh.”

Thiên Việt lăn lộn cười, xem chút trượt xuống sofa, lại được Dĩ Thành

nhanh tay ôm trọn vào lòng.

Dĩ Thành cười nói: “Việt Việt, nhưng anh rất ngốc, em đừng chán nản.”

Thiên Việt cười xoay tay vỗ vỗ trán Dĩ Thành: “Không thành vấn đề, không thành vấn đề, người ngốc hơn em cũng đã gặp qua. Có bát rượu trợ lực, trẻ ngốc thế nào em cũng đối phó được.”

Dĩ Thành ngây ngô cười, dùng trán cọ vào tóc cậu. Hai người cứ như vậy dán chặt vào nhau, trong lòng đều như nóng lên. Thiên Việt nói: “Này, anh buông em ra, em đi tắm.”

Dĩ Thành khôi phục tinh thần, hì hì cười nói: “À, được.”

Đợi Dĩ Thành thu dọn xong, Thiên Việt cũng đã tắm xong bước ra.

Dĩ Thành phát hiện, Thiên Việt vẫn giống như lúc nhỏ, có chút không ngăn nắp. Thường xuyên đi kiểm đồ vật này nọ, đặc biệt là mắt kính của cậu.

Khi tìm mắt kính, mắt cậu hơi nheo lại, vẻ mặt mơ mơ màng màng, trên trán sẽ gấp đến độ toát một tầng mồ hôi mỏng.

Dáng vẻ bây giờ của cậu chính là như vậy, giữa mi còn đọng bọt nước trong suốt.

Buổi sáng Thiên Việt đã đem quần áo giặt sạch phơi bên ngoài, nào ngờ buổi chiều một trận mưa to, đành phải đem áo ngủ bị ướt giặt lại lần nữa.

Lúc này, trên người cậu là quần áo hơi cũ của Dĩ Thành. Quần áo màu ngà, rộng thùng thình khoác lên người cậu, tay áo xắn lên tận khuỷu tay. Cũng không sợ lạnh, hai ống quần đều xắn lên.

Dĩ Thành ngồi trên sofa, nhìn bộ dáng mơ màng mờ tới mờ lui, lướt qua đôi chân trần dưới hai ống quần rộng thùng thình được xắn lên cao.

Dĩ Thành có chút xấu hổ, người thật thà hiếm khi làm chuyện xấu, đúng là không khỏi chột dạ.

Nhưng, trong lòng lại có yên bình lẫn vui sướng khó nói thành lời, một

chút ảm áp từ đáy lòng thâm thấu lên khóe miệng lên đuôi mắt.

Sau một hồi, Dĩ Thành đưa tay kéo cậu lại, bên chân ghế sofa lấy mắt kính ra, chậm rãi đeo lên cho cậu.

Đôi mắt dần có tiêu cự, trong mắt lại mang chút mê hoặc, chút kinh ngạc, lông mày rũ xuống che phủ tình tự trong mắt, khóe miệng hiện lên chấm hạt gạo nho nhỏ.

Trước khi đại não có phản ứng, môi Dĩ Thành đã rơi xuống hạt gạo kia.

Từ ngày đó, Dĩ Thành thật sự nghiêm túc theo Thiên Việt học tiếng Anh.

Thiên Việt dụng tâm chọn cho anh những giáo trình thực dụng. Mỗi ngày học một bài. Thường ngày cũng tùy hoàn cảnh mà luyện tập một vài từ ngữ thường dùng. Dĩ Thành học không nhanh, cũng không phải thật tốt, hiếm thấy chính là sẵn sàng nói cũng dám nói, lúc rảnh rỗi sẽ cầm sách đọc hai bài.

Thiên Việt nghe thanh âm đọc sách như ông lão của anh, nhin không được cười ảm lên.

Công việc phiên dịch của Thiên Việt ngày càng nhiều, tốc độ cậu nhanh, trình độ cao, cũng không mặc cả thù lao, người tìm cậu càng nhiều. Có đôi khi liên tiếp nửa tháng đều phải làm việc đến tận khuya.

Thường sau khi kết thúc một phần công việc, cảm thấy nhẹ nhõm một chút. Thiên Việt sẽ đến công ty đón Dĩ Thành tan ca, hai người cùng nhau ra ngoài ăn cơm.

Có lần, Thiên Việt đến tìm Dĩ Thành, Dĩ Thành vừa ra ngoài có việc. Chỉ còn Ninh Khả. Cười bảo cậu đợi một lát.

Ninh Khả bung một cốc chocolate nóng đưa cho Thiên Việt, nói: “Dĩ Thành nói cậu thích uống món này nhất.”

Thiên Việt có hơi ngạc nhiên.

Ninh Khả mỉm cười xoay mặt đi thấp giọng nói: “Dĩ Thành, người anh ấy yêu, là cậu sao?”

Thiên Việt ngẩn người.

Ninh Khả vừa sắp xếp lại hóa đơn trên bàn vừa chân thành nói: “Đừng hiểu lầm. Tôi không có ác ý. Lúc đầu, nghe anh ấy gọi điện thoại, gọi Việt Việt Việt Việt, tôi lại nghĩ là cô gái, tên Nguyệt Nguyệt. Không ngờ lại là con trai.”

Thiên Việt nói: “Cô... cảm thấy loại chuyện này... rất dơ bẩn sao?”

Ninh Khả lắc đầu mỉm cười: “Người khác nếu như vậy tôi không biết, cách xa tôi, tôi không thể hiểu được. Nhưng, Dĩ Thành, anh ấy không phải dơ bẩn. Anh ấy yêu cậu nhất định là có lý của mình.”

Thiên Việt lẳng lẳng cúi đầu. Lẳng nghe Ninh Khả tiếp tục nói.

“Tôi chưa từng thấy Dĩ Thành tốt với ai như vậy. Anh ấy với ai cũng đều rất tốt. Thời gian trước, tôi vẫn còn học kế toán ở trường đại học. Cha mẹ bị sa thải, điều kiện trong nhà không tốt, lúc trước vì không đủ tiền học phí đành nghỉ học một năm. Khi đó nghĩ, nói sao cũng đã hết học. Đến quán ăn làm tiếp thị bia. Tiền kiếm được không nhiều, chung quy cũng là một phần công việc. Khó tránh sẽ gặp những người không nghiêm chỉnh. Thị Dĩ Thành giải vây giúp tôi. Còn giúp tôi đến trường, anh ấy nói cô gái như tôi, trong hoàn cảnh vậy, không phải dễ dàng. Nói tôi đừng lo lắng, chỉ cần có thể học, anh ấy sẽ giúp đỡ tôi. Chúng tôi bắt quá chỉ là bè nước gặp nhau, anh ấy giúp tôi như vậy, cho đến bây giờ cũng không cần tôi báo đáp.”

Cô nói, ngẩng đầu nhìn Thiên Việt. Hàng lông mày mỏng nhạt, gương mặt hết sức nhu hòa: “Về sau, tôi nói thích anh ấy. Anh ấy nói, đã thích một người. Thích rất nhiều năm. Nhưng lại để thất lạc người đó. Tôi nói, được, không sao, không có duyên vợ chồng, em ở đây làm công cả đời cho anh, làm bạn tốt cả đời. Sau đó, chính miệng anh ấy nói với tôi, người anh ấy thích, là cậu.”

Ninh Khả mỉm cười: “Thật ra anh ấy không nói tôi cũng đoán được. Anh ấy đối với ai cũng rất tốt. Nhưng đối với người mình yêu, lại không giống như vậy.” Ninh Khả tay chân nhanh nhẹn, nói một mạch như vậy, công việc trên tay xử lý bình thường, không hề rối loạn: “Thiên Việt, tôi gọi cậu là Thiên Việt được không? Hôm nay tôi nói những chuyện này

với cậu, là muốn nói với cậu. Dĩ Thành với cậu, dù cho tương lai thế nào, tôi sẽ luôn ủng hộ hai người. Hai người phải vui vẻ đấy, nhé?”

Thiên Việt gật đầu: “Cảm ơn cô, cô Ninh.”

Ninh Khả vui vẻ hát cảm về phía cửa: “Xem kìa, đã về rồi.”

Dĩ Thành bước vào, mang theo một trận gió lạnh lạnh, trong tay cầm một cái túi nhựa, bên trong có hai con cá nhỏ. Hai người trên đường về nhà, Thiên Việt cầm túi cá vàng, ngắm nhìn dưới ánh đèn đường tinh tế. Đèn đường hắt lên túi nhựa, sóng nước lóng lánh trong suốt, hai con cá đều một màu đen, một con nhỏ, một con lớn.

Sau đó, Thiên Việt đem chúng nuôi trong một chậu thủy tinh, dưới đáy bỏ vài viên đá thủy tinh, màu lam đậm nhạt, bọn họ còn đặt tên cho chúng, con cá lớn hơn kia, gọi là Bất Ly. Con cá nhỏ kia, là Bất Khí.

Lại một ngày tan ca, Dĩ Thành một mình về nhà, ngày đó Thiên Việt có một văn kiện phải làm gấp, không đến tìm anh.

Dĩ Thành đi đến dưới lầu, bỗng nhiên dừng lại.

Anh ngẩng đầu, lắng nghe tiếng đàn truyền từ cửa sổ nhà mình.

Bởi vì ngày đông, cửa sổ đóng chặt, tiếng nhạc loáng thoáng truyền ra.

Dĩ Thành chăm chú lắng nghe.

Dường như là một bài hát thiếu nhi, giai điệu đơn giản quen thuộc, không ngừng lặp đi lặp lại, giống như đứa trẻ đáng yêu thích đông dài, ngây ngô lại cảm động.

Dĩ Thành lắng nghe, nước mắt nóng hổi trào ra, lạnh lạnh lăn xuống cằm. Giơ tay lau mặt, bước vào hành lang tắm tối, lại mỉm cười.

Rất mau đã sắp đến Tết Âm lịch.

Có một ngày Dĩ Thành nói với Thiên Việt một chuyện.

-----oOo-----

Chương 33: Đương nhiên sẽ ổn

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Việt Việt, anh không định gạt người nhà cả đời. Cho dù sau này đi đâu, ải này cũng phải vượt qua. Anh không thể cứ như vậy mãi giấu em đi, giống như không nhìn thấy ánh sáng được.”

Ngày tết đã gần kề.

Dĩ Thành nói: “Việt Việt, tết này, anh phải về nhà ăn tết. Em về cùng anh được không?”

Thiên Việt nằm trên giường mơ màng sắp ngủ, nghe thấy lời này giật mình tỉnh cả ngủ. Nhưng vẫn trôn trong chăn không chịu ra.

Dĩ Thành vỗ vỗ nửa đầu hé ra ngoài của cậu nói: “Việt Việt.”

Thiên Việt nằm trong chăn nói: “Em ngủ rồi.”

Dĩ Thành ôm cả người lẫn chăn, để cậu ngồi thẳng dậy, Thiên Việt mềm nhũn ngã xuống, Dĩ Thành lại ôm cậu dậy, cậu lại ngã xuống. Lại ôm cậu ngồi dậy, lần này không cho ngã xuống nữa, ôm tấm chăn khóa chặt bên người, vây lấy cậu vào một chỗ. Có chút thần thờ.

Dĩ Thành vén những lọn tóc dài trước trán cậu, lộ ra vàng trán sáng bóng, nói: “Việt Việt, cùng anh về nhà.”

Thiên Việt khẽ rúc vào trong chăn.

Dĩ Thành biết Thiên Việt vẫn giống như lúc nhỏ, đối với những việc đơn giản, thường hay nghiêm túc suy nghĩ, giống như buổi tối ăn cái gì, trong nhà nên thêm đầu DVD như thế nào, quần áo trong máy giặt nên phơi trong nhà, hay là phơi bên ngoài, hình như trời hơi âm u. Cậu hay chống cằm, khẽ nhíu mày, nỗ lực suy nghĩ, giống như những chuyện liên quan đến bản chất cuộc sống, hoặc là, có liên quan đến hạnh phúc.

Nhưng, chân chính gặp chuyện cần suy nghĩ, cậu lại lảng tránh vấn đề, giống như con cá nhỏ, gặp tảng đá dưới đáy nước, liền lượn qua bên cạnh chuồn đi.

Dĩ Thành gỡ tấm chắn trên mặt Thiên Việt ra: “Việt Việt, hôm nay em đừng làm đà điều con nữa. Em nghe rõ đây, tết – cùng – anh – về – nhà.”

Thiên Việt xoay người, đáp: “Dĩ Thành, anh để cái gì ở đây, cản em.” Từ trong người lôi ra một cái đĩa CD, đung đưa trong tay: “Nói anh không ngăn nắp, đồ của anh cũng để lộn xộn, lại để CD ở đây.”

Dĩ Thành nói: “Việt Việt...”

Thiên Việt nói: “Này, đĩa này hơi lâu năm rồi, anh còn chưa già, đã bắt đầu hoài cổ.”

Dĩ Thành sốt ruột, kéo mặt Thiên Việt qua hôn xuống.

Thiên Việt nửa ngày mới thở ra một hơi: “Khụ khụ khụ, Thị Dĩ Thành, chiêu lang hôn này của anh cũ lắm rồi, không có gì mới mẻ, cho dù tiếp tục sử dụng, bốn thiếu gia võ nghệ cao cường, sợ anh sao!”

Thiên Việt trùm chắn đứng lên làm bộ dáng đại hiệp, chân giẫm mạnh đến giường cũng lắc lư vài cái.

Dĩ Thành kéo cậu ngồi xuống: “Việt Việt.” Thanh âm dịu dàng lại thương yêu khiến Thiên Việt cảm thấy bản thân không thể nào lảng tránh được.

“Việt Việt, anh không định gạt người nhà cả đời. Cho dù sau này đi đâu, ải này cũng phải vượt qua. Anh không thể cứ như vậy mãi giấu em đi, giống như không nhìn thấy ánh sáng được.”

Thiên Việt mệt mỏi tựa lên vai anh, giọng nói anh chậm rãi, con người Thị Dĩ Thành, bề ngoài hòa nhã, khi đã kiên trì với cái gì, lại ngang bướng giống như đầu trâu, biết rõ là nam tòng (*) cũng vẫn kiên quyết đâm vào.

Dĩ Thành nói tiếp: “Đừng sợ Việt Việt. Lần này cũng không phải đi ngả

bài. Chẳng qua, anh muốn em cùng người nhà từ từ làm quen. Này, đừng sợ?”

Thiên Việt nói: “Ngày tết không phải nên mua thủy tiên về trưng trong nhà sao? Trước đây nhà em cũng mua, không hiểu làm thế nào, lại phát triển giống như củ tỏi cao như vậy, hoa nở cũng không nhiều, nặng quá, đầu không xòe ra, toàn bộ đều rũ xuống.”

Dĩ Thành nói: “Việt Việt, em đừng lo lắng.”

Thiên Việt nói: “Ngày mai chúng ta quét dọn nhà cửa đi. Sàn nhà anh lo, cửa kính em lo. Anh làm cho em một cái đai bảo hiểm đi, em buộc ở bên ngoài lau cửa kính.”

Dĩ Thành nói: “Em đừng sợ.”

Thiên Việt nói: “Đúng rồi, em muốn mua máy hút bụi mới, cái máy hiện tại hôm qua đang sử dụng lại bốc lên luồng khói. Tạch~ một tiếng rồi không động đây luôn.”

Dĩ Thành nói: “Mọi chuyện có anh. Chúng anh không sợ.”

Thiên Việt nói: “Anh nói nửa ngày như vậy không đói bụng sao? Nấu bát mì mang vào đây đi.”

Dĩ Thành nói: “Nói như thế nào nhỉ, ‘hai người đồng tâm, kỳ lợi đoạn kim’ (hai người đồng lòng, sắc bén có thể chặt đứt kim loại), văn vẻ như vậy, nghĩ ra thật đau đầu, nhưng nói rất đúng.”

Thiên Việt nói: “Em không ăn mì gói, toàn mùi vị tinh, ông chủ, một bát mì cà chua trứng.”

Dĩ Thành nói: “Đừng sợ, ha?”

Thiên Việt rút cuộc cúi đầu: “Ừm.”

Ăn khuya xong hai người chung quy cũng lên giường nghỉ ngơi, Dĩ Thành ôm Thiên Việt nói: “Thiên Việt, em xem như đồng ý rồi nhé, không được nuốt lời.”

Thiên Việt nói: “Tuổi trẻ, đừng dài dòng như Đường Tăng vậy.”

Dĩ Thành cười khỏ, siết chặt vòng tay: “Còn nữa...”

Thiên Việt xoay người nói: “Sao nữa?”

Dĩ Thành nói: “Sẽ có hoa thủy tiên. Anh đảm bảo sẽ không mọc như củ tỏi.”

Dĩ Thành rất nhanh đã ngủ say, Thiên Việt lại không thể.

Cách hạnh phúc lâu như vậy, đi biết bao đường vòng thế kia mới có thể nhìn thấy, thường sẽ khiến người run rẩy sợ hãi.

Thiên Việt trong bóng tối mở to mắt, kỳ thực cái gì cũng không thấy, nhưng, trong hư không giống như có rất nhiều hình ảnh, quá khứ có, hiện tại có. Lần lượt hiện lên, thoáng cái lại chìm vào bóng tối.

Đột nhiên, cậu quay đầu nhìn lại trước mặt Dĩ Thành. Khuôn mặt hai người áp sát nhau, chỉ cách một đầu ngón tay.

Cảm nhận hơi thở Dĩ Thành phả lên mặt. Khoan thai, có chút nhột.

Cơ thể Dĩ Thành rất tốt, giống như bách độc bất xâm, chính là thời kỳ khỏe mạnh nhất, tinh lực dồi dào nhất của trai tráng, sau khi anh ngủ hô hấp kéo dài, nhịp tim đều đặn. Nửa đêm, Thiên Việt thường vươn tay thăm dò mũi anh, dán lên ngực anh kiểm tra, thật ngốc, chính Thiên Việt cũng biết, nhưng vẫn không nhịn được hằng đêm khi tỉnh giấc lập đi lập lại động tác ngốc nghếch này.

Hôm giao thừa, Dĩ Thành cùng Thiên Việt mang quà mừng tết mua cho người nhà chuẩn bị ra khỏi cửa.

Thiên Việt mặc áo lông màu nâu sẫm, quàng khăn choàng màu lam Dĩ Thành đan cho cậu, thỉnh thoảng sẽ ngân ra.

Dĩ Thành thường đùa: “Vợ xấu, vợ ngốc dù sao cũng phải gặp cha mẹ chồng. Huống chi Thiên Việt của chúng ta không xấu cũng không ngốc.”

Thiên Việt giơ chân giẫm mạnh lên mũi giày da sáng bóng của Dĩ Thành,

lưu lại dấu chân bám bụi, trên mặt giả vờ hiện ra biểu tình vô cùng hung dữ.

Dĩ Thành nhìn dấu chân màu xám, nói: “Ha ha ha, góc phố mới mở một tiệm lau giày, rảnh rồi chúng ta đi xem thử?” Trong lòng cười rộ lên, nghĩ: “Tiểu Thiên Việt, đánh trống lảng nha, anh biết.”

Cha mẹ Dĩ Thành sống cùng con trưởng, Dĩ Thành là con út trong nhà, còn có một anh một chị, lớn hơn anh rất nhiều. Tuổi tác của cha mẹ đã cao, gần bảy mươi. Sống ở nơi cách xa căn hộ Dĩ Thành sống hiện tại, hai người ngồi xe nửa ngày mới đến.

Vợ chồng già nhìn thấy con út trở về rất vui mừng. Con trai cả thì đi chúc tết cha vợ nó, con gái lại dẫn chồng con mình về, hơn nữa còn có cả con út, cả gia đình đều sum vầy trong phòng.

Thấy con trai dẫn người về, hai người cũng rất nhiệt tình, nhìn đứa trẻ này, tuấn tú văn nhã, đáng vẻ rất quen. Dĩ Thành nói: “Cha mẹ, hai người không nhận ra sao?”

Cha Dĩ Thành trí nhớ kém, không nhận ra, mẹ anh thì ngược lại, vỗ tay nói: “Đây không phải là con trai của Thẩm giáo sư năm đó sao. Tên là Thiên Việt phải không? Đã lớn như vậy? Lúc trước là cái đuôi nhỏ của Dĩ Thành.”

Chị Dĩ Thành cũng bước lên nói: “Không phải chứ, con cũng nhận ra mà. Đứa bé lúc nhỏ thích ăn cháo nấu bằng bếp nung nhà chúng ta. Cha, cha không nhớ sao? Mới qua vài năm thôi, hơn nữa, bộ dạng cũng không thay đổi nhiều, càng đẹp trai hơn.”

Chị Dĩ Thành trưởng thành không giống anh lắm, dung mạo ngọt ngào đặt biệt giống mẹ hơn, đã ngoài ba mươi, nhưng vẫn giống như cô gái khả ái, có phần thông minh lanh lẹ hiện bên ngoài.

Thiên Việt thoáng đỏ mặt, áo khoác và khăn choàng cởi ra nắm chặt trong tay cũng không biết nên treo ở đâu.

Chị gái nhìn khăn quàng cổ trong tay và áo len trên người Thiên Việt. Nhớ lại Dĩ Thành ở trong cửa tiệm mình, cầm một đồng len màu lam đặt trên bàn dài tỉ mỉ chọn màu, lại dùng máy đan thành những mũi khâu

tinht tế, còn cho là anh đan cho cô gái nào, không ngờ đan ra lại là kiểu dáng của nam, thì ra chính là đan cho thiếu niên này, thật đúng là tôn lên khí chất thanh tú nhẹ nhàng của cậu.

Con trai của chị Dĩ Thành mới năm tuổi, chính là khi đã nhõng nhẽo, chỉ hận không thể lên trời xuống đất, gặp khách trong nhà, luôn quán lấy Thiên Việt, thường cao giọng gọi lớn. Trong đồng đồ chơi của nó Thiên Việt chọn ra một hộp đất sét, ngón tay thon dài nặn một con thỏ nhỏ, con chó con, cái bàn nhỏ, ghế nhỏ, kỳ thật cũng không giống lắm, cũng không tinh tế, bất quá vẫn có thể dễ cho trẻ con ngoan ngoãn, khi ăn cơm tất niên nhất định phải ngồi cùng với chú Tiểu Thẩm. Vươn cái muỗng, nửa ngày cũng múc không được món rau muốn ăn, Thiên Việt gắp vào trong bát. Ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt cổ vũ của Dĩ Thành, mỉm cười.

Ăn cơm xong, Dĩ Thành đòi rửa đồng chén đĩa kia, Thiên Việt cùng mẹ và chị gái ở một bên chuẩn bị trà nước, hoa quả, điểm tâm, kẹo, các loại hạt dưa.

Năm mới trong nhà Thiên Việt rất đơn giản, không khí tết cũng không có, đây chính là lần đầu tiên đón một cái tết đích thực như vậy, trong lòng rất vui, người cũng thả lỏng, lại hiện ra vài phần ngây thơ.

Mẹ cùng chị gái hỏi cậu ở đâu làm gì, Dĩ Thành đáp thay: “Việt Việt làm phiên dịch. Biết hai ngoại ngữ, nói lưu loát như tiếng Trung vậy.”

Mẹ anh cười nói: “Nhà cháu đều là người có học vấn, ta nhớ năm đó Thẩm giáo sư tiếp đãi chuyên gia nước ngoài, ta mang nước đến phòng họp, thật sự làm ta sợ đến nhảy dựng lên, ta nghĩ, đầu óc người này sao giỏi như vậy, tiếng khó hiểu như thế cũng học được!”

Mọi người đều cười ồ, cách người Dĩ Thành giơ ngón tay cái khen Thiên Việt. Sau đó nói, “Mẹ, Việt Việt bây giờ sống ở chỗ con, cha mẹ em ấy đều ra nước ngoài, trong nhà còn chỉ còn lại một mình, rất cô đơn.”

Mẹ Dĩ Thành nói: “Được được được, con phải giống như lúc nhỏ đôi tốt với người ta, đừng bắt nạt người ta.”

Chị gái cười nói: “Mẹ yên tâm, Dĩ Thành nhà chúng ta đã bao giờ biết bắt nạt người chưa.”

Mẹ cũng nói: “Cũng phải.”

Lúc ra khỏi nhà cha mẹ Dĩ Thành cũng đã là nửa đêm, trên đường có rất nhiều thanh niên đốt pháo, nổ vang một mảnh, rất náo nhiệt. Đêm trước tuyết đã đóng một lớp băng mỏng trên mặt đất, dẫm dưới chân vang lên tiếng khanh khách, có chút trơn. Buổi đêm còn lại, Dĩ Thành kéo tay Thiên Việt, nhỏ giọng nói: “Mẹ và chị gái, bọn họ đều rất thích em.”

Thiên Việt thở ra một hơi, mỉm cười cời găng tay, tiến sát lại nhìn, lại vươn tay ra nhìn: “Hừ em cả tay toàn là mồ hôi.”

Dĩ Thành nắm lấy tay cậu: “Việt Việt, đừng sợ, sẽ ổn mà.”

Thiên Việt lại thở một hơi, trở tay nắm lấy tay Dĩ Thành, thấp giọng nói: “Thật sự sẽ ổn sao.”

Dĩ Thành nói: “Đương nhiên sẽ ổn. Nhất định.”

(*) Nam tường là chỉ bức tường bình phong trước cửa. Trong kiến trúc, cửa thường được xây về hướng nam, thời đại trước người có địa vị, có thế lực ngoài đại môn đều xây nam tường, cho nên ra cửa phải đi bên trái hoặc bên phải, đi thẳng nhất định đụng phải nam tường.

Bất chàng nam tường bất hồi đầu: dùng để chỉ những người có hành vi cố chấp, không nghe lọt ý kiến của người khác.

-----oOo-----

Chương 34: Anh yêu em nhiều biết bao

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thiên Việt cúi đầu, lần mò ngọn cỏ mới lú đầu trên đất, chậm rãi hỏi: “Người khác nghĩ thế nào cũng không quan trọng. Chỉ là, anh à, chúng ta, thật sự có thể cả đời bên nhau sao?”

Về sau Dĩ Thành thường dẫn Thiên Việt về nhà, có lúc sẽ cố ý để Thiên Việt mua một vài thứ cho người nhà. Bản thân lại lo lắng, len lén theo sau, Thiên Việt lúc rời nhà giả vờ như không biết, đến nơi khuất bóng đột nhiên xoay người, nhìn bộ dáng Dĩ Thành hoảng hốt đến nhảy cẫng lên, cắn răng cười.

Một hôm, đúng lúc chị Dĩ Thành đến khu anh giao hàng, đột nhiên trong đầu nảy ra ý định muốn lên thăm. Lúc đến cũng đã gần đến giờ cơm chiều. Cho nên mua chút đồ ăn sẵn mang lên.

Mở cửa chính là Thiên Việt, rất lễ phép mời cô vào nhà. Dĩ Thành đang nấu cơm, chào hỏi vài câu xong cô ở trong nhà quan sát một lượt.

Tất cả đồ đạc đều ngăn nắp sạch sẽ, mắt thấy đàn dương cầm đặt trong phòng khách, thoáng nhớ, Thẩm Thiên Việt biết đàn dương cầm, khi Dĩ Thành mua cây đàn này, bản thân cô cũng thấy khó hiểu, Dĩ Thành không biết đàn, chẳng lẽ là đặc biệt chuẩn bị cho Thiên Việt? Khi đó đã nghĩ hai người bây giờ ở chung sao?

Vào phòng tắm, vật nào cũng đều có đôi có cặp, hai người sống cùng nhau, vốn cũng bình thường, chỉ là, mọi thứ lại lộ ra chút gì đó không bình thường, điều không bình thường này lọt vào mắt người cố tình, lại thành một tia kỳ lạ, chính cô cũng không nói được kỳ lạ ở đâu. Vươn đầu nhìn hai người, một người trong phòng bếp, một người trong phòng khách, một người gọi người kia đưa thứ gì đó, lúc đưa đến, người đó cầm lấy mỉm cười. Người còn lại cũng mỉm cười.

Cô nghĩ, trái lại giống như cuộc sống thường ngày. Ý niệm vừa nảy sinh, thứ gì đó trong lòng liền nảy lên. Lại nghĩ, sẽ không có gì, nghĩ nhiều thôi. Khi còn nhỏ hai đứa cũng thân thiết như vậy. Dĩ Thành lại là đứa trẻ thành thật đối xử tốt với người khác. Không phải đâu?

Trong lòng lưu lại biết bao lo lắng. Thường hay tìm cơ đến thăm, đem chút đồ ăn hoặc chút đồ dùng gì đó. Dĩ Thành với Thiên Việt, một người thật thà không suy nghĩ, một người trong xương tủy vẫn còn sợ sệt không dám nghĩ, hai người thì ra cũng không chú ý.

Sau đầu xuân, Thiên Việt đột nhiên tâm huyết dâng trào muốn học lái mô tô, Dĩ Thành tan ca, dắt xe đến sau cổng tiểu khu, nơi đây có một mảnh

đất trống, ít người, an toàn, bắt đầu dạy Thiên Việt.

Người như Thiên Việt, nhìn qua lạnh lợi thông minh, khả năng vận động hình như hơi kém, bất luận thế nào cũng không giữ được thăng bằng, học nửa ngày, xe xiêu xiêu vẹo vẹo chạy về phía trước vài đoạn, lại xiêu vẹo ngã xuống.

Thiên Việt thở hồng hộc, thuận thế ngồi luôn dưới đất. Mặc cho Dĩ Thành nói thế nào cũng không chịu ngồi dậy, sau lại dứt khoát, nằm ngửa ra đất.

Mặt đất đầu xuân, tuy vẫn còn đông cứng, nhưng những ngọn cỏ nhỏ nhỏ cũng đã lú lên, không nhìn thấy, nhưng, Thiên Việt nằm xuống, tay chậm rãi vuốt ve, cũng đủ cảm nhận cảm giác ẩm ướt tê dại khe khẽ.

Dĩ Thành nhin cười, ngồi xuống dụ cậu: “Việt Việt, đứng dậy đi, trời vẫn còn lạnh, trên đất lạnh lắm. Học không được cũng không sao, không phải đã nói anh chở em sao?”

Thiên Việt nâng tay che mắt nói: “Thật thất bại, em còn muốn ngày nào đó có thể lái xe chở anh, không học được sao chở anh? Thật đó, anh nói xem phương diện này có phải em đặc biệt ngốc không?”

Dĩ Thành đáp: “Em ngốc chỗ nào? Từ từ học, một ngày nào đó có thể học được. Em còn nhớ chuyện em tập xe đạp khi còn nhỏ không...”

Thiên Việt xoay người, tay làm hình lưỡi đao, gác giữa cổ Dĩ Thành, nhíu mày cười nói: “Thị Dĩ Thành, anh dám nhắc lại chuyện tập xe lúc nhỏ của em... Hừ hừ hừ!”

Dĩ Thành ha ha cười vang.

Thiếu niên Thiên Việt, ở trên thảm cỏ xanh rì tập xe, thiếu niên Dĩ Thành, đỡ bên khung xe, chạy theo phía sau. Qua một hồi, len lén buông tay, Thiên Việt vững vàng đạp về phía trước, vô ý nhìn thấy Dĩ Thành đứng một bên, hô lớn, từ trên xe ngã xuống, lăn xuống dưới mương, cả người toàn bùn nước.

Đó là chuyện đã xảy ra bao lâu? Qua một hồi gập ghềnh trắc trở, rốt cuộc cũng quay về.

Trong cảnh hoàng hôn càng nhuốm màu, Dĩ Thành nhìn rõ gương mặt của Thiên Việt, bỗng nhiên thuận theo ôm lấy, đầu vùi trong hõm vai cậu.

Thiên Việt dùng trán cọ vào đầu anh, lập tức dờn đi, nhẹ giọng hỏi: “Thì Dĩ Thành, anh sao vậy?”

Dĩ Thành ngẩng đầu, ha ha cười nói: “Anh thật muốn nói với người khác, nói cho rất nhiều rất nhiều người biết. Tất cả mọi người.”

“Nói cái gì?”

Dĩ Thành muốn nói, nói với bọn họ, anh yêu em nhiều biết nhường nào, nhiều biết bao, nhiều biết bao.

Nhưng anh cũng không nói.

Song, cũng không sao cả.

Thiên Việt hiểu.

Thiên Việt cúi đầu, lẩn mò ngón cỏ mới lú đầu trên đất, chậm rãi hỏi: “Người khác nghĩ thế nào cũng không quan trọng. Chỉ là, anh à, chúng ta, thật sự có thể cả đời bên nhau sao?”

Dĩ Thành nói: “Không phải đã nói rồi sao? Không chỉ kiếp này, còn kiếp sau.”

Thiên Việt cười: “Sẽ có ngày, em trở nên rất già, tóc rụng hết, răng cũng rụng, tuổi già sức yếu, khi đó, anh còn có thể yêu em sao?”

Dĩ Thành nhìn gương mặt gần trong gang tấc của cậu, gò má thiếu niên, mịn màng căng chắc, ngay cả lỗ chân lông cũng không thấy, Dĩ Thành nói: “Đương nhiên. Khi đó anh còn già hơn cả em, e răng đi lại cũng khó khăn, phải dùng gậy, râu bạc dính thành từng sợi một. Khi đó, chúng ta cùng ngồi trước quầy thu ngân quán sủi cỏ, không có việc thì đếm tiền, sai bồi bàn để bọn họ chạy tới chạy lui.”

Thiên Việt ha ha cười lớn, nói: “Lúc đó phải đếm thật kỹ, già rồi mất

kém, đừng đếm nhầm. Khi đó, tiền chính là con của chúng ta, dựa vào chúng nó để dưỡng lão đấy.”

Thiên Việt không giống như lúc trước gây đến đau lòng, gương mặt thanh tú, trong cảnh hoàng hôn giống như khối ngọc nguyên chất, đôi mắt đen như mực lóe lên ánh nhìn dịu dàng.

Dĩ Thành dùng vai cọ cọ cậu nói: “Việt Việt, sang năm đi một chuyến Đông Bắc đi. Đến Cát Lâm. Chúng ta đi mùa đông, xem sương muối. Em đã thấy chưa?”

Thiên Việt nói: “Xem trên phim tài liệu rồi.”

Dĩ Thành nói: “Không giống như vậy. Chúng ta cùng đi, thế nào?”

“Ừm.”

“Quê anh ở ngoại thành cách thành phố Cát Lâm không xa. Bà ngoại cũng mất mười năm rồi, nhưng, vẫn còn vài người cậu. Cậu út biết chọn loại bí đao ngon nhất. Đến lúc đó, anh sẽ làm sủi cỏ nhân bí đao trứng cho em ăn.”

Dĩ Thành dùng mu bàn tay vuốt nhẹ gương mặt Thiên Việt: “Nhìn xem, lạnh như vậy. Mau đứng lên về thôi. Bị cảm lạnh không phải chuyện đùa đâu.”

Hai người đang lên lầu.

Hành lang vẫn tối đen như cũ. Dĩ Thành cũng không biết tại sao, lại nổi tâm tính hài tử, một phen ôm lấy đầu Thiên Việt đặt dưới cánh tay, vừa định hà hơi lên tóc cậu, Thiên Việt lại nhanh nhẹn từ dưới cánh tay anh chui qua, Dĩ Thành trở tay kéo Thiên Việt giống như con cá trơn nhẵn lại.

Trong hành lang âm u, hai người cứ như vậy đối diện nhìn nhau.

Đôi mắt Thiên Việt sáng long lanh: “Nhìn no rồi chứ?”

Dĩ Thành nói: “Chưa.”

Hai người đồng thời cười rộ.

Chị Dĩ Thành đứng ở cầu thang lầu dưới, theo tiềm thức tránh vào một góc. Trong lòng rơi tõm xuống, hoảng sợ giống như trộm tiền người khác. Hồi lâu nghe thấy hai người trở về nhà, đầu óc xoay cuồng mơ hồ bước xuống lầu. Mãi đến khi đi thật xa, mới nhớ tới trong tay vẫn còn cầm một túi bánh trôi. Là nhà tự làm, vốn muốn mang sang cho bọn họ nếm thử.

Cô suy nghĩ, trở về nhà mẹ.

Cha Dĩ Thành đúng lúc ra ngoài chơi cờ, mẹ lại thấy con gái đột nhiên trở về, bộ dạng thất hồn lạc phách, liền hỏi làm sao vậy.

Cô kéo mẹ mình vào trong phòng, tay có chút lẩy bẩy, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh.

Mẹ Dĩ Thành nói: “Con sao vậy? Chồng con xảy ra chuyện gì sao?”

Cô cảm thấy nuốt cũng rất khó khăn, lúng túng nửa ngày mới nói: “Mẹ, Dĩ Thành, phải mau chóng tìm cách giới thiệu đối tượng cho nó.”

Mẹ Dĩ Thành nói: “Bỗng nhiên nói chuyện này, cũng không phải chưa từng giới thiệu, lần trước, ngay cả gặp cũng không muốn gặp. Từ từ rồi cũng tìm được người thích hợp. Hay là bây giờ con chọn được mối nào tốt?”

Cô nói: “Không phải vậy. Ai...” Cô ghé sát nói nhỏ vài câu.

Mẹ Dĩ Thành cố sức lắc đầu: “Làm sao có chuyện đó. Dĩ Thành từ nhỏ đối với người ngoài rất tốt. Cùng nhau trưởng thành, thân thiết một chút, quan hệ tốt một chút, cũng là bình thường.”

Cô nói: “Không phải, mẹ. Con không nói được, loại cảm giác giữa hai người bọn họ, mẹ nhìn kỹ sẽ hiểu. Không đơn giản chỉ là đối tốt với nhau. Cũng không phải con quá nhạy cảm, mẹ, mẹ nhớ không? Cô họ của chồng con có đưa con trai, năm đó cũng là ở chung với con trai, về sau trong nhà âm ỉ chẳng ra hình thù gì nữa, cuối cùng bị bệnh tâm thần? Bây giờ còn chưa khỏi hẳn. Cũng không ai quản, suốt ngày ở trên đường, cởi phăng quần áo, thật nghiệp chướng!”

Mẹ Dĩ Thành sắc mặt thay đổi: “Vậy phải làm sao bây giờ, làm sao đây?”

Cô thở dài nói: “Haiz, con cũng không biết làm sao. Nếu không, gọi Dĩ Thành về, lên thăm dò ý tứ của nó?”

Mẹ Dĩ Thành nói: “Được. Đợi mẹ gọi điện cho nó.”

Cô kéo mẹ Dĩ Thành lại nói: “Khoan đã. Đợi chúng ta nghĩ kỹ nên hỏi thế nào.”

Hôm sau, Dĩ Thành sau khi tan ca, nhận được điện thoại của mẹ mình. Nói trong nhà có chút chuyện, bảo trở về một chuyến.

Sóng gió bắt đầu nổi lên rồi, những ngày tháng hạnh phúc vui vẻ của Dĩ Thành và Việt Việt đã không còn nữa TT__TT

-----oOo-----

Chương 35: Em không mất anh, anh cũng không mất em

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dĩ Thành nói: “Đúng vậy, con chỉ có thể thích con trai. Xin lỗi mẹ, đã để mẹ lo lắng. Nhưng không còn cách nào khác, đây là thiên tính. Con thích con trai, người con thích, là Thâm Thiên Việt.”

Hôm đó sau khi tan ca, Dĩ Thành tiện đường ghé vào chợ mua khá nhiều thức ăn, về nhà liền vào bếp, đủ các món chiên xào rán hầm, cả phòng tràn ngập mùi thơm của thức ăn.

Thiên Việt tùm tùm cười nằm dài trên bàn ăn nhìn anh, Dĩ Thành cao lớn, nấu ăn rất có nghề, hai nồi thức ăn, được trông coi rất cẩn thận. Giữa thất lưng buộc tạp dề caro màu xanh lam, lại còn có một đường viền bèo

rộng, Thiên Việt nghiêng người, nắm lấy viên bèo kia, cười nói: “Thật sự vừa rời phòng khách đã vào nhà bếp. Vợ ngoan, đêm nay có gạch cua trứng không?” (món ăn được làm từ trứng gà, gừng, dấm và các gia vị khác)

Canh trong nồi sôi bùng bục, Dĩ Thành muốn mở nắp vung, Thiên Việt lại túm chặt chiếc tạp dề không buông. Dĩ Thành vãn vãn tai cậu nói: “Việt Việt, nồi đang sôi.”

Thiên Việt nói: “Em biết chứ.” Nhưng vẫn không buông tay.

Dĩ Thành dùng sức, lại bẻ cậu từ bên kia bàn ăn qua, nói: “Vậy, em giúp anh đánh trứng đi.”

Thiên Việt có chút lười biếng khuấy trứng trong bát lớn, đem dịch trứng đặc sệt kéo cao cao, từng sợi từng sợi mỏng, ghé sát bên ngọn đèn nhìn, lóng lánh, Dĩ Thành hỏi: “Việt Việt, thú vị không?”

Thiên Việt chậm rãi đáp: “Thú – vị!”

Dĩ Thành xoa đầu cậu: “Vậy từ từ chơi.”

Thiên Việt trái lại buông bát trong tay, giống như con gấu Koala dính sát trên lưng Dĩ Thành, tay vòng qua thắt lưng, trong căn bếp nhỏ hẹp đi tới đi lui, giống như cái đuôi.

Dĩ Thành nghĩ, đứa nhỏ Thiên Việt này, kỳ thực lo nghĩ rất nhiều, lại rất ít nói, giống như lần tránh gì đó, càng là chuyện để tâm lại càng lần tránh, thật sự khiến người không an tâm.

Khi ăn, Dĩ Thành chậm rãi nói trong nhà gọi điện bảo anh về, Thiên Việt nói: “Vậy không phải sau khi tan ca phải đi sao, ngày mai nấu cơm cũng được mà.”

Dĩ Thành nói: “Chắc cũng không có chuyện gì lớn. Có thể đồ vật gì trong nhà bị hư, muốn anh về xem. Nhà cha mẹ anh, vẫn là loại nhà của những năm tám mươi, mấy thứ linh tinh như ống nước, thường hay có chuyện.”

Thiên Việt vui đầu vào trong bát canh: “Đúng vậy, ăn xong anh đi sớm

chút, để em dọn.”

Dĩ Thành nói: “Việt Việt, yên tâm, đừng sợ.”

Thiên Việt nói: “Anh, canh uống rất ngon.” Ngưng một lát nói: “Anh cần gì phải chạy về ăn với em. Em sẽ không suy nghĩ nhiều đâu.”

Dĩ Thành ha ha cười nói: “Tâm tư anh dù sao cũng không gạt được em, Việt Việt, em chính là con giun nhỏ trong bụng anh.”

Thiên Việt ngẩng đầu, nụ cười nhàn nhạt: “Phải ha, em biết thuật đọc tâm, có sợ không?”

Dĩ Thành đáp: “Không sợ, Việt Việt, cái gì anh cũng không sợ.”

Dĩ Thành ngồi trên ghế đầu trước cửa xỏ giày, Thiên Việt đứng bên cạnh, nhìn cơ thể cao to của anh cuộn tròn trên chiếc ghế đầu kia, chân ghế mỏng manh như vậy, lúc đó mình nhìn vừa mắt tùy hứng mà mua về, cũng không thử nghĩ vóc người của Dĩ Thành có ngồi vừa nó không, Dĩ Thành vẫn như trước cười nói, quả nhiên đẹp, thậm mỹ của Việt Việt chúng ta thật không tồi. Dĩ Thành chưa bao giờ nói “Không” với cậu, từ nhỏ đã vậy, Thiên Việt nghĩ, một phần tốt này của Dĩ Thành, đừng nói là cả đời, cho dù chỉ hưởng thụ một quãng thời gian như vậy, cũng xem như là may mắn rồi.

Dĩ Thành đứng dậy, theo thói quen giậm chân vài cái nói: “Anh đi đây. Sẽ sớm về thôi. Chén bát cứ để đấy về anh rửa, em lo làm việc của em, làm một hồi nhớ chớp mắt một chút.”

Thiên Việt cười đồng ý: “Ai, trong mấy câu này, thích nhất là nghe anh nói không cần rửa chén.”

Dĩ Thành cũng cười xoay người, mở cửa.

Thiên Việt đột nhiên từ phía sau ôm chầm lấy anh, vùi đầu trên vai anh, thanh âm rầu rĩ: “Em không sao cả, chỉ muốn ôm anh. Kẽ hở ngón tay em rất rộng, ta sợ sẽ làm mất anh.”

Dĩ Thành xoay tay nắm tay cậu, mười đầu ngón tay giao triền vào nhau: “Em xem Việt Việt, kẽ hở ngón tay của anh cũng rộng. Chúng ta nắm

chặt tay nhau, em không mất anh, anh cũng không mất em.”

Dĩ Thành vừa vào nhà, một phần lo lắng trong lòng lập tức buông xuống.

Cha không có ở nhà, theo thói quen cũ trước đây có lẽ ra ngoài tìm bạn già đánh cờ.

Chị gái lại ở nhà, thoáng cái kéo anh vào cửa, đẩy vào trong phòng mẹ. Mẹ ngồi ở góc giường, ba mẹ con nhìn nhau, ai cũng giống như không tiện mở miệng, cuối cùng vẫn là mẹ phá vỡ cục diện bế tắc này.

Mẹ nói: “Dĩ Thành, gọi con về là có chuyện hỏi con, con... cũng đã trưởng thành rồi, đã từng nghĩ nên tìm một cô gái sống nghiêm túc chưa.”

Dĩ Thành đáp: “Mẹ, con hiện tại, cũng đang sống nghiêm túc.”

Mẹ anh lại hỏi: “Chúng ta, hôm nay gọi con về, chính là hỏi con, trong lòng rốt cuộc đang nghĩ gì, con... cùng với con của nhà họ Thẩm... Được... Mẹ biết, các con... cũng đã trưởng thành, cũng nên... mỗi người nên tìm con đường riêng... Ở chung như vậy... cũng không phải chuyện tốt.”

Dĩ Thành gọi: “Mẹ!...”

Chị gái cắt ngang nói: “Ai, mẹ cũng đừng quanh co nữa, đây đâu phải là mấu chốt vấn đề. Chúng ta nói rõ với Dĩ Thành, nó cũng không phải người không thông cảm cho tâm lòng của bề trên.”

Chị cùng mẹ liếc nhìn nhau, hạ quyết tâm hỏi: “Dĩ Thành, ngày hôm nay trước mặt mẹ và chị, em nói rõ với chúng ta, em cùng Thẩm Thiên Việt, rốt cuộc là như thế nào? Em từ nhỏ đã không biết nói dối, hôm nay cũng đừng nói dối, mau nói, đầu đuôi ngọn nguồn, chúng ta cũng sẽ giúp em suy nghĩ rõ ràng.”

Dĩ Thành nghĩ, rốt cuộc cũng đến.

Dĩ Thành thanh thanh cổ họng, siết chặt ngón tay, nghiêm túc ngắt đầu, nói: “Mẹ, chị, thật ra, con là, đồng tính luyến ái. Khi mười tuổi, con đã hiểu rõ bản thân. Nhiều năm như vậy, không nói với mọi người, hôm nay

nói ra, mong mẹ và chị thông cảm.”

Mẹ hần ê ê a a hỏi: “Con là... là gì? Cái gì luyên? Đây là ý gì?”

Dĩ Thành nói: “Đúng vậy, con chỉ có thể thích con trai. Xin lỗi mẹ, đã để mẹ lo lắng. Nhưng không còn cách nào khác, đây là thiên tính. Con thích con trai, người con thích, là Thảm Thiên Việt.”

Mẹ xoay mặt hỏi chị: “Dĩ Lan, con nghe nó nói gì không? Lộn xộn, ta nghe không hiểu.”

Sắc mặt chị gái thay đổi, xoay người nắm vai Dĩ Thành cố sức lay: “Dĩ Thành, mày xem, mày xem mày làm ra chuyện tốt gì, mày làm mẹ hồ đồ cả rồi. Mày biết cha mẹ nuôi lớn mấy người chúng ta nhiều năm như vậy, điều kiện trong nhà cũng không tốt, mày không phải không biết cha mẹ khó khăn thế nào, bây giờ giai đoạn khó khăn đã qua sống cũng khá giả lên chút, mày lại làm ra chuyện này! Nhân lúc còn sớm, cắt đứt với Thảm Thiên Việt kia cho tao! Có nghe không? Mày nghe thấy không!”

Dĩ Thành nói: “Chị, em biết có lỗi với mẹ, có lỗi với cha, nhưng, em không thể cắt đứt với Thiên Việt. Em không thể mất em ấy. Em với em ấy, chúng em đã nói, đời này, đều ở bên nhau.”

Mẹ Dĩ Thành rút cuộc đau khổ khóc thành tiếng: “Đứa con này... Nói hồ đồ cái gì vậy hả... Chúng mày đều là con trai, cái gì mà cả đời đều ở bên nhau? Nếu như để người ngoài biết, mày còn có thể gặp người khác sao, nhà chúng ta... già trẻ trong nhà... chúng ta làm sao gặp người?”

Mẹ lão đảo bước lại, giữ đầu anh, tiếp tục nói: “Dĩ Thành, Dĩ Thành, con từ nhỏ rất hiếu thảo, cũng không phải đứa hồ đồ, con nói với mẹ, cam đoan với mẹ, sau này không bao giờ ở bên Thảm Thiên Việt kia nữa. Nói đi!”

Chị gái cũng lệ rơi đầy mặt: “Dĩ Thành” cô nói: “Dĩ Thành, em từ nhỏ tốt bụng, con chó con mèo nhỏ ven đường em đều thương xót, em không thể thương cảm cho mẹ được sao?”

Trong lòng Dĩ Thành như bị rút chì, chẳng qua đây chỉ là bắt đầu thôi, đây chỉ là bắt đầu mà thôi, anh nghĩ, nước mắt và đau thương của mẹ, lo lắng lẫn trách móc của chị, tất cả đều rất chân thành khẩn thiết, không

cho phép anh phản bác, họ là người thân của anh, trên đời này, chảy chung dòng máu với anh, xương cốt có đứt lìa thì gân mạch cũng vẫn nối liền, anh chưa bao giờ muốn tổn thương họ, khiến họ đau lòng. Chỉ là, Việt Việt thì sao? Anh yêu lâu như vậy, người anh yêu đến mức kiên quyết như vậy, người anh không đánh mất được. Đánh mất rồi, giữ lại máu mủ nhưng lòng cũng không còn.

Dĩ Thành nói: “Mẹ, chị, xin lỗi, xin lỗi, con đền đáp thế nào cũng được, đền bù thế nào cũng được, con chỉ là không thể đánh mất Thiên Việt. Con thật sự, rất thích em ấy. Chị, em yêu em ấy.”

Cả người bà gục trên đùi anh, Dĩ Thành muốn đỡ mẹ dậy, lại bị chị gái đẩy ra: “Mẹ không cần nói gì với loại người này nữa, đầu óc nó bị quỷ mê muội rồi. Nó không cứu được. Mẹ xem như chưa từng sinh ra nó, mẹ già thì có con nuôi dưỡng, chăm sóc mẹ trước lâm chung, mẹ còn có con trai cháu nội cháu ngoại, không cần nó! Thị Dĩ Thành, mày đi đi. Đứng đó làm gì? Chẳng lẽ muốn mẹ tức chết mới vừa lòng?”

Dĩ Thành gọi: “Chị...”

Chị gái nói: “Mày đừng gọi tao, mày không cắt đứt với Thiên Việt mày cũng đừng gọi tao. Mẹ mày cũng không quan tâm, còn quan tâm người chị này sao? Đi mau, cút đi!”

Chị gái đẩy Dĩ Thành ra khỏi cửa, cũng không biết sức mạnh ở đâu lại lớn như vậy.

Dĩ Thành gọi, mẹ, mẹ, mẹ...

Mẹ Dĩ Thành có chút mơ hồ, trong lòng cũng chỉ có một ý nghĩ, liên tục nhắc nhở chị gái: “Không được để cho cha con biết, không được để cho cha con biết.”

Cánh cửa, đóng sập lại trước mặt Dĩ Thành.

-----oOo-----

Chương 36: Đứa trẻ ngoan, đi đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dĩ Thành đi rồi, hai người nước mắt lưng tròng ngồi nhìn nhau.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa. Chị gái cho rằng Dĩ Thành hồi tâm chuyển ý quay về nhận lỗi với mẹ, vội vàng ra mở cửa, bước vào lại là một người hơn ba mươi, gương mặt rất giống Dĩ Thành.

Là anh trai của Dĩ Thành, Dĩ Cương.

Dĩ Cương nói: “É, em cũng về sao? Mẹ đâu?”

Gọi một mạch, mẹ, mẹ, vừa vào, liền hỏi một tràng: “Mẹ, con về rồi. Nạm ngâm rượu lần trước mẹ làm còn không? Nếu còn, cho con thêm một ít, vợ con bảo ăn rất ngon.”

Chị gái một bụng tức giận lại không kiềm chế được, xông vào Dĩ Cương nói: “Anh là một kẻ mê vợ, trong mắt cũng chỉ có vợ mình thôi, trong nhà xảy ra chuyện anh cũng không quan tâm, vậy mà cha còn bảo anh là trưởng tử, từ nhỏ đã thiên vị anh, nuôi anh thì có ích gì chứ?”

Dĩ Cương bị mắng một trận như trút nước cả người ngấn ra, lầm bầm phản bác: “Con nhỏ này, anh đắc tội em chỗ nào? Em cũng không phải sinh được con trai sao? Còn ở đó nói gì, trong nhà có chuyện gì, dù lên núi đao xuống biển lửa anh cũng làm!”

Dĩ Cương xoay đầu nhìn, lúc này mới thấy trên mặt mẹ và em gái đều là nước mắt, hỏi: “Sao vậy? Trong nhà xảy ra chuyện gì sao?”

Chị gái đáp: “Cũng không cần anh lên núi đao xuống biển lửa, trước mắt có một việc khó khăn phức tạp, mọi người cùng suy nghĩ đưa ra biện pháp.”

Mẹ Dĩ Thành không ngừng thở dài, rơi lệ, nửa ngày cũng không nói được nguyên nhân, vẫn là chị gái đem đầu đuôi ngọn ngành nói ra.

Dĩ Cương châm một điếu thuốc, trầm ngâm một hồi, nói: “Muốn anh nói, cũng đừng phí lời tranh cãi với Dĩ Thành, thằng nhóc này, từ nhỏ có chấp, việc nó đã quyết định, dù là chín con trâu cũng kéo về không được. Theo anh thấy, chúng ta nên tìm đưa trẻ họ Thẩm gia, chuyện này vẫn

nên bắt đầu xuống tay từ nó. Chúng ta tìm nó, bảo nó đi đi, cút càng xa càng tốt. Anh nghĩ nó cũng là người có học, dù sao sẽ không mặt dày quần lầy Dĩ Thành không buông.”

Buổi tối hôm đó, Dĩ Thành về nhà rất muộn. Anh vậy mà lại quên ngồi xe, cứ như vậy đi thẳng về nhà.

Thiên Việt còn chưa ngủ, mở cửa cho anh. Dĩ Thành cười nói: “Anh về rồi Việt Việt, về rửa chén.”

Thiên Việt cũng cười: “Thật sao, còn để lại cho anh đâu.”

Dĩ Thành đi vào phòng bếp, bàn ăn cùng dụng cụ nhà bếp đều được lau sạch sẽ, lọ gia vị cũng được lau đến mức sáng bóng như mới, ngăn nắp xếp vào một góc.

Dĩ Thành giống như nhìn thấy Thiên Việt lau từng khuôn mặt bàn, lau sạch từng chút dầu mỡ bám trên lọ nhỏ, lời nói chôn trong lòng một chữ cũng không mở miệng được.

Thiên Việt nhìn anh sững sờ, áp lên lưng anh, cầm cọ trên vai, khẽ cười nói: “Hiếm khi chịu khó một lần, cũng không khen em một câu?”

Dĩ Thành quay lại nhìn cậu, nụ cười đơn thuần trên mặt Thiên Việt, dưới ánh đèn lại có vẻ đặc biệt ngây thơ, nhìn không được đưa tay vuốt ve gò má, cười nói: “Phải, mã lan hoa tặng trẻ ngoan cần cù.”

Thiên Việt cười vang, giang tay ôm vai Dĩ Thành, kê sát đầu, cọ tới cọ lui trên người anh.

Dĩ Thành vươn tay ôm cậu, lời trong lòng, lại không biết nói thế nào.

Thiên Việt đột nhiên thấp giọng thì thầm bên tai: “Thị Dĩ Thành, em muốn nói với anh câu này.”

Dĩ Thành hỏi: “Câu gì?”

Thiên Việt nói: “Em yêu anh.”

Đôi mắt Dĩ Thành đột nhiên ẩm ướt, nghẹn ngào mấy tiếng, mới nói:

“Việt Việt, người ta nói kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc, kẻ ngốc kia chính là anh.”

Thiên Việt bám cổ anh, chỉ là không buông tay, nói: “Ngốc à, nhớ đem phúc khí của anh san bớt cho em đây.”

Dĩ Thành nói: “Không vấn đề. Tất cả cho em.”

Lúc nằm trên giường, Dĩ Thành chậm rãi kể lại mọi chuyện cho Thiên Việt nghe, bản thân cảm thấy mỗi một chữ, đều khó khăn nói ra, khô khốc tựa như móc từng chút một ra khỏi cuống họng.

Dĩ Thành nói: “Việt Việt, trong nhà, đã biết rồi. Anh đã nói với họ rồi.”

Thiên Việt nói: “Anh nhất định bị mắg.”

Dĩ Thành hỏi: “Em đoán được sao?”

Thiên Việt cười một tiếng ngắn ngủi: “Đúng vậy, bộ dạng hồn vía lên mây của anh. Lúc vào nhà anh đã quên thay giày.”

Trong bóng tối, Dĩ Thành ha ha cười lớn: “Thật sao?”

“Thật.” Thiên Việt nói.

Lẳng lẳng hồi lâu, Thiên Việt nói: “Lúc rảnh rồi, chúng ta ra ngoài chụp ảnh, trừ lúc còn nhỏ, chúng ta còn chưa có tấm ảnh chung nào.”

Dĩ Thành nói: “Được. Cuối tuần này đi. Dẫn em ra ngoại ô phía đông mà em thích.”

Lại qua hồi lâu, Dĩ Thành lần mò tay Thiên Việt, bắt được, nắm thật chặt, nói: “Việt Việt, đã nói rồi, chúng ta ai cũng không đánh mất ai.”

Thiên Việt nghĩ, những ngày sau này, e rằng sẽ không bình yên nữa, như vậy, cũng tốt. Chờ đợi lo lắng nhiều ngày, thật sự đi đến bước này, đã không thể quay đầu, muốn tránh cũng không tránh được, chi bằng, không trốn tránh nữa.

Điều tránh không khỏi kia, rất nhanh đã đến.

Thiên Việt nhìn người đàn ông có gương mặt rất giống Dĩ Thành này, còn có chị gái của anh, trên mặt cô, đã không còn nét vui tươi thân thiết như lần đầu gặp trong ngày tết nữa.

Thiên Việt đứng dậy muốn rót trà, Dĩ Cương nói: “Mày cũng đừng bày vẽ, làm giống như thật sự sống chung với Dĩ Thành nữa. Chúng tôi nhận không nổi trà của mày, vẫn là ngồi xuống, nói rõ mọi chuyện đi.”

Thiên Việt nghe hắn nói, tâm tư bỗng trôi dạt đi rất xa. Nhớ lúc nhỏ, mùa đông, dưới mái hiên cổ kính của viện nghiên cứu kết những cột băng dài hơn thước. Trong suốt lóng lánh, chạm vào, lại lạnh thấu xương.

Dĩ Cương gõ gõ ngón tay trên bàn, kéo suy nghĩ đang miên man của Thiên Việt trở về: “Nói thế nào đây, Thảm Thiên Việt. Tao thấy mày cũng là người hiểu biết, chúng ta cũng không cần dài dòng làm gì, một câu thôi, mày rời khỏi Dĩ Thành, đồng thời, sau này đừng dây dưa với nó nữa. Như vậy, mày tốt, nó cũng tốt. Cả nhà tao đều tốt.”

Thiên Việt nói: “Em, sẽ không đi.”

Dĩ Cương cười, tức giận mơ hồ lại ẩn sâu trong mắt, gần như muốn đâm toạt ra: “Như vậy, mày là muốn cả đời này hò hẹn sống chung với đàn ông?”

Thiên Việt nói: “Anh Thị, tụi em... không phải hò hẹn. Em với Dĩ Thành, là nghiêm túc. Tụi em, là tình yêu.”

Dĩ Cương nói: “Tình yêu sao? Mày xem tao này, tao có thứ gì ngon, đều nghĩ đến vợ tao, cho dù bản thân mặc đồ cũ cũng phải để cho cô ấy được trung diện, nếu cô ấy có nguy hiểm, tao liều mạng cũng phải bảo vệ cô ấy. Đây mới chính là tình yêu, nhưng mà, tao cũng xấu hổ chữ yêu kia chỉ để bên miệng, vợ chồng già, nói không được. Hai thằng đàn ông chúng mày, nói chuyện tình yêu, không thấy ngượng sao?”

Gương mặt Thiên Việt hết xanh lại trắng. Sợi gân sau tai như muốn bứt ra.

Chị gái nhìn cậu, có chút không đành lòng. Vốn là đứa trẻ thanh tú như vậy, sao lại đi trên con đường này? Dĩ Thành cũng vậy sao? Dĩ Thành

cũng không phải là đứa trẻ hư, đó là người có cùng huyết thống với mình, vào lúc này, bên nặng bên nhẹ, vừa nhìn đã rõ.

Chị gái chậm rãi nói: “Tiểu Thâm, cậu là đứa trẻ có tri thức hiểu lễ nghĩa, chúng tôi cũng tin cậu không phải cố ý hại Dĩ Thành. Cậu nói yêu, chúng tôi không hiểu, chỉ có một điều, chúng tôi vẫn hiểu. Hai người như thế, là trái với nhân luân, kết quả chỉ có thể thân bại danh liệt, Tiểu Thâm, cậu hãy nhìn Dĩ Thành không còn mặt mũi gặp người khác sao?”

Thiên Việt khó khăn mở miệng: “Chị, em không thể bỏ đi, em... không thể đi.”

Dĩ Cương rút cuộc không kiềm được cơn giận, bỗng nhiên đứng lên, huy nắm đấm xuống người Thiên Việt: “Mày không đi, mày mặt dày ở đây, muốn hại chết Dĩ Thành nhà tao sao?”

Thiên Việt thất tha thất thiêu lui lại vài bước, lỗ tai ong ong, trong đầu khoảnh khắc chỉ có một mảng trống rỗng.

Chị gái gọi: “Thị Dĩ Cương, anh làm gì vậy? Nói tới nói lui, lại động tay đánh người?”

Thiên Việt chống trên đàn dương cầm, mặt đàn sáng bóng, phản chiếu bóng dáng mờ nhạt của cậu, có thứ gì nhỏ xuống, nắp đàn nhuộm vài chấm nhỏ màu nâu, Thiên Việt dùng tay lau đi, Dĩ Thành yêu quý cây đàn này như vậy, lau chùi mỗi ngày, Thiên Việt sao có thể làm dơ được? Lau qua, giữa ngón tay là vết đỏ tươi sền sệt.

Chị gái cầm khăn tay, đưa Thiên Việt cầm máu đang không ngừng chảy ở mũi, khuyên nhủ: “Đi đi, Tiểu Thâm, cậu rời khỏi đây, xem như cả nhà chúng tôi cầu xin cậu, buông tha Dĩ Thành, không khác gì cứu nó, cũng không khác nào cho cả nhà chúng tôi một con đường sống.”

Máu mũi Thiên Việt càng không ngừng chảy, từ khe hở chảy xuống, nửa ống tay áo đều nhiễm đỏ. Chị Dĩ Thành không đành lòng, lau cho cậu, vết máu dính trên gương mặt, thanh tú, lông mi run rẩy tựa cánh bướm sắp chết.

Chị gái kéo cậu ngồi xuống ghế, đợi cậu ngất đầu, không được mềm

lòng, cô nghĩ, suy nghĩ mềm yếu, sẽ hại hai người thanh niên, cùng với ngày tháng tương lai của già trẻ lớn nhỏ trong gia đình.

Chị gái nói: “Tiểu Thẩm, đứa bé ngoan, đi đi. Đau nhất thời dù sao cũng tốt hơn là đau cả đời? Ba mẹ tôi đã bảy mươi, làm bọn họ đau lòng, trong lòng cậu cũng không an tâm đúng không? Ở đây... tôi cho cậu... chút tiền, cậu ra ngoài, dù sao cũng cần có tiền bên mình.”

Thiên Việt ngẩng đầu nhìn đèn nhà treo trên trần, ánh sáng dịu êm kia, tựa như bắn xuyên mặt nước, rơi tí tách trên gương mặt, đôi mắt đã mờ hồ của cậu, Thiên Việt nghe thấy cách mặt nước có đang gọi từng tiếng Dĩ Thành, Dĩ Thành, Dĩ Thành, Dĩ Thành... Cẩn thận đánh giá, mới nhận ra hóa ra là thanh âm của chính mình. Dửng dưng, tựa cánh tay dài, muốn chạm đến người kia.

Thiên Việt muốn nói gì đó an ủi người chị tuyệt vọng đau thương này, cô muốn kéo người thân của mình ra khỏi nơi mà cô cho là vòng xoáy, lại muốn đẩy mình xuống vực thẳm đen tối.

Thứ gì đó cứng cứng được nhét vào trong tay, cậu cúi xuống nhìn, là một xấp tiền, cậu đem tiền đặt lại vào tay cô, mơ màng mỉm cười.

-----oOo-----

Chương 37: Cảm giác đau khổ, hãy quên hết đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bọn họ đuổi Thiên Việt đi sao? Anh nghĩ. Việt Việt có thể đi đâu? Cậu có thể đến chỗ nào được chứ? Cậu dù đến đâu cũng sẽ chỉ có một mình.

Bọn họ đuổi cậu đi. Bọn họ muốn khôi phục cuộc sống bình thường của anh, nhưng nếu không có Việt Việt, anh còn có thể có cuộc sống bình thường được sao, cuộc sống bình thường, cuộc sống bình thường anh thật sự mong muốn?

Ga xe lửa thành phố N vài năm trước đã bị thiêu trụi trong một trận hỏa hoạn, chính quyền cho xây ga xe lửa đơn giản, mùa đông gió lùa mùi hè mưa dột, công trình kiến trúc này hầu như trở thành trò cười ở thành phố N. Năm ngoái, ga xe lửa mới rốt cuộc được xây dựng, hoàn toàn hiện đại hóa, cực kỳ hoành tráng.

Đây là lần đầu Dĩ Thành đặt chân đến ga xe lửa mới xây này, nhưng anh hoàn toàn không có tâm trạng quan sát khung cảnh xung quanh.

Anh muốn tìm một người.

Nhưng, giữa nơi rộng lớn thế này, anh lại như nhìn thấy hình bóng mờ ảo của mình phản chiếu trên nền gạch bóng loáng, vô cùng cô độc, thân đơn lực bạc.

Nhiều phòng chờ như vậy, nhiều người như vậy, cảnh tượng gấp gáp, biểu tình ngơ ngẩn, thoáng lướt qua đầu vai, anh không cẩn thận va phải người khác, người khác cũng không cẩn thận mà va vào anh, đôi bên đều không có thời gian mà xin lỗi nhau.

Dĩ Thành tìm từng gian phòng chờ, vượt ngang qua từng hàng ghế chờ, lướt qua mỗi một gương mặt xa lạ.

Không có, không có.

Kỳ thực trong lòng đã rõ, bọn họ nói Thiên Việt đi từ sáng sớm, bây giờ, đã là tám giờ tối.

Việt Việt, có lẽ đã bỏ đi rồi.

Cũng không biết cậu đi đâu, ở trên toa xe lửa nào, nhất định chạy đến một thành phố xa lạ, Thiên Việt sẽ ngồi cạnh cửa sổ. Từ nhỏ đã vậy, ngồi xe gì cũng thích ngồi kê bên cửa sổ, ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài chuyển động vượt qua.

Dĩ Thành nghĩ, nếu mình đến phòng phát thanh thông báo tìm người, nhờ phát thanh viên nói: Anh Thắm Thiên Việt, anh Thắm Thiên Việt,

phòng chờ số mười có người đợi cậu, nghe thấy thông báo này mau chóng đến gặp người. Nghe thấy thông báo này mau chóng đến gặp người. Anh quyến luyến cậu, không buông được cậu.

Dĩ Thành nghĩ, Việt Việt nghe được, có xuất hiện ở trước cửa hay không, có nhíu mày cười hay không, sau đó nói, này, Thị Dĩ Thành, trước mặt nhiều người, anh làm gì đó!

Dĩ Thành nghĩ, bản thân thật đúng là ngốc nghếch vô cùng, hoàn toàn không nhận ra buổi tối hôm trước Thiên Việt có điều gì khác thường. Anh nhớ đôi mắt phẳng lặng như nước của Thiên Việt, dáng cười nhàn nhạt, cúi đầu ăn hết sủi cỏ anh làm, ăn xong đẩy chén đến, gọi anh, Thị Dĩ Thành, rửa chén. Sau đó ở trong phòng bếp dán chặt lên người anh, gọi anh là vợ hiền. Mới nhắm mắt ngủ không lâu, liền đứng dậy, ra ngoài phòng lấy gì đó, chui vào chặn lại, trên người mang theo không khí mát lạnh buổi đêm. Thì ra cậu đi lấy hũ bơ đậu phộng, trong bóng tối lặng lẽ ăn, còn hỏi, Thị Dĩ Thành, anh muốn không? Kế đó, đôi môi mang mùi bơ đậu thơm nồng dán lên môi Dĩ Thành, tức khắc lại tách ra, cậu nói, nhiều như vậy rồi, em không cho anh nữa, cả em cũng không còn nhiều, nhiều quá chẳng, không nhiều.

Anh không phải không có dự cảm, Dĩ Thành nghĩ. Sáng sớm, không hiểu tại sao, lại quyến luyến bịn rịn, không muốn đến công ty. Thiên Việt nói, mau đi kiếm tiền. Dĩ Thành nhớ khoảnh khắc đó anh ôm chầm lấy Thiên Việt nói, đi với anh. Thiên Việt nói, em cũng có việc của mình. Dĩ Thành nói, mang máy đến chỗ anh làm, Việt Việt, hôm nay anh muốn thấy em.

Lát sau, trong nhà liền gọi điện đến. Nói mẹ bị bệnh rồi.

Bệnh huyết áp thấp của bà đã nhiều năm, uống không ít thuốc, rốt cuộc cũng không có hiệu quả mấy, lúc nghiêm trọng, từng không thể nhắc mình dậy.

Dĩ Thành vội vã chạy về nhà.

Anh chị đều ở nhà, mẹ nằm trên giường, giống như đang ngủ nhưng cũng không phải, sắc mặt rất không tốt.

Dĩ Thành cùng anh chị đưa mẹ đến bệnh viện, bác sĩ cho vài đơn thuốc, mẹ kiên quyết muốn anh ở bên cạnh. Dĩ Thành cầm tay bà, ngồi bên

giường, để bà an tâm mà thiếp đi.

Dĩ Thành loáng thoáng cảm thấy có gì đó không đúng, bác sĩ nói tình trạng của mẹ không quá nghiêm trọng.

Dĩ Thành yêu mẹ, rất yêu.

Anh vẫn nhớ lúc nhỏ, trên bếp nung nhà mình làm cho anh rất nhiều món ngon, thời còn trẻ mẹ rất đẹp, gương mặt ngọt ngào, lúc mở nắp vung hơi nóng bốc lên, vô cùng dịu dàng. Anh nhớ vào mùa hè, căn nhà trệt nhỏ nhỏ của bọn họ mưa to đến nỗi nước tràn vào trong, bao quanh góc giường, anh cùng chị gái ngồi trên giường, nhìn mẹ với anh trai dùng cái ki hất bớt nước ra ngoài. Khi đó nhà máy nơi cha anh làm việc còn chưa đóng cửa, cha vẫn đang trong giờ làm, mẹ anh một mình ôm ba đứa con, trong phòng không chỗ nào là không bị mưa dột, bận rộn như vậy, mẹ vẫn xoay đầu cười với bọn họ, đưa cho anh một quả dưa lê.

Anh vẫn nhớ khi tết đến, mẹ sẽ may áo bông mới cho mọi người trong nhà, nhưng mọi người đều không biết, vải bông mới nhất mềm mại nhất đều được nhét vào trong áo bông của Dĩ Thành, rất dày, khiến Dĩ Thành mặc vào chẳng khác gì quả bóng cao su được bơm đầy hơi, vải bông này vốn là cha đặc biệt mua về để mẹ tự may cho mình một chiếc áo bông mới, năm đó, là sinh nhật bốn mươi của bà. Dĩ Thành còn nhớ, có một lần, cùng mẹ mình đến nhà thông gia tặng quà cưới, cũng là một mùa đông, hai mẹ con bị lạc trong cái hẻm nhỏ giống như mê cung ở đường Thất Lý thành Nam, mẹ dùng dây buộc đồ trên vai, dẫn anh đi tìm đường. Dĩ Thành rất mệt, nhưng, từ nhỏ đã hiểu chuyện, không than mệt, chỉ hỏi, mẹ ơi, mẹ thương con không? Mẹ thương con nhất phải không? Mẹ bảo, đương nhiên, con là con út của mẹ, mẹ thương con nhất, thương nhất.

Dĩ Thành đương nhiên yêu mẹ mình, trưởng thành lớn như vậy, cũng chưa bao giờ thay đổi, anh chỉ là, đem tình yêu của anh chuyển cho một người anh cũng yêu giống như vậy, muốn cả đời ở bên cạnh người đó.

Nhìn mẹ đã an ổn ngủ, Dĩ Thành đứng dậy, nhỏ giọng nói với chị gái, muốn ra ngoài một chuyến.

Chị gái hỏi, đi đâu?

Dĩ Thành nheo họng, anh sao có thể đáp, anh muốn về xem Thiên Việt, trong lòng anh vẫn luôn không an tâm, giống như có chuyện.

Chị gái vừa muốn nói, anh trai đã đi ra.

Anh trai nói: “Dĩ Lan, chúng ta cũng không cần giấu nó nữa, nói thật cho nó biết đi, mày về cũng không tìm được Thảm Thiên Việt. Nó đi rồi, nó đồng ý với chúng ta. Sáng sớm hôm nay đã lên xe lửa. Chúng ta không biết nó đi đâu, bây giờ mày không bỏ được nó cũng phải bỏ thôi.”

Gương mặt Dĩ Thành thoát cái biến sắc.

Bọn họ đuổi Thiên Việt đi sao? Anh nghĩ. Việt Việt có thể đi đâu? Cậu có thể đến chỗ nào được chứ? Cậu dù đến đâu cũng sẽ chỉ có một mình.

Bọn họ đuổi cậu đi. Bọn họ muốn khôi phục cuộc sống bình thường của mình, nhưng nếu không có Việt Việt, anh còn có thể có cuộc sống bình thường được sao, cuộc sống bình thường, cuộc sống bình thường anh thật sự mong muốn?

Dĩ Thành lao ra cửa chính, xông vào căn hộ nhỏ của anh. Hy vọng mong manh Thiên Việt vẫn còn ở nhà.

Nhưng cậu đi rồi, cậu chỉ đem theo vài bộ quần áo cùng ít đồ dùng hằng ngày.

Còn đem theo những tấm ảnh cùng chụp lúc nhỏ.

Cậu nói muốn đi chụp ảnh, bọn họ còn chưa kịp làm chuyện này.

Dĩ Thành ngồi phịch xuống chiếc ghế trống, đầu đập nhẹ lên thành ghế phía trước, từng cái một.

Một giờ tối, trong phòng chờ ga xe lửa Dĩ Thành rờn rã tìm suốt năm tiếng đồng hồ.

Anh không tìm được Thiên Việt, anh đành phải quay về nhà, trở về nghỉ ngơi một chút, giao phó công việc, sau đó, tiếp tục đi tìm Thiên Việt. Dĩ

Thành cười khỏ nghĩ, Việt Việt này, cước trình thật tốt, cũng thật biết cách lẩn trốn. Nhưng, Dĩ Thành lại nghĩ, người muốn trốn cũng trốn không được người quyết tâm muốn tìm.

Bước chân Dĩ Thành nặng như chì, nặng nề cất bước lên lầu. Đến tầng bốn, bắt đầu có ánh sáng mờ ảo hắt xuống, càng lên cao, ánh sáng càng rõ ràng.

Dĩ Thành thấy, đèn trên đầu cửa nhà bật sáng.

Dĩ Thành thấy, cửa vẫn được khóa cẩn thận.

Dĩ Thành còn thấy, trước cửa, có một người.

Mặc áo khoác màu lam, ba lô đặt bên cạnh, chính là lần trước nói muốn dẫn cậu về Cát Lâm ngắm vụ Tùng (*), đặc biệt mua cho cậu.

Dĩ Thành ngẩn ra, tiếp đến lao về phía cậu nói: “Em em em em... Em, anh anh anh... Anh nói, con thỏ nóng nảy.... còn muốn cắn người... Người thật thà nếu tức giận.... Em em em... Em lần sau lại... lại chạy nữa... cứ thử xem!”

Thiên Việt ngồi yên không động, nhìn người thật thà nóng nảy này, yết hầu nấc từng nấc nghẹn ngào, đôi mắt giống thỏ trắng chuyển thành màu đỏ đậm, thanh âm run rẩy gần như không thành câu, hoàn toàn không có sức uy hiếp. Thiên Việt nói: “Được, sau này, em không dám chạy nữa.”

Trên mặt chậm rãi hiện lên nụ cười, xua tan đám mây đêm đen dưới hành lang.

Thị Dĩ Thành hắc hắc cười: “Sợ rồi sao.” Nước mắt cũng rơi xuống.

Thiên Việt nói: “Hình tượng này của anh, thật khó coi. Mau mở cửa vào nhà đi, để người thấy thì sao.”

Dĩ Thành nói: “Em... em mau đứng lên, lạnh như vậy, còn ngồi trên đất.”

Thiên Việt nói: “Chân tê rồi, anh đỡ em đi.”

Dĩ Thành đỡ cậu dậy, mở cửa, hai người gần như ngã nhào vào, ‘phịch’ một tiếng va vào cửa, lưng Thiên Việt đụng đến phát đau, Dĩ Thành ấn đầu cậu vào ngực, bàn tay to lớn đặt sau lưng cậu: “Đụng đau không?” Anh nói.

Thiên Việt rầu rĩ nói: “Ừm, đáng đời em.”

Buổi tối, hai người sóng đôi nằm trên giường, sau khi tĩnh tâm lại chính là mệt mỏi quán chặt khắp người, mong muốn dang rộng tay chân, để mỗi tác trên cơ thể dán lên chiếc giường mềm mại, bên em có anh, bên anh có em, thanh thản và thỏa mãn, mệt nhọc càng khiến con người thêm yếu đuối.

Qua một hồi Dĩ Thành mới khẽ đặt câu hỏi: “Sao lại có thể nghĩ quay về nhà?”

Thanh âm Thiên Việt nhỏ đến mức gần như không nghe thấy, tựa như thở dài: “Nghĩ kỹ, hai thằng con trai, không cần chơi trò em chạy anh đuổi, em trốn anh tìm. Đùa hai lần đã đủ rồi. Nên về thôi. Lại nói, nói em, đi đâu, tìm được người thành thật giống anh đây?”

Dĩ Thành cúi đầu, hôn bên môi Thiên Việt. Sau đó, trở nên có chút ngốc lạng, nói: “Việt Việt, em thật ngọt.”

Thiên Việt dùng khuỷu tay thúc anh một cái, vừa cười vừa xoay đầu, hé miệng, trên đầu lưỡi ngậm một viên đường.

Dĩ Thành nói: “Vẫn giống như lúc bé, ngậm đường đi ngủ. Cảm giác đau răng, quên rồi sao?”

Thiên Việt nói: “Quên rồi.”

Dĩ Thành nói: “Được. Cảm giác đau khổ trước đây, hãy quên hết đi.”

Cho dù con đường phía trước có khó khăn, hai người dù sao cũng tốt hơn một người, tốt hơn rất nhiều.

Tay Thiên Việt đan vào tay Dĩ Thành, nói: “Được.”

Dĩ Thành chậm rãi nâng tay cậu đến bên miệng, hôn lên từng đốt ngón

tay.

Hai người cứ như vậy chìm vào giấc ngủ.

(*) Hiện tượng sương muối dày đặc đọng lại trên những tán thông khô mùa đông, được người Trung Quốc gọi là vụ Tùng. Vụ Tùng thường xuất hiện vào mùa đông ở những khu vực xung quanh sông Tùng Hoa. Cát Lâm vụ Tùng cùng Quế Lâm sơn thủy, Vân Nam thạch lâm, Trường Giang Tam Hiệp được xưng là tứ đại kỳ quan thiên nhiên của Trung Quốc.

Có thể xem thêm hình ảnh ở đây:

-----oOo-----

Chương 38: Nguồn gốc sức mạnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Rất lâu về sau, Thiên Việt vẫn mãi ghi nhớ, nét mặt khi anh nói câu này. Mãi luôn hiện trước mắt cậu, tựa như vươn tay ra là có thể chạm vào, tựa như giấy tiếp theo sẽ trở thành sự thật, tựa như vĩnh viễn nắm được trong tay không vượt mất.

Em là quả táo trong mắt anh, Thiên Việt bây giờ nhớ lại sẽ bất giác mỉm cười, đó là lời tỏ tình ngọt ngào nhất mà con người thật thà chất phác kia nói ra.

Về sau, anh chị Dĩ Thành lại đến tìm Thiên Việt một lần nữa.

Thiên Việt chỉ cắn chặt răng, không đồng ý nói sẽ bỏ đi hay là nói chia tay.

Dựa theo lời Dĩ Cương mà nói, cậu chính là ăn quả cân quyết tâm (1).

Thiên Việt nghĩ, thật sự, lớn như vậy, chưa bao giờ kiên trì như thế.

Thiên Việt luôn là một đứa trẻ dễ dàng bỏ cuộc, lúc nhỏ, bài không làm được, sẽ không làm, chưa từng nghĩ đến cái gì mà người có chí nhất định thành công, có làm được học sinh ba tốt hay không, thứ hạng thành tích xếp thứ bao nhiêu cũng không để tâm, mẹ cậu nói cậu giống như con mèo, chỉ cần một nơi nho nhỏ có thể nằm dài phơi nắng là cảm thấy mỹ mãn rồi.

Tôi chẳng qua chỉ là một người được ngày nào hay ngày đó, Thiên Việt nghĩ, thần linh, xin cho chúng tôi một con đường sống.

Chỉ là sự kiên trì này ở đâu mà có? Mỗi khi nghĩ đến đây, Thiên Việt sẽ quay đầu nhìn Dĩ Thành, Dĩ Thành mấy ngày nay gầy đi không ít, thần sắc lại càng địu dàng hơn, tan ca liền bao lớn bao nhỏ xách về nhà nấu cơm, Thiên Việt mỉm cười nói: “Ngày nào cũng nấu nhiều như vậy, hai người ăn không hết rất lãng phí.”

Dĩ Thành nói: “Cho nên, không muốn lãng phí, phải ăn nhiều một chút.”

Thiên Việt nằm phủ trên vai anh đung đưa nói: “Anh muốn dưỡng béo em để làm gì? Làm thật sao?”

Dĩ Thành nói: “Đó là quyền luyện.” Dĩ Thành xoay người ôm Thiên Việt: “Thật sự quyền luyện.” Vành mắt không ngờ đã âm ảm ướt.

Thiên Việt im lặng dựa đầu lên vai anh, tủi thân nhiều ngày như vậy, nghe không ít lời tổn thương, thế nhưng cũng không đâm thẳng vào đáy lòng như vậy, Thiên Việt khẽ cười: “Nói như sinh ly tử biệt vậy, quyền luyện sống cùng với em cả đời, cả đời nấu cơm cho em.”

Dĩ Thành ôm chặt cậu, trên mặt cười, nước mắt lại chảy xuống. Không muốn Thiên Việt nhìn thấy, đôi tay lớn gạt đi nước mắt trên mặt.

Thiên Việt vỗ vai anh nói: “Thị Dĩ Thành, em nói một câu danh ngôn cho anh nghe, ‘Bạn hãy nhìn cánh chim trên bầu trời, chúng không gieo không gặt, thượng đế vẫn chăm sóc chúng, loài người sao phải lo âu

chứ?””

Dĩ Thành ha ha cười lớn.

Lúc nhỏ, Dĩ Thành thích sưu tầm danh ngôn danh nhân, ghi đầy trong cuốn sổ nhỏ, khi Thiên Việt làm văn gặp phải khúc mắc, sẽ đến mượn của anh chép một đoạn.

Việt Việt, nguồn gốc sức mạnh của cậu cho đến giờ đều là Dĩ Thành, chỉ là Thiên Việt không biết, cho dù biết, cũng không nói. Vẫn như lúc nhỏ ỷ lại vào Dĩ Thành, dùng sự ôn nhu của Dĩ Thành, để bản thân kiên cường hơn.

Cha Dĩ Thành rút cuộc cũng biết chuyện của anh với Thiên Việt.

Dĩ Thành lại bị gọi về nhà.

Lúc trở về càng muộn hơn lần trước.

Dĩ Thành nói: “Việt Việt, biết em sẽ không ngủ. Mau ngủ đi, người mập không phải ăn xong đều lăn ra ngủ sao.”

Thiên Việt cuộn tròn sau lưng anh, ôm lấy thắt lưng nói: “Ngủ rồi, anh cũng mau ngủ đi.”

Đột nhiên kẻ sát cẩn thận ngửi ngửi bên tai bên thân anh, hỏi: “Dĩ Thành, anh bị thương ở đâu?”

Dĩ Thành kéo cậu đến trước người: “Anh đâu có bị thương.”

Thiên Việt nói: “Trên người anh có mùi thuốc.”

Dĩ Thành giơ cánh tay ngửi thử cười nói: “Ở đâu?”

Thiên Việt nói: “Thị Dĩ Thành, em chỉ nói trên người anh có mùi thuốc, còn chưa nói trên cánh tay, anh đó, ngốc đến nỗi nói dối cũng không biết.”

Thiên Việt vén ống tay phải của Dĩ Thành lên, trên cánh tay quần lớp băng dày, thoáng còn thấy vết máu.

Cha Dĩ Thành nghe xong chuyện của Dĩ Thành liền gọi anh về nhà, nghiêm khắc yêu cầu anh đoạn tuyệt quan hệ với Thiên Việt, Dĩ Thành cự tuyệt. Lão nhân nổi giận cầm dao thái rau chém xuống, Dĩ Thành đưa tay đỡ, trên cánh tay bị chém một vết thương rất lớn, sâu đến có thể chạm phải xương.

Chị gái muốn đến bệnh viện với Dĩ Thành, cha kiên quyết không cho, Dĩ Thành một mình đến bệnh viện băng bó vết thương, lại về công ty thay quần áo đã dính máu mới quay về.

Thiên Việt nói: “Khi ra ngoài mặc áo khoác màu lam, quay về lại thành áo màu xám, Thị Dĩ Thành, chẳng lẽ anh ở sau lưng em lảng nhãng sao?”

Dĩ Thành ha ha cười lớn, quàng vai Thiên Việt nói: “Việt Việt, đừng khóc. Vết thương băng lại thì dọa người, kỳ thực không sao cả, cũng không đau lắm.”

Trần Dĩ Thành cụng trán Thiên Việt, nói: “Việt Việt, đừng lo, gặp khó khăn như thế nào, chỉ cần cắn răng tiếp tục kiên trì, không gì không vượt qua được.”

Thiên Việt nói: “Chuyện lớn như vậy, sao lại muốn giấu em? Sao lại không nói với em?”

Dĩ Thành nói: “Việt Việt, anh không phải cố ý gạt em. Chỉ là, có một số chuyện, anh có thể một mình gánh vác. Không muốn để em lại...”

Thiên Việt nói: “Anh xem em là đàn bà con gái sao?”

Dĩ Thành nói: “Việt Việt, anh không nói với em, không phải bởi vì em như con gái.”

“Vậy coi em là gì?”

Dĩ Thành nói: “Em, là quả táo trong mắt anh (3).”

Quả táo trong mắt anh.

The apple of my eyes.

Dĩ Thành vẫn kiên trì học ngoại ngữ với Thiên Việt. Trước đó vài ngày, Thiên Việt đã dạy Dĩ Thành những câu này, nói nghĩa đen với cách dùng của nghĩa bóng.

Rất lâu về sau, Thiên Việt vẫn mãi ghi nhớ, nét mặt khi anh nói câu này. Mãi luôn hiện trước mắt cậu, tựa như vươn tay ra là có thể chạm vào, tựa như giấy tiếp theo sẽ trở thành sự thật, tựa như vĩnh viễn nắm được trong tay không vượt mất.

Em là quả táo trong mắt anh, Thiên Việt bây giờ nhớ lại sẽ bất giác mỉm cười, đó là lời tỏ tình ngọt ngào nhất mà con người thật thà chất phác kia nói ra.

Không lâu sau đó, mẹ Dĩ Thành thật sự ngã bệnh, phải nằm trong bệnh viện nửa năm. Dĩ Thành bận trước bận sau, ban đêm gần như đều ở bên giường bệnh.

Thiên Việt len lén đến bệnh viện hai lần, chỉ đứng trong một góc nhỏ dưới lầu phòng bệnh, cũng không dám đi lên.

Có một đêm, Dĩ Thành ở bên giường, khi đã khuya nhận được điện thoại của Thiên Việt, hỏi cậu đã ngủ chưa, có mệt không, ngày mai có thể về nhà không, dường như có rất nhiều lời nói, muốn trong cuộc gọi đêm nay thật cẩn thận nói ra từng câu, lời nói nhỏ nhất, từ bên bờ u buồn nhớ nhung sâu thẳm mon men lại gần.

Nếu Dĩ Thành đến bên cửa sổ, kéo rèm cửa, sẽ nhìn thấy, Thiên Việt đứng ở một góc, trong đêm lạnh đứng giữa khóm hoa, ngược nhìn cửa sổ, nhưng Thiên Việt vẫn luôn không để Dĩ Thành biết.

Ngày thứ hai mẹ Dĩ Thành xuất viện, người nhà đề nghị để mẹ chuyển đến chỗ Dĩ Thành sống, dù sao cũng gần bệnh viện, bệnh của mẹ vẫn cần tái khám.

Người nhà, không hề nhắc đến ba chữ Thắm Thiên Việt.

Thiên Việt chuyển ra khỏi nhà Dĩ Thành.

Dĩ Thành tìm cho cậu một căn phòng tốt, giúp cậu thu dọn đồ đạc. Vẫn giống như trước đây, từng được Dĩ Thành cẩn thận xếp lại, khi đó, anh vui vẻ đón Thiên Việt trở về, cho rằng có thể sống bên nhau thật lâu dài.

Thiên Việt nhìn hai balo lớn một vali lớn, mỉm cười nói: “Khi đến chỉ có một balo, của cái bên người đột nhiên lại nhiều thêm như vậy.”

Dĩ Thành ngồi xổm trước mặt cậu, nắm từng ngón tay tinh tế, nói: “Việt Việt, đàn dương cầm, anh không chuyên đi. Anh đợi em trở về đàn anh nghe. Việt Việt, em phải nhớ, nơi đây vĩnh viễn là nhà của em. Là nhà của hai chúng ta. Em phải nhớ đó!”

Thiên Việt vuốt mái tóc ngắn ngắn của Dĩ Thành nói: “Em nhớ rồi.”

Căn phòng Dĩ Thành tìm cho Thiên Việt, ở ngoài đường Tam Trạm. Là một tiểu khu mới xây, căn phòng nhỏ, một gian một sảnh, nhưng lại được lắp đặt chu đáo, toàn bộ đều là thiết bị điện tử. Thiên Việt nói, tiền thuê nhà để em tự trả, Dĩ Thành cười: “Thành giao. Em trả anh là được rồi. Dù sao em cũng không biết chủ nhà, anh trả cho em.” Sau đó anh nói số tiền, Thiên Việt cười: “Em lại được lời nữa rồi.” Dĩ Thành ha ha cười. Hôm dọn đến, Dĩ Thành cố ý thu xếp cho Thiên Việt xong mới đi, mắt thấy trời đã tối hẳn, Thiên Việt thúc dục anh vài lần, Dĩ Thành vẫn không đi.

Khi đi, Thiên Việt tiễn anh xuống lầu, Dĩ Thành lại tiễn cậu về tiểu khu, đến lần thứ hai, Thiên Việt nói không đi nữa. Cười nói: “Lại tiễn nữa, thì trời sáng mắt.”

Trong bóng đêm, Dĩ Thành không nhìn thấy gương mặt Thiên Việt, chỉ thấy cậu cười lên lộ ra hàm răng bạch ngọc.

Dĩ Thành đột nhiên kề sát bên cậu, cúi đầu hôn sâu Thiên Việt.

Đó là nụ hôn đầu tiên ở bên ngoài của bọn họ, bốn phía đều tối đen, nhưng nụ hôn này, cũng giống như bao cặp tình nhân khác, một nụ hôn kết thúc hẹn hò khi chia tay lại lưu luyến.

Ngày hôm sau, Thiên Việt phát hiện có một phần bản thảo quan trọng còn để ở chỗ Dĩ Thành, khi Thiên Việt trở về lấy, phát hiện mẹ anh đã chuyển đến. Đối mặt nhau, cả hai đều sững sốt.

Cũng may lúc đó trong nhà chỉ có một mình mẹ Dĩ Thành. Thiên Việt vội vội vàng vàng lấy đồ, nói đã làm phiền, sẽ đi ngay.

Mẹ Dĩ Thành theo sau cậu, nhìn thân hình thon dài, gương mặt thanh tú đoan chính, thanh niên như vậy, vô hại như vậy, cô đơn như vậy, mẹ Dĩ Thành đột nhiên nói: “Tiểu Thẩm, nếu cháu là một cô gái thì tốt biết bao.”

Thiên Việt giật mình, đúng vậy, nếu như cậu là một cô gái thì tốt biết bao.

Tất cả đau khổ, chỉ bởi vì cậu đã sinh ra nhầm giới tính.

Sai lầm đơn giản thế nào, nhưng ai có thể nói cho tôi biết làm thế nào mới sửa chữa được?

Thiên Việt cúi thấp đầu, khẽ nói: “Xin lỗi, xin lỗi.”

Sau đó đóng cửa lại, rời khỏi.

Những ngày tiếp sau đó, cha mẹ đều sống ở chỗ Dĩ Thành. Anh thường dẫn mẹ đi tái khám. Chị gái có lúc ngủ lại ở chỗ anh, anh trai thì thường trở về, Dĩ Thành vẫn không có cơ hội gặp Thiên Việt. Về đến nhà ngay cả điện thoại cũng không gọi được.

Dĩ Thành gần như nôn nóng đến phát điên rồi.

---

(1) Vốn xuất phát từ câu “Vương bát đản ăn quả cân quyết tâm”, đây là đặc tính của loài rùa, một khi cắn phải thứ gì sẽ cắn chặt không buông, ở đây có ý mỉa mai Thiên Việt cố chấp không chịu buông.

(2) You are the apple of my eyes: Là một câu thành ngữ tiếng Anh. “Apple” ở đây có thể hiểu là “con người” của đôi mắt và khi một người được ví như vậy thì có thể hiểu rằng lời tỏ tình này chính là một cách biểu đạt khác đi của câu nói truyền thống “I love you so much”.

-----oOo-----

Chương 39: Tôi không đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thiên Việt lúc đó cũng không biết, đó là lần cuối cùng, cậu nhìn thấy, Thị Dĩ Thành khỏe mạnh, có thể vững chãi ôm ấp ôm lấy cậu.

Người trong nhà, như đã giao ước với nhau, không nhắc lại chuyện này nữa.

Nhưng ánh mắt họ không giờ khắc nào không chăm chăm vào Dĩ Thành.

Mẹ đau buồn thở dài, cha cũng lãnh mi lãnh nhần. Anh chị thâm trầm dò sắc mặt anh, lượn lờ xung quanh Dĩ Thành, khiến anh có cảm giác ngột ngạt khó thở. Như chìm xuống đáy nước, dưới đáy nước, anh vẫn có thể nhớ đến gương mặt của Việt Việt, nụ cười của cậu, thanh âm trong trẻo của cậu.

Anh nhớ em biết bao, Dĩ Thành nghĩ, vô cùng nhưng nhớ!

Buổi tối hôm đó, Dĩ Thành xuống lầu đổ rác.

Trong bóng tối, anh nhìn thấy dáng người đang lặng lẽ đứng một góc.

Trời cũng dần vào hạ, buổi tối vẫn mang chút không khí mát mẻ, người đó, mặc áo khoác ngắn màu trắng, áo sơ mi bên trong dài ra một đoạn.

Dĩ Thành đột nhiên nghẹn ngào, mấy ngày qua, chỉ khi ở trong công ty anh mới có thể gọi điện cho Thiên Việt, nghe giọng của cậu.

Anh không dám tìm Thiên Việt, trong nhà, có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn anh, anh không thể mang thêm phiền phức đến cho Thiên Việt nữa.

Dĩ Thành gọi: “Việt Việt, Việt Việt.”

Thiên Việt lộ đầu ra, ánh đèn đường mảng tối mảng sáng rọi lên gương

mặt cậu, phản chiếu nụ cười mong manh trên mặt.

Thiên Việt gọi: “Anh Dĩ Thành.”

Dĩ Thành cũng không nói, tiến tới gắt gao ôm chặt cậu, vùi đầu vào bờ vai cậu.

Thiên Việt nghiêng đầu dùng thái dương đụng nhẹ sau gáy Dĩ Thành, khẽ cười thành tiếng nói: “Thị Dĩ Thành, Thị Dĩ Thành, anh làm sao vậy?”

Dĩ Thành cố gắng mở to mắt, không để nước mắt chảy ra. Cũng cười hỏi: “Việt Việt, sao em lại đến đây?”

Thiên Việt nói: “Ra ngoài tản bộ”, chợt đứng lại, thì thầm bên tai Dĩ Thành: “Thật ra là... rất nhớ anh.”

Dĩ Thành dùng sức ôm chặt cậu hơn, ôm thật chặt. Bỗng nhiên nói: “Việt Việt, như vậy đi, đêm nay, chúng ta cùng bỏ trốn đi. Đi bây giờ.”

Thiên Việt nói: “Một nam một nữ gọi là bỏ trốn, hai thằng đàn ông, gọi là làm loạn.”

Dĩ Thành nói: “Không ai, không ai, nghiêm túc hơn chúng ta cả.”

Thiên Việt khẽ vỗ lưng cậu nói: “Không biết vì sao, gần đây, em luôn nhớ đến mẹ mình.”

Nhớ bà đã từng dạy cậu đánh đàn, cho dù cậu đàn dở đến mức nào, bà cũng chưa từng trách mắng, bà nói, trẻ con trưởng thành trong bạo lực, sẽ không có khí chất trầm tĩnh ung dung. Nhớ bà mua quần áo đẹp cho cậu, bản thân cũng trang điểm, kéo cậu đứng trước gương nhảy một điệu waltz, khi đó, cậu đã cao gần bằng bà. Nhớ bà từng dạy cậu, không được ăn thứ gì bên ngoài, đi đường vai cũng không được đong đưa. Nhớ bà dạy cậu ăn cơm Tây, bàn tay thon dài áp cách lớp y phục mỏng dán trên lưng, bảo cậu phải ngồi thẳng lưng. Nhớ bà dẫn cậu đến căn phòng kính trong suốt óng ánh, dùng chén thủy tinh với muỗng bạc ăn món kem đắt đến dọa người. Người phụ nữ có cuộc sống rất xa hoa kia, rốt cuộc vẫn là mẹ cậu, bây giờ nhớ lại, Thiên Việt chỉ nhớ sự đẹp đẽ của bà cũng như điểm tốt của bà.

Thiên Việt nói: “Người làm cha mẹ, đều không dễ dàng. Mẹ em nếu ở đây, biết chuyện này, có lẽ cũng sẽ nóng giận.”

Dĩ Thành im lặng nửa ngày. Kéo Thiên Việt, ngồi xuống ghế dài trong tiểu khu. Lúc này mới phát hiện, lòng bàn tay Thiên Việt nóng bỏng khác thường.

Dĩ Thành hỏi: “Việt Việt, em rất nóng.”

Thiên Việt nói: “Có một chút.”

Dĩ Thành dán lên cái trán nóng hổi của cậu nói: “Việt Việt, anh đưa em đến bệnh viện.”

Thiên Việt nói: “Không đi.”

Dĩ Thành nói: “Việt Việt...”

Thiên Việt nói: “Không đi. Khó khăn lắm mới gặp được anh... không đi.”

Dĩ Thành vuốt mái tóc hăn: “Anh đi mua thuốc cho em.”

Thiên Việt kéo hăn lại: “Em có. Hay là anh mua thứ khác cho em đi.”

Dĩ Thành hỏi: “Em muốn gì?”

Không xa đó, có một ngọn đèn tròn màu vàng, trong mảng tối đen vẽ ra trên mặt đất ánh sáng hình bán nguyệt nhỏ. Thiên Việt hướng ánh đèn vàng kia hát thầm nói: “Ba ba tea.”

Quán trà sữa rất nhỏ trước cổng chính, đang mở đối diện tiểu khu kia, Thiên Việt rất thích vị trà sữa vốn có ở đó, không có ngọt đến phát ngấy, lại có hương trà rất đặc biệt. Thiên Việt dạy Dĩ Thành đọc: bubble tea, Dĩ Thành lại đọc thành: Ba ba tea, ba ba tea. Thiên Việt cười đến mức lăn lộn trên giường.

Dĩ Thành cũng cười, vuốt ve vành tai Thiên Việt, nói: “Đợi anh.”

Thiên Việt nhìn bóng lưng Dĩ Thành, cậu chỉ muốn nhìn Dĩ Thành như vậy, gì cũng không cần, vốn là người không có gì cả, chỉ có anh, mỗi mình anh. Có thể nhìn anh cả đời như vậy được không. Đầu nóng như lửa đốt, tiếng nói trong tai ong ong inh ỏi, mỗi câu mỗi chữ vang lên đều là những lời muốn nói ra, nhưng cổ họng lại giống như bị lấp đầy.

Chốc lát sau, Dĩ Thành cầm cốc trà sữa về.

Dĩ Thành nói: “Chỉ còn lại hai cốc, anh trao đổi một chút với bạn nhỏ kia, người ta để lại cho anh một cốc.”

Thiên Việt nói: “Sao lại đồng ý cho anh?”

Dĩ Thành thân thiết dựa vai vào người Thiên Việt: “Anh nói với họ, em trai bị bệnh, rất muốn uống trà sữa.”

Thiên Việt cười, lộ chiếc răng khểnh nhọn nhọn.

Thiên Việt cẩn thận nhận cốc trà, tâm tính trẻ con lấy tay ôm miệng cốc, rất trân trọng uống một ngụm nhỏ, lại một ngụm nữa, ngẩng đầu cười với Dĩ Thành, đưa cốc đến bên miệng anh.

Dĩ Thành cầm tay cậu cũng uống một ngụm.

Chất lỏng nóng hôi từ cổ họng rót vào lòng, giống như mở ra lối đi hẹp dài, Dĩ Thành được hâm đến cả người run lên.

Thiên Việt cười, xoay đầu cầm cốc trà tiếp tục uống.

Nước mắt cứ như vậy lặng lẽ rơi xuống.

Dĩ Thành kéo đầu cậu vào trong lòng.

Thiên Việt dờn đến cổ anh.

Không nghe thấy động tĩnh của anh, chỉ cảm thấy bờ vai anh không ngừng run rẩy.

Dĩ Thành, anh trai thanh mai trúc mã của cậu, làm cho cậu có được hạnh phúc lần nữa, yêu mến bao dung vững chãi dài lâu của Dĩ Thành, bao

phủ cậu, cứu chuộc thân thể linh hồn, bảo cậu làm sao có thể buông Dĩ Thành được? Làm sao có thể buông được?

Dĩ Thành thấp giọng nói: “Việt Việt, Việt Việt, em nghe anh nói. Chúng ta, đi đi.”

Thiên Việt khịt khịt mũi nói: “Nào dễ dàng như vậy. Công ty của anh, từ bỏ sao?”

Dĩ Thành nói: “Từ bỏ. Mấy ngày này anh đã suy nghĩ rất rõ ràng. Cái gì cũng có thể từ bỏ, chỉ là không thể từ bỏ được em, Việt Việt. Công ty, giao lại cho Ninh Khả quản lý, cô ấy là cô gái rất tài giỏi. Chúng ta, đi thật xa. Thế nào cũng có thể tìm được một nơi dừng chân, chúng ta, có thể nuôi sống bản thân. Chuyện sau này, từ từ tính, có lẽ, sẽ có một ngày, người trong nhà, có thể tiếp nhận được chúng ta. Lúc đó, chúng ta sẽ quay về.”

Thiên Việt nói: “Lúc đó sợ rằng chúng ta đã già cả rồi.”

Dĩ Thành nói: “Không lâu như vậy đâu. Việt Việt, sẽ không lâu như vậy.”

Thiên Việt dựa trên vai Dĩ Thành: “Lúc đó, có còn quán ‘ba ba tea’ này nữa không?”

Dĩ Thành mỉm cười: “Còn. Anh nghĩ nó sẽ luôn ở đó.”

Thiên Việt cũng mỉm cười. Năm thành đấm, gõ lên trán Dĩ Thành nói: “Đi lên đi. Ra ngoài lâu vậy rồi.”

Dĩ Thành lắc đầu: “Đêm nay anh không về. Tiễn em về.”

Thiên Việt nói: “Được rồi. Không cần đổ thêm dầu vào lửa.”

Dĩ Thành đứng dậy, kéo Thiên Việt lại: “Em đang ôm, anh vẫn còn muốn trốn về, tự mình sẽ đập mình một cước.”

Căn phòng Thiên Việt, vẫn giống như lúc trước, quần áo quăng khắp nơi, sách vở, ly cốc để lộn xộn, nhưng trong phòng không bản, như lúc trước cậu đã nói, lộn xộn nhưng không bản. Dĩ Thành nhìn đồ vật xung quanh

mang hơi thở Thiên Việt, mỉm cười.

Đêm đó, cả hai đều không thể ngủ được.

Không nở ngủ.

Dĩ Thành vẫn mãi lặp lại: “Việt Việt, Việt Việt, nhắm mắt ngủ một lát đi. Anh không đi. Anh đảm bảo.”

Thiên Việt trong bóng tối khẽ cười: “Em biết. Ngủ đây.”

Sáng sớm, Dĩ Thành chậm rãi không muốn đi, Thiên Việt thúc dục vài lần.

Rót cuộc lúc đi, đã gần mười một giờ.

Đó là một buổi sáng ảm đạm, trong không khí nặng mùi ẩm ướt.

Thiên Việt đứng trên sân thượng, nhìn anh đi xa, góc áo sơ mi bị gió thổi tung.

Thiên Việt đột nhiên lao ra cửa đuổi theo.

Dĩ Thành nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp đuổi theo sau, quay đầu nhìn lại. Thiên Việt đã đuổi đến trước mặt. Đứng lại, cúi gập người, hần hển đến nói không ra lời.

Sau đó, cậu thẳng lưng, nhào lên trên người Dĩ Thành. Va đến mức Dĩ Thành lảo đảo một cái. Dĩ Thành dang tay ôm cậu, ở góc đường không có người, hai người ôm chặt đối phương. Trên đỉnh đầu, là bóng cây ngô đồng tươi tốt đầu hạ, loang lổ trên mặt đất. Cánh bướm ẩm ướt vỗ cánh bay, chỉ trong khoảnh khắc, đã bay đi xa.

Thiên Việt lúc đó cũng không biết, đó là lần cuối cùng, cậu nhìn thấy, Thị Dĩ Thành khỏe mạnh, có thể vững chãi âm áp ôm lấy cậu.

Dĩ Thành không đến công ty, anh trực tiếp về nhà.

Cả nhà, đều có mặt.

Có lẽ, từ tối hôm qua, bọn họ đã có mặt ở đây.

Đang đợi Dĩ Thành.

Lúc Dĩ Thành vào cửa, bọn họ quay đầu, sắc mặt khác nhau nhìn anh.

-----oOo-----

Chương 40: Anh, đừng bỏ rơi em

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thiên Việt rất khó hiểu bản thân vì sao có thể bình tĩnh như vậy, cậu nghĩ mọi chuyện đều không phải sự thật, trưa hôm qua cậu còn nói chuyện với Dĩ Thành, Dĩ Thành còn nói với cậu, phải đóng cửa sổ rồi đi ngủ. Có lẽ, mọi thứ chẳng qua là một giấc mộng hoang đường, hoặc là, một trò đùa xấu xa.

Dĩ Thành cũng nhìn bọn họ.

Chậm rãi bước đến ngồi xuống cạnh bàn.

Ánh mắt của cha luôn nhìn chằm chằm vào mình.

Mọi người ngồi xuống xong, cha mở miệng nói.

“Hôm nay mọi người đều ở đây, lời cần nói thì cũng nên nói thôi. Thị Dĩ Thành, ta xem ra, mày đã quyết tâm rồi, cũng được, từ nay về sau ta xem như không có đứa con như mày.”

Cha dùng ánh mắt ngăn cản ý định mở miệng của mẹ, tiếp tục nói: “Chúng ta, thoát ly quan hệ. Căn hộ này, là năm đó cho hai lão già chúng ta, vốn muốn để lại cho mày cưới vợ. Nếu bây giờ đã không còn là con trai ta, không thể lại chiếm căn hộ này được. Nhà chúng ta tuy nghèo ít người, nhưng cũng có quy củ của mình, con gái không thể chia tài sản, căn hộ này, về sau để lại cho Dĩ Cương. Mày chuyển đi đi. Mặt khác, ta cùng mẹ mày nuôi mày lớn như vậy, tốn rất nhiều tiền, ta không tính

toán với con trai, nhưng phải tính rõ ràng với mày. Đưa ra năm mươi vạn, chúng ta thanh toán sòng phẳng, từ nay chúng ta đi đường cái của chúng ta, mày đi cầu độc mộc của mày. Có bản lĩnh, mày cùng đàn ông sinh con cũng không phải chuyện liên quan đến ta, ta cũng không tham gì một tiếng ông kia.”

Trong lòng Dĩ Thành đột nhiên trống rỗng, thì ra, bọn họ không cần anh, bọn họ đuổi anh ra khỏi nhà. Anh không thể gọi người này là cha nữa, không còn là em trai của anh chị nữa, không còn là đứa con út trong nhà nữa, ngoại trừ một cái họ, đã không còn bất cứ quan hệ gì với gia đình này nữa.

Buổi trưa ngày đó, khi Dĩ Thành rời khỏi nhà, chỉ mang theo một ít quần áo và đồ dùng tùy thân, cuối cùng cha nói: “Đàn dương cầm này tìm người chuyển đi đi. Nhà chúng ta không chứa nổi thứ này.”

Chị gái nhân lúc không chú ý mà đuổi theo: “Tiểu Thành, Tiểu Thành.” Cô nói: “Cha không phải thật sự muốn đuổi em, không phải thật sự muốn tiền của em, Tiểu Thành, em cắt đứt với Thẩm Thiên Việt đi. Chúng ta vẫn là người một nhà.”

Dĩ Thành nhìn cô, lắc đầu: “Không được,” anh nói: “Không được.”

Trần chị gái dán chặt trên cánh tay hắn, nói: “Em không cần chúng ta nữa sao? Chúng ta là người một nhà, khó khăn lắm mới có được ngày hôm nay.”

Dĩ Thành ôm lấy vai chị gái: “Chúng ta vĩnh viễn là người thân, chị, em thật lòng yêu Thiên Việt, em không phải biến thái. Em chỉ là không thể từ bỏ em ấy.”

Dĩ Thành về công ty của mình trước.

Ninh Khả gọi cho anh, bảo mới đây vừa nhận được một đơn đặt hàng, có xe hàng cần chuyển gấp, ba tài xế của công ty đều lái xe ra ngoài rồi, Dĩ Thành nói, chuyến này để anh đi.

Trước khi đi, Dĩ Thành gọi điện cho Việt Việt, nói: “Việt Việt, anh phải lái xe đi một chuyến.”

Thiên Việt nói: “Tối qua anh không ngủ đủ, sao không bảo người khác đi.”

Dĩ Thành cười nói: “Đều chạy xe cả rồi. Nhanh thôi, ngày mai sẽ trở về.”
Chập chùng, Dĩ Thành vẫn nói: “Việt Việt, từ sau em phải thu lưu anh rồi.”

Thiên Việt ở đầu bên kia nói: “Cái gì?”

Dĩ Thành nói: “Anh rời khỏi nhà rồi. Việt Việt, anh làm khách trọ chỗ em được không? Tiền thuê nhà chúng ta cùng trả.”

Thiên Việt nói: “Không cần, anh phụ trách nấu cơm thay tiền thuê là được.”

Dĩ Thành nói: “Được.”

Thiên Việt lại nói: “Còn phải giặt quần áo, quét dọn, trong nhà có đồ gì hư hỏng anh phải sửa, cơm thừa rau thừa anh phải ăn hết.”

Dĩ Thành ha ha cười: “Còn nữa không?”

Thiên Việt nói: “Còn nữa, mau về sớm chút. Mau trở về.”

Dĩ Thành nói: “Được.”

Âm thanh dòng điện đặc biệt mỏng manh bên trong điện thoại, còn có hơi thở rất khẽ của cả hai.

Thiên Việt nói: “Cúp máy đi. Lát nữa di động lại hết pin.”

Dĩ Thành nói: “Em quên anh có hai chiếc di động sao, còn có cái này.”
Từ trong túi móc ra túi tiền lẻ, đung đưa, tiếng leng keng vang lên truyền qua đầu dây bên kia: “Quên sao?”

Thiên Việt nói: “Không quên, điện thoại công nhân.”

Trước khi cúp máy, Dĩ Thành gọi: “Việt Việt,” trong nháy mắt, anh rất muốn nói, Việt Việt, hôn anh. Mở miệng lại thành: “Việt Việt, buổi tối có lẽ trời mưa, đóng cửa sổ rồi ngủ.”

Thiên Việt ở đầu bên kia, khi khi cười, một tiếng “nhớ” truyền qua điện thoại, lời nói còn mang theo ý cười: “Đóng anh một con dấu, Thị Dĩ Thành.”

Khi Dĩ Thành đi, trời bắt đầu mưa.

Giọt mưa lớn như hạt đậu rơi xuống, rất nhanh thấm vào đất.

Dĩ Thành ngẩng đầu nhìn trời, mỉm cười nghĩ, đã đầu tháng bảy, năm nay có lẽ là một mùa hè mát mẻ.

Lần này, là lần đầu tiên Dĩ Thành không đúng hẹn gọi cho Thiên Việt.

Trên đường trở về Dĩ Thành xảy ra chuyện.

Một chiếc xe vận tải quá tải tông vào xe anh, khiến chiếc xe vận tải nhỏ của anh lộn nhào, đè ép bên dưới.

Xe bị vỡ vụn thành từng mảnh.

Lúc người được cứu ra, chỉ còn một hơi thở.

Là Ninh Khả báo cho Thiên Việt.

Trong nháy mắt Thiên Việt không nghe được bất cứ âm thanh nào, không nhìn thấy bất cứ là hình ảnh gì.

Cậu bình tĩnh cẩn thận phân rõ từng câu từng chữ của Ninh Khả, xảy ra chuyện gì, cậu nghĩ, những câu chữ này đứng một mình cậu đều nghe hiểu, ghép lại với nhau tại sao lại khiến bản thân nghe không hiểu?

Cậu vươn tay, giống như muốn kiểm soát vai của Ninh Khả, lại dừng ở không trung, nói với cô: “Xin hãy nói chậm một chút. Xin hãy nói chậm một chút.”

Cậu thậm chí còn khẽ cười với cô, giống như an ủi, từ từ nói.

Ninh Khả càng hoảng loạn hơn Thiên Việt, nước mắt rơi lả chả, liên tiếp nói: “Nếu như tôi không nhận đơn hàng đó thì tốt rồi, không nhận thì tốt

rồi.”

Thiên Việt ngắt lời: “Nói cho tôi biết anh ấy ở đâu, anh ấy ở đâu?”

Ninh Khả ngắt quãng đáp: “Người hiện tại đang cấp cứu ở bệnh viện Cổ Lâu.”

Thiên Việt xoay người muốn đi, Ninh Khả kéo cậu lại: “Cậu... bây giờ... không thể đi, cả nhà bọn họ, đều ở đó.”

Cả nhà bọn họ, đều ở đó.

Người cậu yêu sống chết còn chưa rõ, cậu thậm chí không thể nhìn Dĩ Thành một cái.

Thiên Việt thấp giọng nói: “Vậy tôi không vào, tôi sẽ trốn ở bên ngoài nhìn, được không? Cô dẫn tôi đi được không?”

Ninh Khả nhìn nụ cười nhợt nhạt trên mặt cậu, co thắt, hỗn loạn, giống như miếng bánh quế thuận tay bề vụn, thuận theo âm thanh mà rơi xuống.

Ninh Khả đáp: “Được.”

Dĩ Thành vẫn đang cấp cứu, người nhà, toàn bộ đều đứng đợi ngoài phòng phẫu thuật. Mẹ anh đã không thể đứng lên nổi, nửa nằm dựa vào con gái. Dĩ Cường sốt ruột đi qua đi lại.

Bọn họ đều không chú ý, ở khúc ngoặt cuối đầu hành lang, có người bọn họ cảm hận nhất.

Thiên Việt vẫn đứng ở đó, không có ghé, chân cậu mềm nhũn đến không thể đứng vững, chỉ đành ngồi bệch dưới đất, dùng lưng khẽ đập vào thành tường lạnh lẽo.

Thiên Việt rất khó hiểu bản thân vì sao có thể bình tĩnh như vậy, cậu nghĩ mọi chuyện đều không phải sự thật, trưa hôm qua cậu còn nói chuyện với Dĩ Thành, Dĩ Thành còn nói với cậu, phải đóng cửa sổ rồi đi ngủ. Có lẽ, mọi thứ chẳng qua là một giấc mộng hoang đường, hoặc là, một trò đùa xấu xa.

Thiên Việt cúi đầu nhìn bàn tay siết chặt của mình, nắm rất chặt, máu chảy không thông, đầu ngón tay trắng xanh, chậm rãi thả lỏng, nhìn huyết sắc dần dà khôi phục trên đầu ngón tay, nhìn rất chăm chú, rất chuyên tâm.

Mưa vẫn không ngừng rơi, mùa mưa năm nay thật dữ dội. Lộp độp, như lọt vào đầu óc trống rỗng của Thiên Việt. Tiếng mưa trong đầu hòa cùng tiếng mưa ngoài cửa sổ, vang cả một không gian.

Dĩ Thành cấp cứu tròn sáu tiếng đồng hồ.

Khi được đẩy ra từ phòng phẫu thuật, trời đã tối.

Dĩ Thành được đưa vào phòng ICU.

Thiên Việt không nhìn thấy anh, anh được người nhà vây quanh, rất nhanh được đẩy đi, kỳ lạ chính là, Thiên Việt không nghe thấy thanh âm nào, cảnh tượng kia cho dù là lúc đó, hay là sau này nghĩ lại, đều lặng thinh.

Dĩ Thành không tỉnh lại.

Đã năm ngày.

Trần Hương Đông là bác sĩ phụ trách cấp cứu cho Dĩ Thành. Là bác sĩ lưu học ở Đức về nước. Chuyên gia trẻ tuổi, có phòng làm riêng của mình. Sáng sớm hôm đó, hấn tiếp một vị khách kỳ lạ.

Đó là một thiếu niên trẻ tuổi, đặc biệt thanh tú, sắc mặt có phần hoảng hốt. Ngôn ngữ lại hữu lễ hữu trí, cậu hỏi tình trạng bệnh nhân tên Thị Dĩ Thành kia.

Trần Hương Đông khi không biết rõ thân phận của người đến, sẽ giống như bình thường không dễ dàng tiết lộ bộ bệnh tình của bệnh nhân, thiếu niên này khi nghe hấn hỏi là người như thế nào với Thị Dĩ Thành, cậu có chút ngẩn ra, sau đó lại mỉm cười. Không đáp.

Không hiểu sao, nụ cười nhàn nhạt này lại hữu lực đả động Trần Hương Đông, không ngờ phá lệ một lần.

Hắn nói với Thiên Việt: Đã cứu được người. Có điều không còn tri giác. Hơn nữa, anh ta, không thể đứng lên được.

Cột sống của anh ta đã bị tổn thương nghiêm trọng, liệt nửa thân dưới gần như là kết quả chắc chắn, chỉ là, rốt cuộc nghiêm trọng đến mức nào, phải đợi bệnh nhân tỉnh lại cùng với vết thương bên ngoài tốt hơn mới có thể khẳng định được.

Thiếu niên kia rất an tĩnh nghe hắn thuật lại xong, nói cảm ơn, đi ra ngoài, không quên thay hắn đóng cửa lại.

Ninh Khả bận rộn giải quyết công việc trong tay, kéo cửa cuốn công ty xuống. Hôm nay tương đối muộn hơn chút, rất nhiều việc lật vật, bây giờ toàn bộ đều rơi xuống người cô.

Lúc xoay người, nhìn thấy Thiên Việt trong màn đêm sẫm tối bước đến, chiếc bóng kéo dài phía sau. Thân thể cậu, càng gầy hơn so cái bóng kia.

Thiên Việt lại gần nói: “Cô Ninh, xin hãy giúp tôi. Van cô, hãy giúp tôi giúp tôi.”

Cha mẹ Dĩ Thành không chịu nổi đả kích, song song ngã bệnh, bệnh huyết áp thấp của mẹ anh rất nghiêm trọng, chị gái chỉ đành chăm sóc bọn họ, Dĩ Cương phải đi xử lý vấn đề sau sự cố giao thông, phối hợp với cảnh sát tiến hành điều tra trách nhiệm, còn vấn đề tiền bồi thường, rất rắc rối. Ninh Khả mấy hôm nay luôn giúp đỡ trực đêm.

Ninh Khả gật đầu: “Đừng vội, đừng vội, tôi giúp cậu.”

Buổi tối hôm đó, là lần đầu tiên cách mấy ngày nay Thiên Việt mới gặp được Dĩ Thành.

Dĩ Thành yên tĩnh nằm đó, khắp người trên dưới đều cắm đầy ống, trên mặt mang mặt nạ oxy. Không hề động đậy. Dưới ngọn đèn hiu hắt, chỉ nhìn thấy một đường viền.

Thiên Việt bước qua, thấp giọng khẽ gọi: “Bộ dạng của anh thật khó coi, giống như quái nhân khoa học.”

Cậu ngồi xuống bên giường, đầu cẩn thận dán trên tay Dĩ Thành.

Tay rất lạnh, tay của Dĩ Thành, luôn ấm áp, lòng bàn tay khô ráo có vết chai sần sùi, to lớn tựa cánh quạt, chỉ một tay là có thể phủ lên đỉnh đầu Thiên Việt.

Lạnh như vậy, Thiên Việt có chút không quen, đem tay anh bao phủ trong tay mình, truyền hơi ấm cho anh.

Cậu có thể sờ thấy mạch đập rất nhỏ của Dĩ Thành.

Thiên Việt nói: “Mau ngồi dậy, Frankenstein.”

Dĩ Thành không thể đáp lại cậu.

Thiên Việt lại nói: “Anh, đừng bỏ rơi em.”

-----oOo-----

Chương 41: Là em, là em

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đôi tay hữu lực, tinh tế khéo léo thế nào, biết làm công việc của thợ điện, biết sửa cống nước, biết nấu cơm, trên sủi cảo trắng tuyết khéo léo nặn ra những hoa văn tinh tế, biết đan áo len với khăn choàng cổ, thậm chí biết dùng máy may cầm tay khâu lại quần bị rách cho cậu. Hiện tại, tất cả, sẽ không còn nữa sao?

Bắt đầu từ buổi hôm đó, mỗi khi đến Ninh Khả trực đêm, Thiên Việt đều đến thay cô.

Ninh Khả nói, cậu cũng đừng thức mãi vậy, chớp mắt chút đi.

Thiên Việt mỉm cười đồng ý. Nhưng lại nghĩ, nếu lúc cậu ngủ, Dĩ Thành tỉnh lại thì sao? Cậu muốn người đầu tiên Dĩ Thành nhìn thấy là cậu, nghe thấy Dĩ Thành cùng cậu nói chuyện.

Thời tiết dần dần nóng lên, buổi tối hết sức oi bức, cũng may trong phòng bệnh có điều hòa, để tiện theo dõi, trên người Dĩ Thành, gần như trần trụi, Thiên Việt mỗi lần đều tinh tế đắp chăn cho Dĩ Thành, phủ kín cơ thể anh, nhẹ nhàng nói: “Anh xem, anh đừng xấu hổ, ngoại trừ bác sĩ không ai thấy anh đâu. Để bác sĩ nhìn chút cũng không sao. Hay là, anh sợ em thấy nào?”

Dĩ Thành trầm mặc im lặng.

Về sau, buổi tối Thiên Việt rút cuộc có thể ngủ một lát. Thật sự quá buồn ngủ, ngòì ở một chỗ cũng ngủ ngon được. Nhưng lại bị cảm, ho rất kịch liệt, lồng ngực đau rát, yết hầu lại ngứa không thể kiềm chế được cơn ho.

Thiên Việt nhìn gương mặt Dĩ Thành, bóng đêm khiến đường viền gương mặt mơ hồ nhu hòa hơn, không như ban ngày thoạt nhìn gây đến mức dọa người. Thiên Việt nói: “Anh xem, em bị cảm rồi, anh còn không đứng dậy, em không uống trà gừng, anh làm coca chanh cho em đi.”

Thiên Việt mang máy tính đến phòng bệnh, máy tính này là quà sinh nhật Dĩ Thành tặng cậu, lật ngược dưới đế, Dĩ Thành dùng bút lông dầu ngay ngắn viết hai chữ nho nhỏ – Việt Việt. Thiên Việt nghĩ, có rất nhiều đồ đạc trong nhà bên trên đều viết hai chữ nhỏ này, giống như lúc vào nhà trẻ vậy, Dĩ Thành có điểm cố chấp ngây ngô, Thiên Việt nghĩ đến sẽ bất giác khúc khích cười.

Vẫn như lúc trước, khi cậu làm việc, Dĩ Thành đều bên cạnh, cậu thường làm đến rất khuya, chỉ cần có Dĩ Thành bên cạnh, cho dù vô tri vô giác, Thiên Việt vẫn cảm thấy an tâm như trước.

Thiên Việt đặt báo thức trong di động, năm giờ, Ninh Khả sẽ lại đến thay cậu, tránh gặp phải người nhà Dĩ Thành.

Lần tránh đến một ngày, rút cuộc vẫn gặp phải người nhà bọn họ.

Sáng sớm ngày đó, khi đồng hồ báo thức vang lên, Thiên Việt rất mệt mỏi, không sao dậy được.

Nhạc chuông lặp lại nhiều lần, là một bài thiếu nhi tiếng Anh. Giọng trẻ con trong trẻo hát, câu chữ có chút hàm hồ: Bring back, bring back, OH, bring back my Bonne to me, to me. Bring back, bring back, oh, bring back my Bonne to me.

Thiên Việt giật mình tỉnh dậy thì Ninh Khả đã đến. Ninh Khả nói: “Đừng vội, từ từ dậy, đột nhiên dậy sẽ chóng mặt. Còn sớm. Bọn họ sẽ không đến đâu.”

Thiên Việt có chút đau thương cười khổ một tiếng, cầm cốc đi đánh răng.

Bên trong ICU không có toilet, chỉ có một cánh cửa kính, ngăn cách với phòng làm việc của y tá. Có nhiều máy móc nhìn qua rất phức tạp mang lại cảm giác đặc biệt lạnh lẽo.

Thiên Việt lấy đồ đi ra ngoài, trước mặt va phải Dĩ Cương.

Ngày đó, Dĩ Cương đến sớm hơn, bởi vì chốc lát còn có việc, hẳn muốn đến sớm chút xem qua rồi lại sớm đi làm.

Dĩ Cương vừa thấy cậu, cả hai đều sững sốt.

Kế đó, Dĩ Cương giơ chân, đá vào người Thiên Việt.

Dĩ Cương lúc trước là võ cảnh.

Thiên Việt nửa tiếng kinh hô cũng không phát ra được, lập tức ngã xuống.

Sau khi đột ngột bị đánh, cơn đau thật lớn thành linh ập tới, Thiên Việt cuộn người, mắt nửa ngày mới có thể thở ra một hơi.

Dĩ Cương nói: “Mày còn dám xuất hiện? Mày hại nó thành như vậy, còn dám xuất hiện trước mặt chúng ta?”

Thiên Việt chậm rãi khụy gối, nhặt lại mấy thứ trên mặt đất, chỗ bụng bị đá đau như thiêu đốt, đầu óc lại tĩnh lặng rõ ràng.

Thiên Việt nói: “Hại anh ấy thành như vậy, không phải tôi. Tôi sau này, vẫn sẽ xuất hiện, mỗi ngày xuất hiện.” Cậu chậm rãi đứng dậy, bình thản

nhìn Dĩ Cương nói: “Còn nữa, đánh người là phạm pháp.”

Ngày thứ hai, Thiên Việt ban ngày đã xuất hiện ở phòng bệnh. Mấy ngày tiếp theo, mỗi ngày đều xuất hiện. Dĩ Cương hầu như mỗi lần đến đều thấy cậu, im lặng ngồi một góc, lách cách gõ chữ. Hé mắt liếc nhìn, ánh mắt kia không oán cũng không hận, như bóng chim lướt trên mặt nước.

Dĩ Cương vừa nhìn cậu, thiếu niên này, càng gầy hơn lúc trước, đôi mắt sơn thanh thủy minh, thanh tú cực kỳ, an tĩnh cực kỳ, lại khiến Dĩ Cương có chút chột dạ.

Hắn không thấy trên màn hình Thiên Việt gõ ra một hàng lại một hàng chữ, tôi không đi, không đi, không đi. Không đi. Sẽ không đi, không đi, không đi. Mỗi ngày đến, mỗi ngày đến, mỗi ngày đến, mỗi ngày đến.

Dĩ Cương không chú ý, kỳ thực, tay Thiên Việt đang run, vô cùng run rẩy, mon men đến tận tim phổi cậu.

Lúc chị gái nhìn thấy cậu, sưng người nửa ngày không nói nên lời, phân nửa là giật mình, phân nửa, là sự trấn định và vẻ bình tĩnh kia của Thiên Việt rốt cuộc là che giấu cái gì, cô không nói được, nhưng cũng không nở mở miệng đuổi cậu.

Thiên Việt cúi đầu ngồi, chính cậu cũng không biết tại sao dững cảm như vậy, trong lòng không phải là không sợ hãi, chính là cậu biết cậu không thể đi, cậu không đi.

Một tuần sau, người nhà Dĩ Thành không ngờ cũng ngầm thừa nhận sự tồn tại của Thiên Việt, không ai nói gì với cậu, nhưng, cũng không ai đuổi cậu đi.

Thậm chí, buổi tối bọn họ ngầm để Thiên Việt ở lại trực đêm.

Không có giường, đã nhiều ngày Thiên Việt không được nằm thẳng mà ngủ, lại không biết mệt mỏi, rất ít buồn ngủ, trong đầu giống như Không Sơn sau cơn mưa, hết sức rõ ràng.

Chỗ bụng bị Dĩ Cương đá, vài ngày nay luôn âm ỉ đau, vẫn còn ho, lúc ho rất đau. Từng cơn buồn nôn trào lên, Thiên Việt chạy ra ICU, úp mặt lên bồn rửa tay kịch liệt nôn. Lúc sau xả nước dội sạch thứ nôn mửa có

dính tia máu đỏ tươi.

Thiên Việt chậm rãi ngồi xồm xuống, gập chân đè lên dạ dày.

Nghe thấy có người hỏi mình: “Cậu sao vậy? Khó chịu ở đâu?”

Thiên Việt nhìn người kia, hơn nửa ngày không nhận ra được, chậm rãi mới nhớ ra, là bác sĩ phụ trách của Dĩ Thành, bác sĩ Trần.

Thiên Việt lắc đầu. Lại cảm thấy không được lễ phép, mỉm cười đứng dậy.

Trong lòng Trần Hương Đông cảm thấy hiếu kỳ, tâm tình này đã nhiều năm rồi không có. Điều khó hiểu này, thân phận không rõ của thiếu niên, dáng cười tao nhã trên gương mặt cậu, bên dưới nụ cười kia, tuyệt vọng cùng hi vọng đan xen.

Trần Hương Đông lại nói: “Sắc mặt cậu không tốt lắm.”

Thiên Việt mỉm cười nói: “Hắn không việc gì đâu, cảm ơn anh.”

Trần Hương Đông gật đầu, xoay người muốn đi. Đột nhiên nghe thấy thiếu niên gọi: “Bác sĩ Trần?”

Trần Hương Đông xoay đầu lại: “Sao?”

Thiên Việt nói: “Xin hỏi, có thể cho tôi biết, thương thế của Dĩ Thành, rốt cuộc là thế nào không?”

Trần Hương Đông thoáng suy nghĩ, đáp án của hắn trước sau như một cẩn thận chuẩn xác.

“Tình trạng rất không lạc quan. Thị Dĩ Thành, cột sống bị tổn thương nghiêm trọng. Đã xác định liệt nửa thân dưới, trước mắt xem ra, chỉ có tay phải cùng với thần kinh mặt là còn tri giác.”

“Có hi vọng chữa khỏi không? Cho dù...” Thiên Việt hỏi.

“Rất khó. Rất khó.” Trần Hương Đông nói: “Tôi rất tiếc.”

Trần Hương Đông lưu học nước ngoài nhiều năm, đã dưỡng thành thói quen nói chuyện của người nước ngoài, hẳn thường nói, tôi rất tiếc. Ôn hòa bình tĩnh, có chút lạnh nhạt.

Nhưng hẳn phát hiện đứng trước ánh mắt trong trẻo bao phủ đau thương của thiếu niên này, hẳn không tự chủ hòa hoãn vài phần, không tự chủ thu hồi chút lạnh nhạt ngày thường.

Thứ gì đó bén nhọn như tia chớp xẹt qua lòng Thiên Việt, đau đớn kia, quá nhanh, trái lại không rõ ràng.

Dĩ Thành, đã không thể đứng dậy sao? Anh không thể cử động sao? Thiên Việt nhìn gạch men trắng bóng trong toilet. Thành phố N mùa hè oi bức ẩm ướt, trên tường mờ mịn phủ một tầng hơi nước. Thiên Việt cảm thấy bản thân cũng đang chìm trong hơi nước đó.

Dĩ Thành, Dĩ Thành, cơ thể Dĩ Thành đẹp biết bao. Thiên Việt rất thích dáng người Dĩ Thành. Bờ vai rộng rãi bằng phẳng, phần eo không có lấy một vết sẹo, cơ bụng rắn chắc cân đối không chút khoa trương, đôi chân dài căng mịn. Trong tình ái luôn duy trì tư thế che chở. Cho dù trước đây như vậy, Thiên Việt từ trong xương tủy đối với tình sự trước sau vẫn xấu hổ, cẩn thận cất giữ tình yêu vào một nơi. Dĩ Thành, đôi tay từng hữu lực của anh, có thể tay không bóp nát quả hạch đào, Thiên Việt cả kinh giương mắt nhìn, anh có thể dễ dàng ôm lấy Thiên Việt xoay một vòng. Thiên Việt nói anh là KINGKONG. Dĩ Thành nghe phát âm khó hiểu này, gương mặt ôn hòa hiện lên tia ngốc nghếch, khiến Thiên Việt cười lớn. Đôi tay hữu lực, tinh tế khéo léo thế nào, biết làm công việc của thợ điện, biết sửa cống nước, biết nấu cơm, trên sủi cảo trắng tuyết khéo léo nặn ra những hoa văn tinh tế, biết đan áo len với khăn choàng cổ, thậm chí biết dùng máy may cầm tay khâu lại quần bị rách cho cậu. Hiện tại, tất cả, sẽ không còn nữa sao?

Thiên Việt cảm thấy có người nắm chặt mình, nói với cậu, hít thở, hít thở, dùng sức thở.

Trần Hương Đông kéo thiếu niên đến bên cửa sổ, mở cửa, nói: “Hít thở, hít thở, mau lên, dùng sức thở.”

Thiên Việt chậm rãi thở ra một hơi. Lại ánh lên nụ cười, nói: “Thị Dĩ Thành lúc trước là đội viên điều hành.” Giọng cậu rất khẽ. Trần Hương

Đông hỏi, cái gì?

Thiên Việt khôi phục tinh thần, nói, xin lỗi, cảm ơn anh.

Trần Hương Đông nhìn thiếu niên đi ra, đột nhiên liền hiểu quan hệ của cậu cùng với thanh niên nằm trên giường kia.

Chăm chú nhìn bóng lưng của Thiên Việt.

Thiên Việt quay lại ICU, ngồi bên giường Dĩ Thành.

Khí lạnh trong phòng rất đủ, cánh tay Thiên Việt rất lạnh. Cả người dựa bên hông Dĩ Thành, cánh tay duy nhất còn lại tri giác của anh.

Buổi tối hôm đó Dĩ Thành tỉnh dậy.

Anh khẽ động cánh tay. Chỉ một chút, Thiên Việt liền cảm giác được.

Anh thấy Dĩ Thành mở mắt.

Đầu Dĩ Thành không thể cử động. Nhưng dường như anh biết bên cạnh có người.

Thiên Việt nắm tay phải anh.

Cánh tay đột nhiên khẽ động. Ngón tay ở trong lòng bàn tay Thiên Việt, bắt đầu vẽ tới vẽ lui.

Một hồi Thiên Việt mới hiểu anh đang viết chữ. Từng nét từng nét, thành hai chữ, Việt Việt.

Thiên Việt nắm cánh tay kia, vuốt ve vết chai sần quen thuộc, trong lòng bàn tay viết, là em, là em.

Cậu vùi mặt vào lòng bàn tay mềm rộng rãi, miệng dán lên, ưm ưm nói, là em là em.

-----oOo-----

Chương 42: Giọt nước

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dĩ Thành, chính là bãi cát rộng rãi ấm áp của Thiên Việt, mỗi hạt cát đều mịn màng êm dịu, từng hạt, kết lại một chỗ, tạo nên tư thái bảo hộ ổn thỏa.

Nhưng bây giờ, bãi cát kia đã bị xâm phạm, tiểu đà điều phải làm sao bây giờ? Nó sẽ ngẩng cao cái cổ nhỏ dài cùng cái đầu nho nhỏ của mình, hoảng hốt làm sao, nó sẽ nghĩ, làm thế nào, làm thế nào đây? Có cách nào không? Không có cách cũng phải nghĩ ra cách.

Dĩ Thành rút cuộc từ phòng ICU chuyên ra.

Anh được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Mỗi ngày Thiên Việt đều đến.

Mọi người trong nhà cũng thường đến.

Anh trai, chị dâu, chị, anh rể. Thịnh thoảng, còn có hai bên thông gia, bạn bè.

Khi có người đến, Thiên Việt sẽ đứng ở ngoài cửa một hồi, hoặc là, đứng ở một góc nhỏ nào đó trong phòng bệnh.

Phòng chăm sóc đặc biệt, điều kiện tốt, một phòng chỉ có một bệnh nhân, còn có nhà vệ sinh riêng.

Dĩ Thành không thể xoay đầu, nhưng, anh biết Thiên Việt ở đây.

Thiên Việt luôn đứng trong phạm vi thị lực anh có thể nhìn thấy. Có lúc, anh chỉ nhìn thấy một góc áo của Thiên Việt. Nhưng Thiên Việt vẫn luôn để Dĩ Thành biết, cậu ở đây.

Người nhà đến ngồi lâu, Thiên Việt đứng bên ngoài một hồi, lại bước vào, ngồi xuống chiếc ghế đặt góc phòng, cúi đầu làm việc của mình.

Người Dĩ Thành không thể động đây, trong lòng lại rõ ràng.

Việt Việt của anh, Việt Việt mà chuyện nhỏ thì tùy hứng, chuyện lớn thì thỏa hiệp kia, từ lúc nào đã trở nên dửng dưng cảm như vậy?

Anh hiểu trong lòng Thiên Việt khó xử bao nhiêu, nhưng cậu vẫn ngồi ở kia, không ai để ý, lẳng lặng một mực ngồi ở đó.

Tiểu đà điều vốn gặp nguy hiểm hoặc khó khăn sẽ vùi đầu trong cát.

Dĩ Thành, chính là bãi cát rộng rãi ấm áp của Thiên Việt, mỗi hạt cát đều mịn màng êm dịu, từng hạt, kết lại một chỗ, tạo nên tư thái bảo hộ ổn thỏa.

Nhưng bây giờ, bãi cát kia đã bị xâm phạm, tiểu đà điều phải làm sao bây giờ? Nó sẽ ngẩng cao cái cổ nhỏ dài cùng cái đầu nho nhỏ của mình, hoảng hốt làm sao, nó sẽ nghĩ, làm thế nào, làm thế nào đây? Có cách nào không? Không có cách cũng phải nghĩ ra cách.

Buổi tối khi không có người, Thiên Việt sẽ ở bên cạnh Dĩ Thành. Tay Dĩ Thành đang chậm rãi viết vào lòng bàn tay cậu.

Rất mệt sao?

Thiên Việt nói, mệt. Anh mau chóng khỏe lên chút, em sẽ bớt mệt một chút.

Dĩ Thành viết, được.

Dĩ Thành lại viết, lại đây, nằm xuống một lát đi.

Thiên Việt nói, không được. Anh bây giờ giống như quái nhân khoa học, nhiều ống như vậy. Mau khỏe đi.

Dĩ Thành viết, được.

Trần Hương Đông nói với Thiên Việt, Dĩ Thành còn phải làm thêm hai tiểu phẫu nữa.

Cậu nói đó là loại tiểu phẫu nào.

Thiên Việt sững sốt nửa ngày, cậu nghe không hiểu.

Trần Hương Đông kiên trì giải thích với cậu.

Dĩ Thành không thể ăn thứ gì, bởi vì liệt nửa thân dưới thương tổn đến thần kinh thực quản, vì vậy trên dạ dày phải mở một cái ống, feeding tube, người bình thường khi ăn thứ gì đó, sẽ có một khối bắp thịt nhỏ bao trùm lên khí quản, khiến thức ăn thuận lợi chuyển vào thực quản. Bởi vì cơ quan khí quản ở yết hầu cùng với thực quản còn có khoan miệng hợp lại thành một giao lộ chữ T, nhưng nếu vì nguyên nhân nào đó, phản xạ nơi này không nhạy, như vậy thức ăn sẽ đồng thời tiến vào khí quản còn có thực quản, người bình thường lúc này sẽ có phản xạ tự nhiên chính là cough. Nhưng nếu thần kinh bị tổn thương, phản xạ cough này mất đi. Cho dù thứ gì tiến vào, bọn họ cũng không cảm giác được. Sau khi dị vật tiến vào khí quản, sẽ vào phổi, thâm vào màng phổi gây viêm phổi, đối với bệnh nhân rất nguy hiểm. Còn có, cần thiết phải ở đặt một ống dẫn ở sau bụng, bài tiết chất thải.

Thiên Việt nghe xong, Trần Hương Đông cảm thấy, trên gương mặt cậu, có một loại nghiêm túc quyết tuyệt. Biểu tình này, rất mạnh mẽ, Trần Hương Đông cảm thấy bản thân đứng trước thiếu niên này, luôn bị loại sức mạnh này thôi thúc buộc không tự giác lộ ra thứ gì đó vốn thuộc về hắn, hắn vốn không cần nói rõ tình hình phẫu thuật với cậu, nhưng hắn vẫn chủ động nói ra. Hắn thường nhìn thấy thiếu niên đứng trong hành lang, nhìn ngón tay của mình, vô cùng chăm chú.

Trần Hương Đông nói, đây là cần thiết.

Thiên Việt nói, vâng, cảm ơn bác sĩ. Vẫn là bác sĩ làm sao?

Trần Hương Đông nói, phải.

Kỳ thực cũng không nhất định phải hắn làm, đây cũng không phải loại phẫu thuật khó khăn gì, trong bệnh viện ai cũng có thể làm được. Nhưng hắn nói, phải.

Thiên Việt đứng ngoài phòng bệnh, cậu không có dũng khí tiến vào, nhìn bác sĩ làm thế nào mở ra lỗ hồng trên người Dĩ Thành, cắm vào thứ lạnh

lẽo kia, hơn nữa, còn muốn ở địa phương tư mật trên người, gắn thêm một cái túi. Tất cả riêng tư, trước bệnh tật, không thể nào ẩn thân, trong lòng Dĩ Thành, khổ sở thế nào, khổ sở biết bao đây. Suy nghĩ này khiến tâm Thiên Việt không ngừng chìm xuống, cảm giác lọt tòm xuống nơi không đáy.

Rốt cuộc sau khi kết thúc, Dĩ Thành tựa như rất mệt mỏi, ngủ rất sâu.

Buổi tối ngày đó, Thiên Việt một mình ở bên cậu.

Khi sắp tới chín rưỡi, Ninh Khả đến.

Mang theo một cái cà mèn, theo sau là một đồng nghiệp của công ty, bình thường làm tạp vụ, chuyển một chiếc giường xếp vào, là loại giường rất nhẹ, tiện dụng. Thiên Việt rất ngạc nhiên.

Ninh Khả nói đồng nghiệp kia đặt giường xuống, bảo anh ta đi, còn mình lại mở chiếc giường kia ra sắp xếp ổn thỏa, Thiên Việt tiến lại giúp đỡ.

Ninh Khả nói: “Không cần, một mình tôi có thể làm được. Giường này rất nhẹ. Mang cho cậu chút đồ ăn, mau ăn chút gì đi.”

Thiên Việt nói: “Tôi ăn rồi.”

Ninh Khả mỉm cười: “Biết rồi. Là canh đậu xanh bách hợp tôi nấu, mùa hè uống rất tốt, ném thử một chút.”

Canh đậu xanh rất mát dịu, vị ngọt của đậu xanh hòa lẫn trong vị hơi đắng đắng được nấu nhuyễn của bách hợp. Mát lạnh vừa phải. Chợt nhớ, hỏi: “Cái này, bệnh viện, cho phép được đặt giường trong phòng bệnh sao?”

Ninh Khả trải một lớp chiếu trúc lên giường, đang cầm khăn sạch lau sơ qua, khẽ cười nói: “Vốn không thể. Có điều tôi đi tìm bác sĩ Trần đặc biệt phê chuẩn. Anh ấy là chuyên gia, nói chuyện cũng có phân lượng. Rốt cuộc mở ra một cái cửa sau.” Cô xoay người: “Cậu đã bao ngày không được ngủ ngon rồi, có giường rốt cuộc ngủ cũng thoải mái hơn nhiều.”

Thiên Việt nhìn gương mặt ấm áp của cô, một lần nữa nói cảm ơn.

Ninh Khả chỉ khẽ cười: “Cậu nói nhiều lần lắm rồi.”

Thiên Việt nhớ đến một việc, hỏi: “Lát nữa, bạn trai của cô sẽ đến đón cô sao? Trời đã tối rồi.”

Ninh Khả thoáng ngừng rồi nói: “Chúng tôi, không ở cùng nhau.”

Thiên Việt cả kinh: “Cái gì? Tại sao?” Cậu thường thấy người kia đến đón Ninh Khả, là một người vui vẻ cởi mở.

Ninh Khả đáp: “Thật ra cũng không vì sao cả, anh ấy không sai, tôi cũng không, chỉ là, có một vài việc, anh ấy không thể chấp nhận được, tôi cũng không vứt bỏ được, chính là như vậy.”

Thiên Việt hiểu, nghe nàng qua loa kể tình yêu đã mất của mình: “Xin lỗi, xin lỗi.”

Không có người đàn ông nào sẵn lòng thấy bạn gái mình gần như ngày nào cũng đến thăm một người bệnh, thay người đàn ông không phải người nhà của mình túc trực qua đêm.

Ninh Khả nói: “Đừng nói vậy.” Cô cúi người nhìn Dĩ Thành vẫn đang ngủ: “Hôm nay ngủ rất ngon phải không?” Cô nói: “Lúc nhỏ, tôi từng có một người anh, sau này bị ung thư gan mà chết. Mới mười ba tuổi. Đứa trẻ nhỏ như vậy, nhưng lại phải chịu loại đau đớn đó? Mẹ bảo, có thể là thức ăn ướp muối trong nhà tình trạng không tốt, mỗi năm đều làm một hũ ướp muối lớn. Cha lại trách mẹ ngày nào cũng ướp rau, hại chết con trai, mẹ trách cha không có bản lĩnh kiếm tiền hại chết con trai. Âm ỉ rất nhiều năm, càng âm ỉ lại càng đau lòng, nhưng vẫn cãi nhau. Cãi nhiều thế nào đi nữa, khổ sở thế nào đi nữa, anh trai, vẫn không sống được.” Thanh âm của cô có chút nghẹn ngào: “Dĩ Thành, tôi xem anh ấy như anh của mình. So với anh trai ruột càng thân thiết hơn, khi anh trai không còn nữa, tôi còn nhỏ, đau buồn, nhưng nhiều năm như vậy, tôi sắp không còn nhớ rõ hình dáng của anh ấy nữa.”

Thiên Việt bước lại, ôm lấy vai cô.

Cô trở tay ôm ngược cậu, vuốt sống lưng cậu.

Thiên Việt nói: “Trời tối rồi, tôi đưa cô về. Dĩ Thành, lát nữa cũng sẽ không tỉnh dậy.”

Ninh Khả suy nghĩ một lát nói: “Bỏ đi, cậu chạy tới chạy lui, không mệt sao? Hôm nay tôi ngủ lại đây. Cùng ở bên cậu.”

Thiên Việt mỉm cười: “Được.”

Bọn họ tắt đèn, Ninh Khả ngủ trên giường. Thiên Việt vẫn dựa vào ghế ngủ.

Trong bóng tối, Ninh Khả đột nhiên nói: “Tiểu Việt, cậu cũng qua đây ngả lưng chút đi, lại đây. Giường này đủ lớn, hai chúng ta cũng đều thanh mảnh. Lại đây.”

Thiên Việt nghe cô gọi mình, Tiểu Việt. Nghe lối xưng hô này, lối xưng hô đã bị cậu gần như quên lãng, lại từ đáy lòng trào lên.

Dĩ Thành luôn gọi cậu là Việt Việt, trước đây cậu được gọi là Tô Tô, người nhà Dĩ Thành lúc đầu thì gọi hẳn là Tiểu Thâm, sau này, cũng không nhắc đến tên cậu.

Chỉ có rất nhiều năm trước, mẹ cậu vẫn gọi cậu là Tiểu Việt.

Tiểu Việt, con phải học đàn rồi.

Tiểu Việt, thẳng lưng lên được chứ?

Tiểu Việt, hôm nay con ăn với ai?

Thiên Việt đi đến, nằm xuống giường. Giường không lớn, cơ thể cậu, cùng Ninh Khả dựa sát vào nhau, nhiệt độ cơ thể Ninh Khả rất ấm.

Thiên Việt nghĩ, bao nhiêu năm qua, cậu chưa từng gần gũi với cô gái nào như vậy. Bộ ngực mềm mại của các nàng, hơi thở thơm ngát, đã lâu rồi. Cô gái hoàn toàn không có quan hệ huyết thống này, cho cậu cảm giác thân thiết rất lớn.

Ninh Khả bỗng nhiên vươn tay nắm tay cậu, nói: “Tiểu Việt, vất vả cậu rồi.”

Thiên Việt nghe cô nói, trong lòng ngổn ngang trăm mối, lại đột nhiên im lặng.

Ninh Khả chậm rãi nói: “Đừng nản chí, Dĩ Thành, rốt cuộc vẫn sống. Đúng không? Cậu nếu nản chí, anh ấy sẽ không biết trông cậy vào đâu.”

Thiên Việt nói: “Phải. Tôi biết. Cảm ơn cô, Tiểu Ninh.”

Ninh Khả nói: “Tiểu Việt, tôi hình như lớn hơn cậu. Nếu không chê, gọi tôi một tiếng chị đi.”

Trong bóng đêm Thiên Việt cười: “Cảm ơn, chị.”

Một đêm đó, Thiên Việt ngủ đặc biệt ngon.

Lúc tỉnh dậy, trời đã sáng. Cậu nhìn thấy Ninh Khả đang lau mặt cho Dĩ Thành, Dĩ Thành đã tỉnh dậy.

Anh bất động nằm đó, ngẩng đầu nhìn Ninh Khả. Ninh Khả phát hiện cậu tỉnh dậy, xoay đầu mỉm cười với cậu.

Thiên Việt nghĩ, ngoại trừ Dĩ Thành, bây giờ mình còn có một người chị.

Những thứ cậu có, vẫn đầy đủ như trước. Cậu nghĩ.

Thiên Việt đứng dậy, đi đến trước giường bệnh, nói với Ninh Khả: “Chào buổi sáng.” Lại xoay đầu, nói với Dĩ Thành: “Chào buổi sáng.”

Qua một tuần, người nhà nói muốn chuyển Dĩ Thành xuống phòng bệnh bình thường.

Thiên Việt nói, không được.

Đây là lần đầu tiên cậu đứng trước mặt bọn họ nêu lên ý kiến.

Dĩ Cương không ngờ không có tức giận. Sau đó nói: “Tôi cũng không muốn. Nhà chúng tôi mọi người đều không muốn. Chỉ là... cậu có biết, lần này Dĩ Thành bị thương tổn hết bao nhiêu tiền?”

Phải, cậu biết.

Đối với gia cảnh cha mẹ anh chị Dĩ Thành mà nói, đó là con số bạc vạn đáng sợ.

Thiên Việt nói: “Đừng chuyển được không? Chi phí, em gánh vác.”

Thiên Việt trở lại phòng bệnh, cậu phát hiện, trên mặt Dĩ Thành mang theo bi thương. Không phải thống khổ, chỉ là bi thương.

Thiên Việt dùng mu bàn tay vuốt ve mặt anh, như muốn lau đi thứ gì đó.

Kế đó cậu ngồi xuống, làm việc của mình.

Gần đây cậu nhận rất nhiều việc.

Dĩ Thành nghe thấy tiếng đánh máy giòn tan của cậu, nhìn Thiên Việt ngồi bên giường.

Cậu mặc áo sơ mi kaki ngắn tay, bên trong là chiếc áo ba lỗ màu trắng. Trên mặt có chút ngứa, nghiêng đầu, dùng đầu vai cọ cọ vài cái.

Việt Việt của anh, từ khi nào đã trở nên kiên cường như vậy?

Mềm mại như giọt nước, dũng mãnh như quân đội.

Chỉ là, Việt Việt, em có biết, quân đội có dũng mãnh đi nữa, cũng có thứ không thể chiến thắng được.

Chẳng hạn, bệnh tật.

-----oOo-----

Chương 43: Là ai?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cậu nói với Phật:

Van cầu người, nếu như người linh thiêng, nếu như người thật sự có thể giúp con người cứu rỗi tất cả khổ ải, xin người trả Dĩ Thành lại cho con.

Cho dù ngồi xe lăn cả đời, chỉ cần anh ấy vẫn còn, cho dù là ngồi, cho dù không thể đi lại, chỉ cần anh ấy có thể ngồi dậy, sống thật tốt.

Dĩ Thành đã từng mua một phần bảo hiểm, khi đó, anh thanh niên trẻ khỏe, gần như không biết mùi vị đau ốm, chỉ vì có người đến cửa đây mạnh tiêu thụ bảo hiểm cho nên mới mua một phần. Lúc đó chưa từng nghĩ đến sẽ có rủi ro như ngày hôm nay?

Một phần tiền bồi thường kia, lúc ở trong phòng cấp cứu đã dùng gần hết.

Mỗi ngày ở phòng chăm sóc đặc biệt viện phí đều là ba con số, lại càng không cần kể đến trị liệu hằng ngày, thuốc men, còn có các loại phẫu thuật lớn nhỏ khác nhau.

Cứ cách ba bốn ngày, y tá lại đến hỏi thúc đóng tiền điều trị.

Người nhà Dĩ Thành sớm đã không thể tiếp tục đưa tiền được nữa, Thiên Việt lấy tiền tích góp của mình.

Cứ vậy duy trì hai tháng.

Thiên Việt nhìn số dư tài khoản càng ngày càng ít đi.

Cậu trả lại căn phòng thuê kia.

Cũng may đồ đạc không nhiều, kỳ thực phần lớn thời gian Thiên Việt đều ở trong phòng bệnh của Dĩ Thành, nhưng Ninh Khả vẫn dọn ra nửa gian phòng cho cậu, sắp xếp chiếc giường nhỏ, chăn và các thứ khác, đều là cô làm. Thiên Việt nói, không cần phiền phức vậy. Ninh Khả nói, một nửa gian phòng cũng xem như là một căn nhà.

Thời gian buổi chiều mỗi ngày từ hai giờ đến sáu giờ, Dĩ Thành sẽ ngủ một giấc dài, Thiên Việt sẽ ở trong khoảng thời gian này tìm một công việc, trong quán cafe ở đại sảnh của khách sạn bốn sao đàn dương cầm,

làm bối cảnh âm nhạc, thù lao không cao, nhưng cũng không tồi. Quản lý rất nhanh tìm cậu đề nghị, buổi tối có thể cũng đến không, kiếm được rất nhiều, chính là thời gian sẽ kéo dài một chút, Thiên Việt từ chối.

Nói cũng thật lạ, vất vả như vậy, Thiên Việt lại cảm thấy cơ thể cùng tinh thần của mình đều tốt hơn lúc trước, cũng không cảm thấy mệt.

Có một ngày, Dĩ Thành vừa ngủ, Thiên Việt đang muốn đến khách sạn làm việc, chị gái Dĩ Thành đến.

Đứng ngoài cửa phòng bệnh, cũng không vào.

Thiên Việt nói: “Em sắp đi rồi.”

Chị gái đột nhiên gọi cậu.

Thiên Việt đứng lại, cô lại không nói gì.

Sau một hồi, chị gái nói: “Tiểu Thâm, cậu lại đây một lát.”

Chị gái gọi Thiên Việt đến hành lang ngồi xuống, chỉ xiết chặt dây đeo của túi xách tay, nhìn bức tường trắng tuyết trước mặt, cúi đầu từ trong túi lấy là một thứ đồ, xoay mặt đưa cho Thiên Việt.

“Tiểu Thâm,” cô nói, “Đây là tiền riêng của tôi. Tôi đem nó, đưa cho cậu. Trợ giúp tiền thuốc men của Dĩ Thành. Cậu... đừng để người khác biết.”

Thiên Việt cầm lấy, một quyển sổ tiết kiệm.

Cậu biết, đây là toàn bộ chị Dĩ Thành có thể đưa ra.

Chị gái cũng không có ý định xoay người rời đi, lần nữa lại nhìn bức tường, chậm rãi nói: “Dĩ Thành nhà chúng ta, từ nhỏ rất nghe lời, rất ngoan. Biết thương người. Khi mười tuổi, đã giúp trong nhà rất nhiều chuyện. Khi còn bé, đi Trung Sơn lăng chơi, khi đó, xe cộ không tốt, tôi bị trật chân, nó vẫn một đường công tôi đến cửa Trung Sơn... Mệt đến mức môi cũng tím tái... Tôi vẫn luôn... thương nó... so với con trai càng thương hơn... Con trai tương lai cũng không phải của tôi, nhưng anh em, là cả đời. Tôi luôn... hi vọng tốt cho nó.”

Chị gái khịt khịt mũi: “Có đôi lúc, tôi nghĩ, nếu như, khi đó, không phải tôi nhiều lời, không nói với người trong nhà, có phải, đã không có chuyện ngày hôm nay? Tiểu Thẩm, tôi cho là, đó mới là tốt cho nó...”

Chị Dĩ Thành đi về.

Thiên Việt giở sổ tiết kiệm trong tay, nhìn con số bên trên.

Trong nháy mắt, cậu muốn gọi cô lại, đem sổ tiết kiệm trả lại cho cô.

Chị Dĩ Thành là người bị sa thải, có một cửa hàng đan nho nhỏ.

Thiên Việt nghĩ, cô phải đan bao nhiêu chiếc áo, mới có thể lén tích góp được số tiền này?

Nhưng, Dĩ Thành đang nằm trong phòng bệnh, cậu không thể để Dĩ Thành ngừng điều trị, ngừng thuốc được. Cậu chỉ muốn ích kỷ một chút, ích kỷ lần này. Dĩ Thành nếu khỏe lại, sẽ từ từ trả lại cho cô.

Dĩ Thành nếu có thể khỏe lại.

Thiên Việt lấy một nửa số tiền, đặt sổ tiết kiệm vào trong phong thư, ngày hôm sau lại đưa đến cửa hàng nhỏ của chị Dĩ Thành, nhờ người trong tiệm giao lại cho cô.

Bác sĩ Trần nói với Thiên Việt, Dĩ Thành hiện nay, lo ngại nhất chính là, bệnh biến chứng, cũng không thể để teo cơ, hơn nữa, tuyệt đối không thể xảy ra hoại tử.

Thiên Việt hỏi: “Bác sĩ Trần, tôi xem trong tài liệu, có một loại giường khí động lực, loại giường này cứ cách một khoảng thời gian sẽ căng phồng, để cho cơ thịt vận động. Xin hỏi trong nước có loại giường như vậy không?”

Trần Hương Đông nói: “Loại giường này phí sử dụng tương đối cao.”

Thiên Việt hỏi: “Cần bao nhiêu tiền?”

Trần Hương Đông nói ra một con số, lại bổ sung: “Hơn nữa, hiện nay

trong nước cũng chỉ có Hiệp Hòa với Long Hoa ở Thượng Hải có loại giường này.”

Thiên Việt suy nghĩ nói: “Như vậy, cũng có thể dùng sức người xoa bóp được chứ.”

Trần Hương Đông gật đầu nói: “Đúng vậy. Có thể, có điều công việc này rất tốn sức.”

Thiên Việt cười nói: “Bác sĩ Trần có thể chỉ dạy làm như thế nào không?”

Mỗi ngày, Thiên Việt đều giúp Dĩ Thành xoa bóp hai tiếng đồng hồ.

Ổng trên người Dĩ Thành cũng ít hơn nhiều so với khoảng thời gian trước, Dĩ Thành cũng gầy rất nhiều, chân và cánh tay đều lộ vẻ trắng bạch của bệnh trạng, nhưng cũng không có nhanh chóng teo cơ quá mức.

Xoa bóp đích thực là một việc rất mệt, có vài lần, lúc đang xoa bóp, Dĩ Cương đến.

Không lên tiếng đứng một bên nhìn, sau đó sẽ bắt đầu thay Thiên Việt.

Khi Dĩ Thành ngủ, Dĩ Cương đối diện một mình với Thiên Việt, ít nhiều cũng sẽ có chút lúng túng.

Có một ngày Dĩ Cương đột nhiên nói: “Tiền điều trị tuần sau, tôi đóng rồi.”

Thiên Việt sững sốt, thật không ngờ hắn sẽ nói chuyện với mình.

Dĩ Cương nói tiếp: “Có lẽ cậu sẽ cảm thấy tôi rất không có tình người, nhưng tôi vẫn cảm thấy, không bằng, để Dĩ Thành chuyển ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt đi. Gánh nặng... sẽ nhẹ một chút.”

Thiên Việt nói: “Chỉ cần có thể chống đỡ được nữa, em vẫn sẽ chống đỡ.”

Dĩ Cương không đáp.

Trước khi đi, bỗng nhiên quay đầu cười với Thiên Việt: “Cậu đó,” hấn nói, “Cậu nói dựa vào bộ dạng của cậu, còn có tấm lòng kia, nếu như là thích con gái, đó là phúc khí rất lớn của cô ta.”

Thiên Việt cũng cười: “Quá khen.” Cậu nói.

Mỗi ngày buổi chiều, Thiên Việt từ khách sạn trở về, Dĩ Thành cũng tỉnh dậy, Thiên Việt sẽ lấy một chậu nước lau người giúp Dĩ Thành.

Thiên Việt luôn dùng xà phòng có mùi hương quýt, đó là mùi hương lúc trước Dĩ Thành rất thích.

Thiên Việt mua một cái khăn tắm lớn, mỗi lần lau người xong, đều cẩn thận lau khô lại cho Dĩ Thành. Sau đó cùng điều dưỡng viên và y tá đổi ga trải giường khô ráo.

Ngay cả những điều dưỡng viên đều nói, cho đến giờ chưa từng thấy bệnh nhân bị liệt nửa thân dưới nào sạch sẽ thoái mái như vậy.

Thiên Việt nói, anh, em lại cạo râu giúp anh.

Tóc Dĩ Thành khi phẫu thuật đã được cạo sạch. Bây giờ dài ra dán một tầng trên da đầu. Bởi vì Thiên Việt thường giúp anh cạo râu, cho nên dù gò má rất gầy, nhưng vẫn luôn sạch sẽ.

Thiên Việt quét một lớp kem lên trên mặt, dùng dao cạo râu cẩn thận cạo.

Dĩ Thành thích dùng dao cạo râu bằng điện, anh vẫn luôn nói râu của mình mọc rất nhanh, dùng dao cạo pin không sạch.

Sau khi cạo xong, Thiên Việt dùng khăn ẩm lau mặt.

Dĩ Thành nhìn Thiên Việt.

Thiên Việt chậm rãi mỉm cười, vươn tay xoa mặt Dĩ Thành, nói: “Mới đổi, mùi cây tùng, có thích không?”

Dĩ Thành vươn cánh tay duy nhất có thể cử động của mình, nhẹ nhàng vuốt ve cái cổ nhỏ gầy của Thiên Việt, bởi vì đột nhiên gầy như vậy, lúc

quay đầu, nơi đó sẽ nổi lên gân xanh rõ rệt. Phía dưới ngón tay, là nhịp tim đập âm áp của Thiên Việt.

Thiên Việt cũng nhìn anh.

Bọn họ vẫn thân thiết như thế, nhưng, thật sự rất ít gần như vậy, dụng tâm như vậy nhìn đối phương, cái gì cũng không nghĩ, chỉ nhìn nhau.

Tiến lại gần như thế nhìn anh, đôi mắt màu nâu sẫm của Dĩ Thành vẫn trong veo rõ ràng như trước, phản chiếu Thiên Việt bé nhỏ.

Đứa trẻ cho đến bây giờ cũng không kiên cường như vậy, nhưng không thể không kiên cường được.

Thiên Việt nói: “Mệt rồi, ở bên anh ngủ một giấc được không?”

Dĩ Thành dùng tay phải vỗ vỗ chiếc giường.

Thiên Việt cẩn thận tránh những cái ống ở trên người Dĩ Thành, chậm rãi nằm xuống bên cạnh.

Tay Dĩ Thành nắm lấy tay cậu, bởi vì ngâm lâu trong nước, đầu ngón tay Thiên Việt có chút nhẵn.

Cứ như vậy nằm trên chiếc giường chật hẹp, Thiên Việt lại ngủ rất sâu, nhiều ngày rồi không được ngủ một giấc ngon như vậy.

Trần Hương Đông bước vào phòng bệnh, nhìn thấy tình cảnh này.

Thiếu niên trẻ tuổi kia, nằm cùng người thanh niên không thể động đậy trên giường bệnh, đầu dựa vào nhau, cả hai đều đang ngủ. Thảm Thiên Việt đang ngủ thoạt nhìn như nhỏ đi vài tuổi, tóc cũng dài hơn so với lúc mới gặp hắn, rơi xuống trán, dường như khiến cậu cảm thấy nhột, đưa tay gãi. Trần Hương Đông ở nước ngoài nhiều năm, quan hệ như vậy, hắn cũng gặp nhiều, cũng không có cảm giác đặc biệt gì, dù sao nghĩ đó cũng là chuyện riêng của người khác, nhưng hai người này, lại khiến hắn cực kỳ quan tâm.

Buổi tối sau khi kiểm tra phòng xong, Trần Hương Đông ra ngoài hít thở một chút không khí trong lành. Mùa hè ở thành phố N, dài đến mức

khiến người tuyệt vọng, sắp đến tháng mười, vẫn duy trì nhiệt độ cao ba mươi hai độ, buổi tối cũng không có gió.

Trên băng ghế dài ở một góc vườn hoa trong bệnh viện, một người ngồi ở đó. Dựa lưng trên ghế, bộ dạng dường như rất mệt, bóng lưng đơn bạc đến mức như làn khói mỏng.

Trần Hương Đông bước đến, nhìn rõ đó là Thiên Việt, ngồi xuống bên cạnh cậu, hỏi: “Làm gì ngồi ở chỗ này làm mồi cho muỗi?”

Thiên Việt không đáp, qua một hồi sau, đột nhiên nói: “Ngày hôm nay tôi đã đi Kê Minh tự. Bác sĩ Trần anh biết Kê Minh tự chứ?”

Trần Hương Đông đáp: “Đương nhiên biết. Tôi thật ra là người thành phố N.”

Hắn nghe thấy Thiên Việt như đang khẽ cười: “Thật sao?” Hắn nói, “Tôi còn cho rằng anh là người phương Bắc. Khẩu âm của anh không giống giọng ở thành phố N. Anh biết không? Khi còn bé, nhà tôi với Dĩ Thành chính là ở gần nơi đó, thường chạy lên đó chơi, khi đó, nơi đó vừa mới trùng tu, mùa hè trong điện thờ rất mát mẻ, tất cả đều có mùi sơn mới. Tôi nói, thì ra Bồ Tát đều là làm từ miếng gỗ, lại quét lên một lớp sơn. Có phải bởi vì lúc đó đã nói lời bất kính? Hôm nay tôi đi bái Bồ Tát, cũng không biết đến lúc cuống lên mới ôm chân Phật sẽ có tác dụng không?”

Thiên Việt nhớ lại, thật ra rất nhiều năm không có đi chùa, còn nhớ khi đó mới mười một mười hai tuổi, lòng hiếu kỳ nặng, lén chạy đến trước cửa viện nơi các ni cô ở, ló đầu mà nhìn, bị Dĩ Thành một phen tóm lấy kéo về.

Sau nhiều năm như vậy, màu sắc của tượng Phật vẫn tươi đẹp như trước, mùi vị trong trí nhớ sớm đã phai nhạt, chỉ còn mùi hương nhan đèn dầy đặc.

Nhưng đài sen vẫn sạch sẽ, Phật Tổ vẫn hiện lành ung dung như cũ, ngay ngắn ngồi bên trên, bao quát chúng sinh.

Người có từng nhìn thấu hàng nghìn hàng vạn tâm sự của con người?

Người có thể phổ độ con người khỏi trùng trùng khổ ải?

Trước tượng Phật, Thiên Việt lay thật sâu thật sâu.

Cậu nói với Phật:

Van cầu người, nếu như người linh thiêng, nếu như người thật sự có thể giúp con người cứu rỗi tất cả khổ ải, xin người trả Dĩ Thành lại cho con.

Cho dù ngồi xe lăn cả đời, chỉ cần anh ấy vẫn còn, cho dù là ngồi, cho dù không thể đi lại, chỉ cần anh ấy có thể ngồi dậy, sống thật tốt.

Trần Hương Đông nói: “Tôi làm bác sĩ, không tin lời nói của quỷ thần, nhưng, tôi vẫn tin có kỳ tích. Bản thân sinh mệnh chính là kỳ tích.”

Thiên Việt xoay đầu, sắc mặt hần đặc biệt trong sáng, cậu nói: “Tôi cũng tin.”

Buổi chiều ngày nọ, khi Thiên Việt vội vã chạy về bệnh viện, ở trong hành lang nhỏ bắt gặp bóng người chợt lóe thoáng qua.

Hình dáng vô cùng quen thuộc.

Thiên Việt nghĩ, không thể là ông ấy được, nhất định là mình hoa mắt.

Trở về phòng bệnh, tim vẫn đập nhanh không ngừng.

Trong lòng bàn tay Dĩ Thành anh viết: Em vừa thấy một người.

Dĩ Thành chậm rãi viết vào lòng bàn tay cậu: Là ai?

-----oOo-----

Chương 44: Em là quả táo trong mắt anh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không biết khẩu vị của cậu, không biết sở thích của cậu, không biết khao khát của cậu, không biết cậu tôn trọng ở đâu, không biết đau đớn của

cậu sâu đậm thế nào.

Người biết những điều này, hôm nay lại nằm trên giường bệnh trong bệnh viện, tình cảm yêu cậu thương cậu vây kín trong cơ thể vô tri vô giác.

Thiên Việt đứng lại, nhìn người đàn ông trước mặt. Vóc người thon dài, khuôn mặt thanh mảnh, rất nhiều hồi ức chậm rãi dâng lên. Trong nháy mắt Thiên Việt có chút ngẩn ngơ.

Người kia cũng đứng nhìn cậu. Chậm rãi mỉm cười, nụ cười vô cùng lễ độ nhưng cũng xa cách.

“Thiên Việt,” Người kia nói, “Thật là con. Hôm qua nhìn có chút giống.”

Thiên Việt cũng muốn cười, mặt lại cứng ngắc, cậu nói: “Là con. Hôm qua, con cũng nhìn thấy cha, không dám nhận.”

Người cậu gọi là cha nhiều năm như vậy, sau nhiều năm không gặp, lại nói với cậu, hôm qua nhìn có chút giống.

Có chút giống.

Thiên Việt cúi đầu.

“Cha lần này trở về là giao lưu học thuật sao?”

Người đàn ông trung niên gật đầu.

Thiên Việt nghĩ, qua nhiều năm, cha cậu vẫn trẻ như thế, năm nay hẳn đã năm mươi bốn, dấu tích của năm tháng, dường như không hề để lại trên người cha. Vẫn thờ ơ lạnh nhạt như vậy, cha cậu có lẽ chưa từng nghĩ đến cậu, hoặc là, cũng từng nghĩ đến cậu.

Người đàn ông trung niên ôn hòa nói: “Cha đến đây thăm Lục viện trưởng, là bạn tốt nhất trước đây của cha, bác Lục, còn nhớ không? Lúc còn bé, ông ấy đã cắt amidan cho con.”

Oh phải, rất nhiều năm trước, phẫu thuật nhỏ kia, cậu rất sợ, ở bên cậu chính là Dĩ Thành, anh tiết kiệm tiền tiêu vặt mua vài cây kem cho mình, nói cắt amidan xong có thể ăn nhiều kem hơn. Khi đó chủng loại cũng không nhiều, nhớ loại “Công chúa bạch tuyết” kia, rất ngọt, mùi vị bơ cũng rất thơm.

Thiên Việt nhìn ra ngoài cửa sổ, lá đã bắt đầu rụng.

Thiên Việt nói, vâng, vẫn nhớ ông ấy.

Cha nhẹ giọng nói: “Lúc trước, trở về có gọi điện cho con. Con đôi số điện thoại, hơn nữa, chỗ ở cũng chuyên.”

Thiên Việt nói: “Vâng.”

Cha nói: “Sao lại ở bệnh viện? Thân thể, không khỏe sao?”

Thiên Việt nói: “Con khỏe. Bạn... của con, bị thương rất nặng.”

Cha nói: “I’m sorry.”

Thiên Việt mỉm cười: “Có điều anh ấy sẽ khỏe thôi. Sẽ nhanh khỏe lại thôi.”

Cha nói: “Vậy thì tốt.”

Khoảng không trống rỗng đột nhiên xuất hiện, càng tăng thêm khoảng cách giữa hai người, vô hình nhưng rõ ràng.

Trong nhất thời, thời gian giống như đảo ngược, Thiên Việt cảm thấy bản thân trở thành thiếu niên hơn mười tuổi, số lần nói chuyện với cha mình rất ít, hết sức lo sợ.

Thiên Việt hỏi: “Cha... hiện tại... có con không?”

Cha rõ ràng là sững sốt. Rất có thể không ngờ Thiên Việt sẽ hỏi vấn đề này.

Có điều qua nửa khắc thời gian, ông liền bình tĩnh đáp: “Phải, có một con gái.”

Thiên Việt nói: “VẬY sao, bao nhiêu tuổi rồi?”

Cha nói: “Vừa bốn tuổi rưỡi. Lần này... cũng mang nó về. Về thăm thành phố này.”

Thiên Việt cười nói: “Có thể mang em ấy đến miếu Phu Tử. Rất nhiều đồ ăn ngon. Đáng tiếc không phải là năm mới, không được xem hoa đăng.”

Cha nói: “Đúng vậy. Còn vài hôm, sẽ mang nó đến đó.”

Thiên Việt hỏi: “Lúc nào đi?”

Cha đáp: “Hai tuần sau. Công việc bên kia, cũng không thể bỏ mặc được.”

Cha lấy một tấm danh thiếp: “Đây là phương thức liên lạc của cha. Thiên Việt... trước khi đi, cùng nhau ăn cơm.”

Tấm danh thiếp nho nhỏ, thiết kế vô cùng ngắn gọn. Là phong cách của cha cậu.

Thiên Việt gật đầu, xoay người bước đi. Đi được nửa đường, quay đầu lại, cha hẳn vẫn còn đứng ở đó. Gương mặt nhả nhặn, gần như thế, lại xa như vậy.

Chuyện cũ, bách chuyển thiên hồi, triền miên quán lấy, Thiên Việt nghĩ, lần này đi, e rằng khó có thể gặp lại. Nỗi băn khoăn kia, cất chứa nhiều năm trong lòng, ngỡ rằng quên được, kỳ thực cũng không, cậu nghĩ muốn làm rõ ràng, cho dù là thế nào, không thể cam tâm.

Thiên Việt đột nhiên bước lại gần, nói: “Cầu xin cha một việc. Cầu xin cha một việc... Chúng ta...”

Cha nói: “Đừng vội, đừng vội, con từ từ nói.”

Thiên Việt nói: “Cha có thể xin bác Lục giúp chúng ta... giúp chúng ta... làm một việc...”

Thanh âm trầm ổn của cha mơ hồ cũng có chút gì đó đặc biệt: “Làm gì?”

Kỳ thực ông biết.

Quá khứ, ông cũng không phải chưa từng nghĩ.

Chỉ là e ngại mặt mũi.

Bây giờ, ông công thành danh toại, hài lòng mỹ mãn. Hơn nữa, ông không ở trong nước, cho dù làm một cuộc kiểm tra, có được kết quả, đối với ông cũng nào có mất mát gì?

Rốt cuộc Thiên Việt cùng cha cậu cũng làm xét nghiệm cha con.

Trong tuần này, Thiên Việt gặp con gái nhỏ của cha cậu.

Là một cô bé vô cùng khả ái.

Là con lai. Đôi mắt tròn tròn xinh đẹp, con mắt màu nâu.

Nhưng mái tóc lại có màu sợi đay, rất dài, được uốn cong, dài đến tận thắt lưng. Đôi chân nhỏ xíu mập mập, mang một đôi ủng cao. Giống như con búp bê sống. Gương mặt hồng nhuận, ngũ quan tươi tắn, khóe miệng lại giống như cha kéo ra một độ cong trung bình. Tiếng Trung nghe khá tốt, nói lại không được rõ ràng, nó gọi Thiên Việt: “Việt, Việt, nghe như là Vân, Vân.”

Cô bé tên là Katherin. Đồng thời cũng có một tên tiếng Trung, là Thẩm Tiểu Dã.

Người vợ mới của cha là một phụ nữ người Mỹ có huyết thống Italia, thân hình cao lớn, giọng nói nhưng lại dịu dàng trầm thấp, vô cùng thân thiết, không có nửa điểm giả tạo, nhẹ nhàng ôm Thiên Việt, cười nói con trai phương Đông, tất cả đều không lộ tuổi tác. Mặc ông nói “con trai Trung Quốc của tôi”.

Thiên Việt đối với bà ấn tượng rất tốt.

Bởi vì tìm đến người quen, tiến hành cũng rất bí mật, kết quả có khi cha cậu còn ở lại ba ngày.

Cha cũng không nói kết quả là gì, chỉ nói muốn cùng Thiên Việt ăn một bữa cơm. Chỉ có hai người bọn họ.

Cha dẫn cậu vào một phòng tiệc trong nhà hàng, rót nửa ly rượu vang đỏ vào trong ly rượu đặt trước mặt cậu.

Rượu vô cùng ngon, cảm giác như nhung lụa nhập khẩu, không có nửa mùi cồn đâm vào yết hầu.

Cha thưởng thức rượu, vô cùng chú ý đến chất lượng của rượu. Thiên Việt trước đây thường thấy ông nửa đêm ngồi trong phòng khách, tay cầm một ly rượu.

Người cha cho dù là Thái Sơn trước mặt có sụp đổ cũng không nhú mày kia, tay khe khẽ run.

Không muốn hỏi nữa, kết luận kia đã rất rõ trước mắt rồi.

Cha chậm rãi cầm ly rượu nhấp một ngụm, đôi mắt rơi trên gương mặt lại giống như không hề di chuyển. Chậm rãi gấp thức ăn cho Thiên Việt. Dùng chiếc đũa của cậu, gấp từng món đặt vào chén nhỏ trước mặt Thiên Việt.

Thiên Việt trong lòng đột nhiên giống như buông xuống một gánh nặng, nhưng lại không có chút gì vui vẻ. Khúc mắc quân quanh nhiều năm bỗng nhiên tháo gỡ, lại giống như tước đoạt đi sức lực âm ức của Thiên Việt.

Trong nháy mắt, Thiên Việt hiểu, nhân tố chính khiến cậu trở nên thích đàn ông, kỳ thực không phải mẹ mình, một người cách ly xã hội như cậu, phong lưu nửa đời như mẹ, còn cha lại là người luôn đăm đăm. Cậu đối với cha mình khát khao tình cảm, thời gian một ngày lại một ngày nhét đầy lúc nhỏ cùng thiếu niên, giống như lục bình sinh trưởng nhanh trên mặt nước, có thể không nhìn thấy chúng phát triển, chỉ nhìn thấy, qua một đêm, nó đã rợp một màu xanh thăm khắp mặt hồ, trong ao nước kia, sẽ không còn nhìn thấy màu xanh và trắng của bầu trời nữa.

Cha gấp rau đặt vào chén của Thiên Việt. Là rau xào lươn, món ăn chiêu bài của nhà hàng này.

Nhưng cha cậu không biết, Thiên Việt từ nhỏ đã không thích ăn lươn.

Cha cậu cho đến bây giờ cũng không biết.

Không biết khẩu vị của cậu, không biết sở thích của cậu, không biết khao khát của cậu, không biết cậu tổn thương ở đâu, không biết đau đớn của cậu sâu đậm thế nào.

Người biết những điều này, hôm nay lại nằm trên giường bệnh trong bệnh viện, tình cảm yêu cậu thương cậu vây kín trong cơ thể vô tri vô giác.

Thiên Việt cúi đầu, ăn sạch rau cùng những thứ khác.

Cha mở miệng, rất gian nan nói: “Tiểu Việt... con... đi cùng cha. Cha... giúp con làm thủ tục... rất dễ dàng. Con có thể... tiếp tục học...”

Thiên Việt lắc đầu: “Cảm ơn. Con không đi.”

Cha nói: “Là thích người nào sao? Các con, có thể cùng đi. Điều kiện ở nước ngoài, dù sao cũng tốt hơn. Ta có thể...”

Thiên Việt mỉm cười cắt ngang: “Không, chúng con đều không đi.”

Ngày đó cha cậu đi, Thiên Việt vẫn đến tiễn.

Cô bé lôi kéo Thiên Việt gọi cậu: “Vân, Vân, chúng ta cùng đi đi. Chơi với em được không?”

Thiên Việt ngồi xổm xuống, kéo nó ôm vào lòng, cơ thể nhỏ nhỏ mềm mại, rất ấm áp, cần cổ còn có một mùi hương, tóc hơi cứng, thô ráp đâm vào khuôn mặt Thiên Việt.

Thiên Việt nói: “Sau này sẽ gặp lại em. Cùng em ngồi trên bánh xe trời, có anh ngồi bên cạnh, em sẽ không thấy sợ nữa.”

Cô bé hôn cậu một cái, trên mặt lưu dấu ấn hơi ẩm ướt.

“DEAL.” Nó nói.

Thiên Việt nói: “DEAL.”

Em gái của anh, em gái bé nhỏ của anh. Thiên Việt nghĩ.

Lúc cha cùng bọn họ vào cửa. Thiên Việt đứng im nhìn.

Cha đột nhiên quay đầu, nước mắt rớt cuộc rơi xuống. Ông hé miệng nói gì đó, Thiên Việt nhìn rõ khẩu hình kia, ông đang nói: “My boy... my boy...”

Ông chỉ lẩn trốn trong ngôn ngữ ngoại quốc gọi con trai mình, lại không có dũng khí gọi lớn.

Thiên Việt quay đầu. Cậu từng khao khát làm con trai của ông, nhưng ông chưa từng cho cậu cơ hội này. Ông cũng không còn cơ hội nữa.

Thiên Việt quay về phòng bệnh, trời đã tối.

Dĩ Thành tỉnh dậy đang đợi cậu.

Thiên Việt nói: “Ngày hôm nay chưa có xoa bóp cho anh.”

Thiên Việt mang chậu nước tới xoa người Dĩ Thành. Thiên Việt chậm rãi kể với Dĩ Thành, em gái cậu, cô bé kia, chơi rất vui, cánh tay đôi chân trắng múp, đặc điểm khuôn mặt của người phương Đông và phương Tây tổ hợp kỳ diệu. Còn có mẹ kế của cậu, người phụ nữ Italia tốt bụng, người nước ngoài bọn họ, gặp ai cũng ôm một cái, cũng không phân là nam nữ già trẻ.

Thiên Việt xả nước ở trong phòng vệ sinh. Trong dòng nước giặt khăn mặt.

Vào thu, nước dần dần có cảm giác lạnh.

Bi thương bỗng chốc không thể đè nén, không thể đè nén được nữa, dâng trào khiến cậu như ngạt thở.

Thiên Việt mở van nước cực đại, tiếng nước rào rạt che đậy thanh âm thất thanh khóc lớn của cậu.

Thiên Việt thu dọn xong, bước ra phòng vệ sinh, thuận tay tắt đèn trong phòng vệ sinh. Đi đến trước giường Dĩ Thành, cẩn thận nằm xuống bên người anh, nói: “Ngày hôm nay lại chen chúc với anh rồi.”

Dĩ Thành cầm tay cậu, chậm rãi vuốt ve. Sau đó viết vào lòng bàn tay: Vì sao – không – đi – cùng – với – ba?

Thiên Việt nói: “Em không nỡ rời xa anh.”

Cậu ngẩng đầu nhìn Dĩ Thành, ánh trăng trắng nhạt chiếu lên gương mặt cậu, lại có chút ngây thơ. Cậu nói: “Ngươi là quả táo trong mắt

-----oOo-----

Chương 45: Đầu đông

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dĩ Thành kéo tay Thiên Việt, viết: Anh nhớ em biết bao, yêu em cả đời.

Thiên Việt ghé bên tai anh nói: “Vậy thì yêu cả đời đi.”

Cả đời, có thể dài, cũng có thể ngắn.

Dĩ Thành tiếp tục điều trị trong phòng chăm sóc đặc biệt.

Sau khi Thiên Việt một lần nữa giao phí thuốc men, danh sách hộ lý chỉ còn ba người, mà người đầu tiên còn trông rất khờ khạo.

Thiên Việt lớn như vậy, đây là lần thứ hai khó khăn vì tiền. Thiên Việt lật ngược lật xuôi nhìn sổ tiết kiệm cùng thẻ ngân hàng trong tay, tấm thẻ này là cậu làm cùng Dĩ Thành, tiền của hai người bọn họ ngày đó cùng nhau chuyển vào ngân hàng, đó là hi vọng nho nhỏ của cả hai, có ý nghĩa như quán sủi cỏ nho nhỏ, như một điểm dừng chân trên đất khách. Đương nhiên, bây giờ không đáng nói tới, chỉ cần Dĩ Thành còn sống, Thiên Việt cảm thấy tia hy vọng kia vẫn còn.

Một buổi tối, Dĩ Thành vừa mới ngủ, Dĩ Cương đến. Qua hồi lâu, chị gái cũng đến.

Dĩ Cương dường như muốn nói gì đó, ra hiệu bảo cô ra ngoài hành lang, quay đầu gật nhẹ với Thiên Việt, Thiên Việt có chút nghi hoặc theo ra ngoài.

Ba người bọn họ, lần đầu tiên đối diện đứng cùng một chỗ.

Dĩ Cương trầm mặc nửa ngày, rốt cuộc mở miệng.

“Chuyện của Dĩ Thành, chúng ta... đã dốc hết sức lực. Anh nghe bác sĩ Trần nói, chi phí đợt điều trị tiếp theo, sẽ cao hơn.”

Chị gái và Thiên Việt cũng không lên tiếng.

Dĩ Cương nói tiếp: “Bên mẹ, tình trạng cũng không ổn lắm. Tuy rằng không có gì nguy hiểm đến tính mạng, nhưng không thể ngừng điều trị, mẹ lại không có bảo hiểm y tế, còn có ba... Anh thấy lúc này, chỉ còn một cách...”

Chị gái hỏi: “Cách gì?”

Dĩ Cương nói: “Tôi có người bạn, bây giờ là lái xe ở đài truyền hình. Cậu ta nói, chuyên mục nổi tiếng của đài truyền hình, tên là Câu chuyện thành phố, thường quay những câu chuyện cảm động. Mỗi lần quay xong, đều có người dân thành phố tốt bụng đến quyên tiền. Cậu ta cũng biết tình cảnh nhà chúng ta, anh nhờ cậu ta hỏi thăm, nói có ký giả rất muốn đến phỏng vấn. Nếu nói như vậy...”

Thiên Việt nói: “Không được.”

Đây là lần đầu tiên Thiên Việt đứng trước mặt bọn họ nêu ý kiến của mình, thanh âm rất thấp, nhưng lại kiên quyết.

Dĩ Cương nói: “Thật ra ai cũng không muốn để người khác nhìn thấy vết sẹo của mình, đây không phải là cách hay trong lúc không còn cách nào sao.”

Thiên Việt lại nói: “Không, không được.”

Không được, cậu không thể để Dĩ Thành phơi bày trước hàng ngàn hàng vạn người khác, Dĩ Thành không thể nói quan điểm của anh, Dĩ Thành nằm nơi đó, thân thể vô tri vô giác, nhưng suy nghĩ lại rất rõ ràng, Dĩ Thành là người tự tôn đến mức nào, anh phải chịu bao nhiêu khổ sở, nỗi khổ không thể nói được. Thiên Việt nghĩ, cậu không thể, không thể làm vậy, cũng không cho bất kỳ ai làm vậy.

Dĩ Cương cũng không tức giận, trong mắt hấn, hiện lên chút cảm xúc không nói rõ. Hấn nói tiếp: “Chúng ta có thể, có thể, nhân lúc Dĩ Thành còn ngủ lạng lẽ làm chuyện này, đừng để Dĩ Thành biết chương trình này, đảm bảo không để cho nó biết, không được sao?”

Thiên Việt vẫn nói: “Không, không được.”

Dĩ Cương vừa định mở miệng, chị gái nói: “Không cần nói, em cũng không đồng ý.”

Thiên Việt quay lại phòng bệnh, trong lòng bàn tay Dĩ Thành chậm rãi viết: “Người nhà của anh, anh trai và chị gái, có chuyện, thương lượng với em. Quan hệ của chúng ta, hòa hoãn nhiều rồi, anh mau mau khỏe trở lại đi.”

Thiên Việt cảm thấy Dĩ Thành khẽ cười, từng ngón từng ngón nắm lấy tay cậu, trong tay cậu viết: Vắt vả – cho em –, Việt – Việt.

Thiên Việt cúi đầu nhìn tay Dĩ Thành, gân cốt hiện rõ, vì máu không lưu thông, trở nên lạnh lẽo. Thiên Việt dùng đôi tay bao phủ tay Dĩ Thành, đặt bên miệng dùng răng cắn nhẹ, hàm hồ nói: “Không sao.”

Qua hai ngày, khi Thiên Việt từ khách sạn trở về, liền thấy cửa phòng bệnh Dĩ Thành mở toang, bên trong có tiếng động truyền ra. Thiên Việt giật mình, chạy vội vào.

Quả nhiên phóng viên ở đó. Máy quay phim của phóng viên đặt giữa phòng, ống kính hướng về phía giường Dĩ Thành, có một nữ phóng viên khác, cầm micro trong tay đang tự thuật cái gì đó, Thiên Việt mơ hồ nghe cô nhắc tới Dĩ Thành từng giúp đỡ trẻ em thất học.

Thiên Việt tiến lại, chắn trước ống kính, vội vàng nói: “Xin lỗi, mong

đừng quay nữa, xin lỗi, là chúng tôi không thống nhất tốt, xin đừng quay phim nữa, chúng tôi cự tuyệt phỏng vấn!”

Nữ phóng viên nói: “Chúng tôi có thể dùng tên giả, có thể che mờ khuôn mặt.”

Thiên Việt lắc đầu: “Xin lỗi, xin lỗi. Không được.”

Phóng viên có phần bất mãn, nhưng vì đương sự cự tuyệt, bọn họ cũng không thể tiếp tục được. Đợi mọi người đều đi cả, Thiên Việt cùng Dĩ Cương đi ra hành lang.

Thiên Việt hỏi: “Tại sao làm như vậy, không phải nói rồi sao. Tại sao muốn... muốn Dĩ Thành khó xử như vậy.”

Dĩ Cương không ngừng hút thuốc, giẫm nát đầu thuốc dưới chân, ngẩng đầu lớn tiếng nói: “Như vậy nên làm gì bây giờ? Cả nhà chúng tôi, bao gồm cả cậu, chúng ta đều là trứng chọi đá, cậu bảo anh nên làm gì bây giờ? Nhìn Dĩ Thành tự sinh tự diệt? Vậy chi bằng để anh làm người ác đi.”

Dĩ Cương đột nhiên nước mắt đầy mặt.

Thiên Việt nói: “Anh hai, đừng lo. Em sẽ không để Dĩ Thành ngưng điều trị. Bất luận thế nào cũng sẽ không.”

Dĩ Cương hỏi: “Cậu? Cậu có cách sao?”

Thiên Việt lắc đầu: “Không biết. Em chỉ biết sẽ không để Dĩ Thành tự sinh tự diệt. Tuyệt đối không.”

Thiên Việt quay lại bên giường Dĩ Thành, Dĩ Thành dường như ngủ rất sâu, Thiên Việt nhẹ nhàng cầm tay anh.

Một lúc sau, Dĩ Thành mở mắt.

Trong lòng bàn tay Thiên Việt, Dĩ Thành viết: Không biết anh có lên ống kính không. Lại vẽ một mặt cười nho nhỏ.

Thiên Việt nói: “Yên tâm. Em đã nói với bọn họ, chúng ta không đồng ý

phỏng vấn, sẽ không phát sóng trên đài truyền hình đâu. Anh yên tâm, Dĩ Thành.”

Hai ngày sau, Dĩ Thành vì bệnh tình trở nên nghiêm trọng lần thứ hai được đưa vào phòng cấp cứu.

Bởi vì thời gian dài truyền lượng lớn thuốc vào trong người, gan Dĩ Thành xảy ra vấn đề, gương mặt vàng vọt dọa người. Rơi vào hôn mê ngắn. Sau khi cấp cứu, được đưa đến phòng cách ly.

Lần cấp cứu này, dùng gần ba vạn.

Vào lúc này, Thiên Việt nhận được tiền nhuận bút.

Trần Hương Đông từ phòng cách ly đi ra, nhìn Thiên Việt ngồi ở một góc bên ngoài.

Trần Hương Đông nói: “Sao cậu lại ở đây? Tình trạng đã ổn rồi.”

Thiên Việt không lên tiếng, cả người đột nhiên cuộn tròn, vai lưng không ngừng run rẩy. Trần Hương Đông ngồi xổm xuống bên cạnh, dùng sức kéo bàn tay co quắp của Thiên Việt: “Thiên Việt... Thiên Việt... Cậu sao vậy? Để tôi xem...”

Mồ hôi lạnh toát ra trên trán Thiên Việt, môi hiện màu xám kỳ quái, nhưng một điềm âm thanh cũng không có.

Trần Hương Đông nửa dìu nửa ôm, dìu cậu đến phòng làm việc của mình, nhanh chóng kiểm tra cho cậu.

Trần Hương Đông nói: “Thiên Việt, dường như cậu bị viêm túi mật, nói cho tôi biết. Cậu có ăn gì không?”

Thiên Việt nói: “Sáng sớm, ăn nửa cái bánh bao, có thể hơi lạnh.”

Trần Hương Đông bước ra ngoài, rất nhanh mang vào một bình truyền dịch, cẩn thận đem mũi kim đâm vào mu bàn tay Thiên Việt.

Tay Trần Hương Đông thô dày ấm áp, hết sức ổn định, khiến người có cảm giác yên bình rất lớn, ôn hòa mang tâm tư đau đớn bay loạn khắp

nơi của Thiên Việt nhẹ nhàng kéo về.

Thiên Việt nói: “Ban nãy cảm ơn anh bác sĩ Trần.”

Trần Hương Đông mỉm cười: “Sức lực của tôi có phải rất lớn không? Trước đây, rất lâu trước đây, tôi thích một người con gái, vóc dáng cô ấy rất xinh xắn, ta nói với cô ấy, tôi có thể một tay nhắc bổng cô ấy. Cô ấy cười bảo tôi là sơn lâm măng hán.”

Đau đớn tựa thủy triều, đợt sóng này chưa yên, đợt sóng khác đã ập đến, Thiên Việt cảm thấy bản thân như chiếc thuyền lá nhỏ trên sóng lớn, lời nói âm áp của Trần Hương Đông, nhẹ nhàng vỗ về đau đớn thể xác lẫn tinh thần.

Thiên Việt mỉm cười: “Tôi nghe nói bác sĩ phải cần thể lực rất tốt.”

Trần Hương Đông nói: “Đích thực như vậy. Tôi thậm chí có thể một hơi khiêng bình dưỡng khí lên tận lầu tám.”

Thiên Việt ngừng chốc lát, nắm tay từ trong túi quần lấy một phong bì, đưa cho Trần Hương Đông: “Bác sĩ Trần, tôi biết, tiền thuốc tuần trước, là anh ứng tạm cho tôi. Cảm ơn!”

Trần Hương Đông cầm phong bì kia, chia thành hai nửa, nửa còn lại đặt vào trong túi của Thiên Việt.

“Thiên Việt,” hắn nói, “Nếu như không ngại, tôi muốn hỏi cậu một chút, tiền của cậu là có từ đâu?”

Thiên Việt suy nghĩ, thấp giọng nói: “Yên tâm bác sĩ Trần, tôi hồ đồ một lần, từng sai một lần, sẽ không lại sai lần nữa. Là cha tôi, từ nước ngoài, gửi về cho tôi một số tiền. Chúng tôi, đã nhiều năm... không liên lạc... tôi vốn không muốn, chỉ là...”

Trần Hương Đông vỗ vai hắn: “Như vậy, tôi yên tâm. Cha con nào có ưu sầu cách đêm. Nhà chúng tôi, đời đời hành y, sở trường phụ khoa, năm đó tôi chọn ngoại khoa thần kinh, cha tôi gần như muốn đoạn tuyệt với tôi, nhưng lần này về nước, người vui mừng nhất, lại là ông.”

Trần Hương Đông dùng que bông thấm ướt bôi lên đôi môi khô khốc của

Thiên Việt: “Viêm túi mật đặc biệt phải chú ý đến thức ăn, khi phát tác, ngay cả nước cũng phải uống ít. Sau này đồ mặn, nhất định phải ít đựng đên, không phải là bệnh gì nặng, nhưng khi tái phát lại đau như muốn lấy mạng người. Qua vài ngày, nếu có thể, làm phẫu thuật đi. Tuổi còn trẻ, thường đau như vậy không phải là cách.”

Thiên Việt nói: “Dù sao cũng phải đợi đến...”

Trần Hương Đông vỗ vỗ hấn: “Phải, tôi hiểu.”

Thiên Việt xoay đầu, giọt nước mắt lướt qua gò má thấm vào gối đầu trắng tuyết. Thiên Việt che giấu hỏi: “Bác sĩ Trần, người con gái anh nói vừa rồi, bây giờ là vợ của anh sao?”

Trần Hương Đông cúi đầu cười nói: “Không. Không phải. Cho nên, Thiên Việt, đời người không như ý, đến tám chín phần mười rồi.”

Trần Hương Đông điều chỉnh tốc độ truyền dịch nhanh hơn, nói: “Cậu ngủ một lát đi. Tôi đi kiểm tra phòng.”

Thiên Việt nói: “Tôi không biết... Cảm ơn anh thế nào.”

Trần Hương Đông đến bên cửa, xoay người: “Tôi chỉ có anh chị và em gái. Nếu như có em trai, tôi hi vọng nó giống cậu, Thiên Việt.”

Ba ngày sau, Dĩ Thành chuyển về phòng chăm sóc đặc biệt.

Thiên Việt truyền dịch ba ngày, trên mu bàn tay xanh tím một mảng, Thiên Việt dùng băng gạc băng lại bàn tay.

Dĩ Thành trong lòng bàn tay hấn viết: Tay làm sao vậy?

Thiên Việt viết: Rách một chút, da bị trầy.

Dĩ Thành vuốt tầng băng gạc kia, thật lâu thật lâu.

Thiên Việt nói: “Có cái này cho anh xem.”

Thiên Việt bung một chậu cá: “Ninh Khả mang tới.”

Chậu thủy tinh được lau chùi sạch sẽ phản chiếu thứ ánh sáng như thủy tinh, Ninh Khả cẩn thận, bỏ thêm một nhánh rong biển xanh thắm vào, mềm mại lay động trong làn nước. Dĩ Thành vươn tay búng nhẹ vào thành chậu, đôi cá nhỏ bị làm kinh hãi vội vàng vẫy đuôi, vẽ ra từng vệt sóng nước. Dĩ Thành quỳn luyến nhìn bọn chúng, lại nhìn Thiên Việt. Thiên Việt đột nhiên cúi đầu, hôn xuống đôi môi khô khốc của Dĩ Thành.

Dĩ Thành kéo tay Thiên Việt, viết: Anh nhớ em biết bao, yêu em cả đời.

Thiên Việt ghé bên tai anh nói: “Vậy thì yêu cả đời đi.”

Cả đời, có thể dài, cũng có thể ngắn.

Thiên Việt nghĩ.

Ngày thứ hai, không khí lạnh đột ngột tràn đến thành phố N, nhiệt độ không khí chọt hạ thấp xuống mười độ. Thành phố N bước vào đầu đông.

-----oOo-----

Chương 46: Sợ sống

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thiên Việt mờ mịt ngẩng đầu, đột nhiên làm thế nào cũng không nhớ được người trước mắt là ai, chính mình tại sao lại ngồi trên vùng tuyết trắng xóa này, Dĩ Thành đi đâu rồi, trong nháy mắt, đầu óc trống rỗng. Sau đó, tất cả ký ức chậm rãi trở về, mồ hôi nóng từng giọt tuôn ra, thân thể lại càng lúc càng lạnh.

Trần Hương Đông vuốt mái tóc thấm đẫm mồ hôi của cậu, do dự nhiều lần, gian nan mở miệng: “Thiên Việt, nếu như... cậu từng nghĩ đến... từ bỏ?”

Bệnh tình của Dĩ Thành khi gấn vào đông, dần dần chuyển xấu.

Rút cuộc, cơ thể bắt đầu teo rút. Mỗi ngày Thiên Việt tăng thêm hai lần xoa bóp. Mỗi một lần, Thiên Việt đều mệt đến mức đầu đầy mồ hôi, bản thân tựa như óm nặng một trận. Ninh Khả nói, xoa bóp buổi sáng sớm, để cô. Thiên Việt cười cười nói: “Thị Dĩ Thành là một người đầu óc cổ hủ, vẫn là để em đi.”

Thiên Việt lại nói: “Chị, bên phía công ty, còn phản tổn rất nhiều tâm tư, một cô gái như chị, không phải dễ dàng.”

Ninh Khả cười nói: “Chuyện đó không cần nhắc đến. Ngày mai chị đem nem rán cho em, ngoài chợ đã có loại rau hẹ tươi ngon. Sở trường của chị đó, em nếm thử xem sao.”

Cách một ngày, Thiên Việt phát hiện, Dĩ Cương đến xoa bóp cho Dĩ Thành. Liên tiếp mấy ngày, mỗi buổi sáng sớm, Dĩ Cương đều đến, xoa bóp cho Dĩ Thành xong mới đi làm. Thiên Việt biết anh trai làm việc ở một công ty bảo an, bình thường cũng rất bận, còn có cha mẹ bên kia, phần lớn là hẳn cùng chị Dĩ Thành chăm sóc. Thiên Việt nói với hẳn, một mình mình bận là đủ rồi, mong hẳn không cần vất vả như vậy. Hẳn cũng không nói gì.

Đột nhiên một ngày, hẳn nắm tay Dĩ Thành, gọi Thiên Việt vào, hẳn nói: “Sức khỏe của mẹ càng ngày càng không tốt, cha đã có chút hồ đồ, anh làm anh cả, đại diện một chút vậy.”

Từ trong túi quần cầm một bọc vải đỏ, lại lấy ra hai chiếc nhẫn bạc kiểu dáng giống nhau, hình tròn đơn giản, một chiếc đeo vào ngón tay Dĩ Thành, kéo tay Thiên Việt, đeo một chiếc vào ngón tay cậu, đặt tay Thiên Việt vào tay Dĩ Thành. “Thiên Việt,” hẳn nói, “Không đáng bao nhiêu tiền, là ý của cha mẹ, cũng là ý của mọi người trong nhà chúng ta. Thiên Việt, có thể gặp em, là phúc của Dĩ Thành.”

Thiên Việt nói: “Lời này nên là em nói, có thể gặp Dĩ Thành, là phúc của em.”

Dĩ Cương ha ha cười nói: “Hai người tụi em, đều có phúc khí. Thiên Việt, trước đây có chỗ nào không phải, em muốn thì đánh anh đi, muốn sao... thì... cứ vậy đi.”

Thiên Việt nhìn Dĩ Thành, Dĩ Thành lại nhìn cậu. Ánh mắt như đôi tay

quyện vào nhau, anh không buông em, em cũng không bỏ anh.

Thiên Việt xoay đầu nói: “Được, anh hai.”

Dĩ Cương đưa tay, vỗ vai Thiên Việt, thuận tay vỗ nhẹ lên sau gáy Thiên Việt một cái, giống như trước đây hẳn làm với Dĩ Thành.

Thiên Việt tiễn Dĩ Cương ra ngoài, quay lại phòng bệnh, nhìn thấy Dĩ Thành nhắc tay, đưa nhãn bực tiến lại trước mắt nhìn kỹ.

Thiên Việt cầm tay anh, mỉm cười nhìn.

Dĩ Thành cũng nhìn cậu, sau đó, mục quang lại dời sang một bên.

Thiên Việt đột nhiên cảm thấy trong mắt Dĩ Thành có gì đó đặc biệt, Dĩ Thành kiên cường lạc quan của cậu, cho dù lúc nào, đều là Dĩ Thành tươi cười, sắc thái trong mắt kia là gì? Là tuyệt vọng, tựa như đang nói, quá muộn, quá muộn. Ánh mắt đó, khiến sóng lưng Thiên Việt nổi một tầng mồ hôi lạnh, cậu kéo tay Dĩ Thành, gọi anh. Dĩ Thành lại nhìn cậu, dùng mu bàn tay vuốt ve mặt cậu, như là an ủi, mang theo vô hạn quyền luyến.

Có lẽ bản thân Dĩ Thành có dự cảm, thân thể không động được, tâm dường như đặc biệt miễn cảm.

Bệnh tình Dĩ Thành càng ngày càng xấu, chức năng nội tạng bắt đầu suy yếu, rốt cuộc có một ngày, bác sĩ Trần nói với Thiên Việt, xúc giác cuối cùng ở tay phải cũng sắp mất.

Trần Hương Đông nói: “Xin lỗi, tôi rất ... hổ thẹn.”

Thiên Việt lắc đầu, nắm chặt đôi tay, đặt bên miệng, bắt giác dùng răng cắn chặt. Rất muốn đem bản thân co cuộn thành một khối rất nhỏ, đem chính mình siết chặt lại, chặt đến mức không cho bất luận tai họa lẫn đau khổ tiếp tục xâm chiếm nữa.

Trần Hương Đông mở tay cậu ra, gọi: “Thiên Việt, Thiên Việt.”

Thiên Việt mờ mịt ngẩng đầu, đột nhiên làm thế nào cũng không nhớ được người trước mắt là ai, chính mình tại sao lại ngồi trên vùng tuyết trắng xóa này, Dĩ Thành đi đâu rồi, trong nháy mắt, đầu óc trống rỗng.

Sau đó, tất cả ký ức chậm rãi trở về, mồ hôi nóng từng giọt tuôn ra, thân thể lại càng lúc càng lạnh.

Trần Hương Đông vuốt mái tóc thấm đẫm mồ hôi của cậu, do dự nhiều lần, gian nan mở miệng: “Thiên Việt, nếu như... cậu từng nghĩ đến... từ bỏ?”

Thiên Việt giống như bị điện giật bắn vào người, mạnh mẽ lắc đầu: “Không được. Không được.”

Trần Hương Đông nắm chặt đôi vai run rẩy không ngừng của cậu: “Tôi hiểu, xin lỗi Thiên Việt. Làm một bác sĩ, thật sự không nên nói như vậy, chỉ là...”

Hơn nửa ngày, Thiên Việt mới tìm được thanh âm của chính mình, cậu nói: “Tôi cũng hiểu, bác sĩ Trần. Nhưng, không được... Tôi không thể bỏ mặc Dĩ Thành. Không phải trách nhiệm, không phải. Là tôi... trong cuộc sống của tôi, nhất định phải có anh ấy bên cạnh. Nhất định phải có anh ấy.”

Thiên Việt quay lại phòng bệnh, bởi vì là phòng chăm sóc đặc biệt, từ sớm đã bật điều hòa. Rất ấm áp.

Dĩ Thành vẫn chưa ngủ, Thiên Việt nắm tay anh, trong lòng bàn tay Thiên Việt, Dĩ Thành viết: Đi tìm bác sĩ Trần sao?

Thiên Việt gật đầu.

Dĩ Thành lại viết: Mệt không? Lại đây ngủ.

Thiên Việt im lặng hồi lâu. Bước đến tắt đèn. Đứng cạnh giường tự tay cởi quần áo của mình. Áo len trên người cậu, chính là Dĩ Thành đan cho cậu. Áo sômi là cùng mua với Dĩ Thành, màu sắc và kiểu dáng giống nhau, một cái lớn, một cái nhỏ. Quần dài, bị sút chỉ, là Dĩ Thành khâu lại. Quần lót, cả hai cùng mua ở Gia Lạc Phúc, Dĩ Thành nói, màu trắng của em, màu lam của anh.

Thiên Việt nằm bên Dĩ Thành, cẩn thận ôm anh, kéo cánh tay còn tồn tại một tia tri giác của anh, đặt trước ngực. Thiên Việt vùi đầu vào vai Dĩ Thành, trong mùi thuốc nồng nặc cùng với khí tức của bệnh nhân, vẫn

mơ hồ cất giữ hương vị ấm áp đặc biệt của Dĩ Thành.

Thiên Việt nói: “Anh, em nhớ anh lắm... rất nhiều.”

Thiên Việt nằm ngửa, tay Dĩ Thành chậm rãi vuốt ve thân thể Thiên Việt, thân thể gầy trơ xương rời rạc của cậu, thân thể tuổi trẻ vẫn rắn chắc, mịn màng, tay Dĩ Thành lướt qua lưng, tinh tế nhớ rõ trên lưng Thiên Việt, có một cái bớt màu xanh, giống như con gà trọc đuôi, khiến Dĩ Thành cười rất lâu, cười đến độ Thiên Việt tức giận, Dĩ Thành âm điệu không chuẩn mà xướng một đoạn điệu Hoàng Mai. Thất lưng Thiên Việt tinh tế rắn chắc, đường cong gọn gàng tuổi trẻ, làn da bên trong bắp đùi mát lạnh mịn màng. Bàn tay thô ráp lạnh lẽo của Dĩ Thành, đã không còn lưu lại độ ấm ngày xưa, nhưng vẫn mang đến khoái cảm dài lâu cho Thiên Việt, cũng không cường liệt, lại gián tiếp giầy vò, mang đến tư vị ấm áp, ngọt ngào, đau đớn ngày trước, Thiên Việt từng chút từng chút xoay người, để tay Dĩ Thành vuốt ve khắp toàn thân. Từ lúc Dĩ Thành bị thương đến nay, thân thể trẻ tuổi của Thiên Việt gần như đánh mất khả năng dục vọng, trong buổi tối như thế này, tất cả khát vọng ở nơi sâu nhất trong đáy lòng, dưới vỗ về chậm rãi kia nhẹ nhàng bới móc lên, từng xúc cảm ầu ả thả dịu êm ấy lần đến địa phương tư mật kia, Thiên Việt vùi mặt thật sâu vào trong gối đầu, nặng nề thở dốc, nước mắt men theo hòa vào trong gối, thoáng cái ướt đẫm một mảnh, lạnh lẽo dán trên mặt.

Dĩ Thành, Dĩ Thành, mong anh có thể ghi nhớ Thiên Việt, dùng xúc giác cuối cùng của anh ghi nhớ Việt Việt.

Không lâu sau đó, Dĩ Thành mất đi tri giác cuối cùng. Bây giờ duy nhất có thể biểu đạt suy nghĩ, chỉ có đôi mắt. Nhìn về phía trước, biểu thị “phải”, hướng xuống dưới, biểu thị “không”.

Thiên Việt làm rất nhiều mảnh giấy nhỏ, dùng bút viết lên những từ dùng hằng ngày, “ngủ một lát”, “khát”, “tắt đèn”, “tìm bác sĩ”..., về sau, cậu lại tìm được một cuốn tiểu thuyết dày, cậu chỉ một chữ, Dĩ Thành hướng lên trên hoặc hướng xuống dưới, biểu thị đồng ý hay không, như vậy, tạo thành một câu, rất chậm rãi, nhưng ý tứ biểu đạt lại hoàn chỉnh hơn rất nhiều.

Thật ra, tất cả, Dĩ Thành đều không thường dùng đến, anh rất yên tĩnh, yên tĩnh khác thường, không có bất luận yêu cầu gì, cũng không có bất luận oán thán gì, nằm yên trên giường ngày này qua ngày khác.

Thiên Việt vĩnh viễn nhớ buổi chiều ngày đó, y tá thu thập đôi cái túi dưới thân Dĩ Thành, nói với Thiên Việt: “Chỗ ống cắm, có chút nhiễm trùng. Cần xử lý một chút.” Thiên Việt đứng bên cạnh, nhìn cô gái trẻ tuổi này, bình tĩnh xúc chẩn Dĩ Thành lên, tẩy rửa thay thuốc cho anh. Cô vốn đã rất quen với việc này, Dĩ Thành khép hờ đôi mắt, trong lòng Thiên Việt hận bản thân đến mức muốn chết, tại sao lại để Dĩ Thành bị nhiễm trùng? Để anh bại lộ trước mắt người trẻ tuổi khác phái, không phải lần đầu, nhưng mỗi một lần đối với Dĩ Thành mà nói đều là giày vò trong lòng, Dĩ Thành luôn ôn hòa hữu lễ, Dĩ Thành hay xấu hổ, Dĩ Thành thật thà, Dĩ Thành cho dù là những ngày mùa hè nóng bức cũng không để trần.

Sau khi y tá đi, Thiên Việt bước đến, vuốt tóc Dĩ Thành, Dĩ Thành ngỡ ngác nhìn cậu, bỗng nhiên dồn dập nháy mắt ra hiệu, Thiên Việt nhìn thấy, liền nhanh chóng cầm cuốn tiểu thuyết dày trịch kia, đây là ước định giữa cậu và Dĩ Thành, chứng tỏ Dĩ Thành có chuyện muốn nói.

Thiên Việt chỉ từng hàng từng chữ trên sách, Dĩ Thành “nói”: “Việt Việt. Việt Việt.” Lúc sau, lại là trầm mặc kéo dài.

Thiên Việt nói: “Anh nói đi, em đang nghe.”

Lại cách một hồi, Dĩ Thành lại nháy mắt vài cái.

Thiên Việt từng chữ từng chữ tìm ra chữ Dĩ Thành nghĩ.

Dĩ Thành “nói”: “Em – từ – bỏ, anh – giải – thoát.”

Thiên Việt hỏi: “Anh nói gì?”

Dĩ Thành lại “nói”: “Anh – từ – bỏ, người – giải – em.”

Thiên Việt “phanh” ném sách xuống, quyển sách dày trịch nện xuống tủ đầu giường, phát ra thanh âm rất lớn.

Thiên Việt lao khỏi phòng bệnh.

Dĩ Thành đang nói gì? Anh muốn từ bỏ sao?

Thiên Việt không dám quay lại phòng bệnh, cuộn người ngồi ở góc tường.

Cậu sợ, vô cùng sợ.

Cậu giống như nghe thấy âm thanh tòa nhà lớn sau lưng âm ỉm đổ sập.

Cậu kiên cường, toàn bộ đều là vì đáp ứng với Dĩ Thành, mặc cho sau khi bị thương, Dĩ Thành vẫn luôn là trụ cột của cậu, cậu từng nghĩ Dĩ Thành sẽ đau, sẽ khổ, nhưng chưa bao giờ nghĩ Dĩ Thành sẽ sợ. Sợ bệnh, sợ tương lai, sợ – sống.

Sau ngày hôm đó, Dĩ Thành không bao giờ... “nói” nữa.

-----oOo-----

Chương 47: Ra đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khuyến mãi thêm link đọc thoại của Tô Tạ, nên bật nghe kèm khi đọc chương này, tăng hiệu ứng cảm giác rất mạnh đây =3=

Thiên Việt vĩnh viễn sẽ nhớ rõ ngày đó.

Ngày 12 tháng 11. Một ngày đầu đông.

Ngày đó, ánh nắng ấm áp, gió lại có phần lạnh lẽo.

Lúc lau mặt cho Dĩ Thành, Dĩ Thành đột nhiên dùng sức nháy mắt. Trong lòng Thiên Việt kích động một hồi, cậu biết Dĩ Thành muốn nói gì đó. Cậu khẩn trương đi đổ chậu nước, cầm cuốn tiểu thuyết dày kia.

Dĩ Thành phân biệt từng chữ từng chữ trên sách. Nhìn lên, nhìn xuống. Thật chậm, thật chậm, ghép lại thành một câu:

“Xin lỗi. Việt Việt.”

Thiên Việt buông sách, vuốt khuôn mặt gầy đến đáng thương của Dĩ Thành, khuôn mặt lạnh ngắt, Thiên Việt dùng tay ủ ấm. Mùa đông năm ngoái, Dĩ Thành thường dùng tay ủ ấm cậu, tay cậu, mặt cậu, buổi tối khi ngủ lại để đôi chân lạnh cóng của Thiên Việt luồn vào giữa chân ủ ấm cho cậu.

Dĩ Thành lại nháy mắt, Thiên Việt lại cầm cuốn tiểu thuyết lên.

Dĩ Thành từng chữ từng chữ “nói”: “Về sau, sẽ – có – người, yêu – em – giống – như – anh – không? Hi vọng sẽ có.”

Thiên Việt nói: “Không, không có. Cho dù có, đó cũng không phải là anh.”

Ánh mắt Dĩ Thành vững chãi chăm chú nhìn Thiên Việt, Thiên Việt cảm thấy ánh mắt anh đặc biệt lưu luyến, đặc biệt không đành lòng, ánh mắt đó khiến Thiên Việt – sợ hãi. Cậu đột nhiên cảm thấy, Dĩ Thành giống như nước trong tay, hạt cát trong tay, cậu sắp không giữ nổi Dĩ Thành rồi. Thiên Việt chôn đầu trong vai Dĩ Thành, cậu không biết nên nói gì, cậu muốn nói, hãy vì em mà kiên trì. Nhưng, nói không nên lời, sống như vậy, một cuộc sống không hề có chất lượng, sống không có bất kỳ hi vọng nào, nhưng Thiên Việt vẫn hi vọng Dĩ Thành sống, cậu có thể ích kỷ không, Thiên Việt nghĩ, hãy em ta mà sống. Xin anh, xin anh

Qua hai ngày, không khí lạnh tràn về, thời tiết, càng lạnh.

Thiên Việt bị cảm, ho rất dữ dội. Ninh Khả bảo cậu nghỉ ngơi đi, Thiên Việt không chịu. Ninh Khả nói, nếu lây cho Dĩ Thành thì không ổn chút nào, Dĩ Thành bây giờ không thể chịu được bất cứ biến chứng nào nữa. Thiên Việt đã hai đêm không ở bên Dĩ Thành. Sau hai ngày, Thiên Việt khỏe được một chút, chân còn chưa kịp chạm đất đã chạy đến bệnh viện.

Lúc đẩy cửa, nhìn thấy Ninh Khả đứng trước giường bệnh, đang khóc. Lặng lẽ nước mắt.

Dĩ Thành nhắm mắt ngủ, ánh nắng ngoài cửa sổ rọi vào trong, chiếu xuống đỉnh đầu, khám một đường vàng kim lên mái tóc đã mất đi độ sáng bóng của anh. Nét mặt Dĩ Thành, trong ánh nắng, lại già nua tiều tụy, gân xanh bên thái dương lồi lên, hiển hiện mọi khổ sở của anh, vật

lộn đầu tranh để bước tiếp trên con đường này.

Sau đó, Thiên Việt nhìn thấy, một giọt lệ, lăn xuống, lướt qua khóe mắt Dĩ Thành, biến mất bên tóc mai.

Thiên Việt giống như bị điện giật sững người tại chỗ.

Cậu chưa từng thấy Dĩ Thành khóc. Lúc nhỏ không thấy, khi đó Dĩ Thành hệt như vĩnh viễn ở sau lưng bảo vệ cậu, cho dù là quay đầu lúc nào, cũng đều thấy Dĩ Thành đứng đó, cười với cậu, dỗ dành cậu vui vẻ, ở dưới lầu ngẩng đầu nhìn cậu, ở góc ngoặt cầu thang đợi cậu, ngồi xôm bên bếp đất nấu cháo cho cậu. Sau này trưởng thành càng không có. Khi đó Dĩ Thành, là sự tồn tại thần kỳ trong lòng Thiên Việt, giống như một cái túi lớn, thu hồi đau khổ của cậu, lấy ra vui vẻ và ôn nhu, cho cậu toàn bộ. Gương mặt luôn ôn hòa của Dĩ Thành, dường như vĩnh viễn không ngừng gợn sóng, tựa như bọt biển, hấp thụ tất cả mọi vật, lặng lẽ, yên tĩnh, không chút ồn ào hút vào tất cả bao lấy mọi vật, khiến người ta gần như quên đi, bản thân bọt biển kia cũng sẽ có một ngày chìm vào trong nước.

Trong nháy mắt, Thiên Việt giống như đặt mình trước tấm gương thật lớn, cậu cảm thấy bản thân thật ích kỷ, tại sao cậu chưa từng nhìn thẳng vào một vấn đề: Dĩ Thành cũng biết đau, Dĩ Thành cũng biết rơi lệ, Dĩ Thành cũng có quyền lợi của mình, sinh mệnh ở trong thời khắc trở nên vô vọng, tuyệt vọng. Dĩ Thành cũng có quyền lợi, trong thời khắc này, không vì người khác nữa, chỉ vì bản thân, lựa chọn từ bỏ.

Thời khắc này, trong đầu Thiên Việt tỉnh táo rõ ràng. Dĩ Thành, lựa chọn của anh, em ở bên anh.

Buổi tối ngày đó, sau khi bác sĩ Trần kiểm tra phòng bệnh, Thiên Việt vẫn như trước, giúp Dĩ Thành lau sạch cơ thể, giúp anh cạo râu, chùi đi kem cạo râu, chỉnh lại mái tóc ngay ngắn cho anh, trong phòng vệ sinh đổ nước vào bồn. Thiên Việt lấy ra một cái lọ, đó là cậu tìm được, tất cả thuốc bên người cậu. Những viên thuốc lớn nhỏ không giống nhau, màu sắc không giống nhau, có của Dĩ Thành, cũng của chính cậu. Thiên Việt bỏ thuốc vào trong miệng, nuốt xuống, mùi vị rất đắng, lấp đầy trong lòng. Uống một cốc nước lớn mới nuốt xuống được, gần như vui vẻ mỉm cười nghĩ thầm, thật sự, làm gì cũng không phải dễ dàng.

Thiên Việt trở lại giường bệnh, cúi nhìn Dĩ Thành, nói: “Anh, em biết anh muốn gì. Em sẽ giúp anh.”

Dĩ Thành mở to mắt.

Thiên Việt vuốt mái tóc anh: “Cho đến giờ đều là anh nuông chiều em, bảo vệ em, em lại chưa bao giờ thật sự nghĩ cho anh. Anh, anh cũng có quyền nghĩ cho bản thân mình.”

Từ trong túi quần Thiên Việt lấy ra một thứ.

Một ống tiêm vẫn còn mới, còn chưa tháo vỏ.

Buổi chiều khi đứng bên y tá đã len lén lấy, Thiên Việt cũng xem như là người quen, ra vào cũng rất dễ dàng.

Thiên Việt nói: “Lần đầu làm kẻ trộm, sợ đến cồng cả tay.”

Trong mắt Dĩ Thành bỗng lóe lên ý cười nho nhỏ.

Thiên Việt chậm rãi tháo vỏ, mũi kim an ổn. Mũi kim nho nhỏ, sẽ giải thoát cho Dĩ Thành, mang Thiên Việt đi cùng Dĩ Thành, đi đến miền thế giới chưa biết, nơi đó có ấm áp như mùa xuân không? Sẽ có những ngày tháng yên bình chứ, sẽ có cơ hội bình yên yêu thương không?

Thiên Việt đâm kim vào cánh tay Dĩ Thành, chậm rãi đẩy ống tiêm.

Thiên Việt nói: “Thị Dĩ Thành, anh có biết, em yêu anh nhiều thế nào không?”

Chúng ta cùng đi.

Kiếp sau, chúng ta bên nhau, không bàn xuất thân, không hỏi nam nữ, khỏe mạnh là được, bạc đầu đến già.

Rất nhanh, Dĩ Thành nhắm mắt lại.

Thiên Việt hôn xuống mí mắt anh, xin lỗi, cậu nói, xin lỗi, vẫn có việc, giấu anh.

Thiên Việt nằm bên cạnh Dĩ Thành.

Thân thể Dĩ Thành, vẫn ấm áp.

Ngày đó, là ngày 12 tháng 11. Tròn 4 tháng. Ban đêm nhiệt độ xung quanh hạ thấp.

Ngày đó, Dĩ Thành, ra đi.

Nhưng, Thiên Việt, thì không.

Cứu Thiên Việt, là Trần Hương Đông.

Thiên Việt hỏi hần: “Tại sao, bác sĩ Trần, tại sao cứu tôi?”

Trần Hương Đông nói: “Tôi nghĩ, Dĩ Thành không muốn cậu đi theo anh ta. Trước nay, mỗi khi kiểm tra phòng xong tôi đều không quay lại phòng bệnh. Tôi hôm qua cũng không hiểu sao, trong lòng cảm thấy dường như có chuyện gì đó, cần phải quay lại xem mới được. Thiên Việt, có lẽ Thị Dĩ Thành ở bên kia thế giới nhắc nhở tôi, là ý của Thị Dĩ Thành, Thiên Việt.”

Thiên Việt nhìn trần nhà trắng xóa trên đỉnh đầu, dương quang khẽ khàng in bóng lên một góc, lại một ngày, một ngày mới, chỉ là trong sinh mệnh đã không còn người kia nữa.

Thiên Việt bỗng bật cười, cậu nói: “Bác sĩ Trần, anh biết không? Thật ra, người với người, cũng không thể hoàn toàn hiểu rõ nhau, cho dù là tình cảm giữa hai người có sâu sắc đến đâu, cũng không thể. Bây giờ tôi mới phát hiện, tôi cũng không hoàn toàn hiểu rõ Dĩ Thành, Dĩ Thành, cũng không hoàn toàn hiểu rõ tôi.”

Trần Hương Đông nói: “Phải, là như vậy. Tôi hiểu Thiên Việt. Cậu chỉ cần ghi nhớ, Dĩ Thành yêu cậu nhiều thế nào, là đủ rồi.”

Thiên Việt nói: “Tôi nhớ. Cả đời này khắc ghi.”

Chúng nhận tử vong, là Trần Hương Đông ký.

Có y tá đưa ra hoài nghi, bệnh nhân như vậy, vốn không thể đột nhiên tử

vong. Hơn nữa, Thảm Thiên Việt, sao lại đồng thời tự sát? Có nên, báo với cảnh sát không.

Trần Hương Đông nói: “Có vấn đề gì, tôi chịu trách nhiệm. Đối với Thị Dĩ Thành, kỳ thực, như vậy, là tốt nhất.”

Hai ngày sau, Thị Dĩ Thành được hỏa táng.

Được người nhà chấp thuận, Thiên Việt mang tro cốt Dĩ Thành về quê nhà anh, Cát Lâm.

Trước khi đi, Thiên Việt giao hai con cá nhỏ lại cho Ninh Khả. Hai con cá đều rất khỏe mạnh, cơ thể mập mạp tròn trịa, đuôi rất to. Thiên Việt nói: “Chị, phiền chị đổi cho chúng một cái chậu lớn hơn chút.”

Y tá kia, suy nghĩ nhiều lần, vẫn nên báo với cảnh sát. Cảnh sát thành phố N, bắt đầu phát lệnh truy nã Thiên Việt.

Rất nhanh, cảnh sát Cát Lâm bắt được Thảm Thiên Việt.

Bên sông Tùng Hoa. Thảm Thiên Việt nửa chân đã ngâm trong nước sông lạnh giá.

Xe lửa, đến ga thành phố N.

Thiên Việt cũng kết thúc câu chuyện dài của cậu.

Trần Bác Văn và Lý Sí đều im lặng.

Thiên Việt đột nhiên mỉm cười hỏi: “Ngài cảnh sát, các anh có biết, tại sao tôi muốn kể tất cả không?” Cậu quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, trong hoàng hôn, một mảnh đèn đóm, đã thấp sáng.

“Bởi vì, tôi muốn, nói với người khác, để nhiều người biết, Dĩ Thành, anh ấy tốt thế nào, anh ấy nên ở trên đời này, sống thật vui vẻ.”

Thiên Việt quay đầu, nhìn hai người cảnh sát.

Xe lửa, dừng lại.

Những hành khách khác bắt đầu lục đục xuống xe.

Lý Sí bước qua, mở khóa còng tay trên thành giường cho hắn. Nói với Thiên Việt: “Lại đây, hoạt động một chút.”

Thiên Việt chuyển động cổ tay. Sau đó duỗi thẳng tay ra.

Cổ tay nhỏ nhắn, vết tích thâm đen. Lý Sí sững người, trong nhất thời không hề động đậy.

Thiên Việt nói: “Da thịt của tôi khi bị thương, nhìn thì dọa người, thật ra cũng không nghiêm trọng lắm.”

Lý Sí cúi đầu còng tay cậu lại, mỉm cười, nói: “Cậu thật gầy.”

Thiên Việt mỉm cười: “Đúng vậy.” Cậu đáp.

Hai người thanh niên tuổi tác không kém nhau, vóc người cũng tương đương, đứng một chỗ, nếu như không có còng tay kia, hoàn toàn không nhìn ra là cảnh sát và phạm nhân. Giống như chỉ là bạn học hoặc là bạn bè, tùy ý trò chuyện thường ngày.

Những thứ bề ngoài, vĩnh viễn sẽ khiến người khác nghĩ đến phương diện tốt nhất, khiến người khác vô cùng hi vọng.

Nếu thực sự, thì tốt biết bao. Trần Bác Văn nghĩ.

Lúc xuống xe, gió đêm lạnh lẽo lướt qua mặt. Lý Sí không khỏi rùng mình lạnh cóng. Thiên Việt hỏi: “Lạnh sao?”

Lý Sí gật đầu: “Một chút. Cậu lạnh không?”

Thiên Việt cũng nói: “Một chút.”

Xe của trại tạm giam đã sớm chờ bọn họ.

Lý Sí đột nhiên chắn trước người Thiên Việt, thanh âm rất thấp nhanh chóng nói: “Kỳ thực nhân chứng vật chứng đều không đủ, cậu có thể... phủ nhận.”

Thiên Việt cũng sững sốt, tiếp đó lại mỉm cười: “Cảm ơn anh, anh cảnh sát.”

Lý Sí đuổi kịp Trần Bác Văn, nói: “Em biết em phạm lỗi, em không nên nói như vậy, như vậy không đúng. Anh Trần, em...”

Trần Bác Văn rụt cổ, nhìn về phía trước nói: “Cậu nói cái gì? Quý khí này, lạnh đến mức, đầu óc của tôi cũng rỉ luôn.” Nói xong, đi về phía trước.

Tự có cảnh quan trại tạm giam đến mang người đi.

Trước khi lên xe, Lý Sí đột nhiên nói: “Thảm Thiên Việt.”

Thiên Việt quay đầu, cười với hắn.

Chặng đường này, Thảm Thiên Việt luôn mỉm cười, Lý Sí nghĩ, nụ cười trong màn đêm này, trong khoảnh khắc nở rộ, lại trong khoảnh khắc khép lại. Khiến người ta không kịp nhìn rõ, nhưng thế nào, cũng không quên được.

Cuối cùng Dĩ Thành cũng đã đi rồi, bãi cát ẩm áp, ánh dương quang của Thiên Việt đã không còn nữa, người thương yêu Thiên Việt nhất trên đời này đã không còn. Hạnh phúc thật sự quá mong manh, những tưởng nắm trong tay thì tạo hóa lại trêu ngươi người đời T T. Chương sau, Thiên Việt sẽ đi theo Dĩ Thành, cùng Dĩ Thành nắm tay nhau bước đến miền thế giới ẩm áp như mùa xuân, hạnh phúc bên nhau. Thiên lý khởi giải chỉ còn lại 1 chương nữa, thật sự không nở ròi, thương cho Dĩ Thành, thương cho Việt Việt T T

P.S: Phúc Vũ lão đệ người mau mau về a, lão ca nhớ người quá hiuhiuhiu T T

-----oOo-----

Chương 48: Vĩ thanh – Bạc đầu đến già

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thẩm Thiên Việt, hẩn nghĩ, nhất định cậu rất vui.

Bởi vì, trên thiên đường, có bóng hình ấm áp của Thị Dĩ Thành.

Mong rằng hai người, trên thiên đường, thoải mái yêu thương, tự do vui vẻ như cá trong nước, một con là Bất Ly, một con là Bất Khí.

Vụ án của Thẩm Thiên Việt rất nhanh được phán quyết.

Chưa từng có tội phạm nào giống như tội phạm trẻ tuổi tên Thẩm Thiên Việt này, lần đầu thẩm vấn liền khai toàn bộ, thừa nhận tất cả tố cáo. Cậu yên tĩnh, ung dung, trong buổi thẩm vấn cuối cùng, thậm chí nói: “Cảm ơn.”

Thẩm Thiên Việt bị kết án năm năm tù.

Vốn với loại tội này, sẽ phán từ ba đến năm năm, không ngờ cậu lại bị phán thời gian cao nhất, cậu không mời luật sư, không ai biện hộ, cũng không kháng án.

Thẩm Thiên Việt nói tôi không kháng án.

Lý Sí nghe tin, sửng sốt hồi lâu nói: “Đúng là đồ ngốc! Vốn không cần phán nặng như vậy.”

Trần Bác Văn im lặng nửa ngày, đột nhiên không đầu không đuôi nói: “Thẩm Thiên Việt giam ở nhà giam thứ nhất, là địa bàn chiến hữu cũ của tôi.”

Đó là một buổi cuối tuần, Trần Bác Văn đến nhà giam thứ nhất.

Hẩn yêu cầu gặp Thẩm Thiên Việt một lần.

Sau hơn một tháng, Trần Bác Văn gặp lại Thẩm Thiên Việt một lần nữa.

Dáng vẻ Thiên Việt một nửa cũng không giống đặc biệt gây yếu chán

nản như mình đã tưởng tượng.

Tóc cậu được cắt ngắn, mặc áo tù màu xám, ngược sáng bước tới, đến gần, nhìn thấy Trần Bác Văn, thoáng ngạc nhiên, sau đó mỉm cười với hắn.

Áo tù vải rất mỏng, Trần Bác Văn nhớ cậu từng nói, cậu rất sợ lạnh, nhưng cũng không có vẻ run rẩy.

Ngồi đối diện Trần Bác Văn, tóc mai được cạo sát, nổi bật con ngươi đen nhánh, để lộ nét tuổi trẻ đặc biệt, gần giống như một đứa trẻ. Ông tay áo rộng rãi, rất ngắn, lộ ra phân nửa cổ tay.

Cậu gọi: “Cảnh sát Trần.”

Ngược lại, lòng bàn tay Trần Bác Văn một mảng lạnh lẽo ẩm ướt, không biết làm sao mở miệng.

Thiên Việt nói: “Cảm ơn anh đến thăm tôi.”

Trần Bác Văn gật đầu: “Cậu có khỏe không?”

Thiên Việt nói: “Khỏe. Tô quản giáo ở đây là người tốt. Là bạn anh sao?”

Trần Bác Văn nói: “Là chiến hữu trước đây.”

Thiên Việt chăm chú nhìn hắn hồi lâu, nói: “Cảnh sát Trần, cảm ơn anh.”

Trần Bác Văn bỗng nhiên không biết nói gì thêm nữa, từ trong túi quần lấy ra thứ gì đó đưa cho cậu, nói: “Tên nhóc Lý bảo tôi đưa cho cậu nghe.”

Là một chiếc MP3 nhỏ nhắn.

Thiên Việt cầm lấy nó, đeo tai nghe vào.

Là một khúc hát.

Giọng nam trong trẻo thuần khiết đang hát một khúc hát cũ:

Loại khóa nào có thể khóa được những lời hứa hẹn

Để giữ lại bao nhiêu ôn nhu của người?

Khúc ca nào có thể hát đến vĩnh cửu

Cho đến khi tháng năm phủ trắng mái đầu xanh?

Người có còn nhớ chăng?

Tình nhân lúc nào cũng nồng nàn thắm thiết

Trong lời thề đều luôn trọn kiếp trọn đời

Nếu như ta cầu mong sự vĩnh viễn

Cuối cùng người có thể cho ta bao nhiêu năm?

Nhưng hoa nở lâu đến đâu rồi cũng sẽ tàn

Chim bay xa đến đâu rồi cũng sẽ mỏi.

Nếu thanh xuân chỉ là trong nháy mắt

Người yêu nhất bao thuở muốn ly biệt

Chúng ta đều đang tìm một mùa xuân vĩnh hằng

Chúng ta đều mong đợi một lần lời thề bất hủ

Thế nhưng mộng đẹp dễ tan

Hồng nhan dễ tàn

Cuối cùng chỉ đành gạt lệ nhìn nhau.

Thoáng ngẩn ngơ, Dĩ Thành đang nói, Thiên Việt, lại đây, nghe thử khúc hát này đi.

Thiên Việt nói, anh vẫn chưa già, tại sao hoài cũ? Dường như có chút chẳng lành.

Dĩ Thành cười nói, không liên quan với chúng ta.

Trong phòng gặp nhỏ bé, ánh nắng dịu nhẹ soi chiếu, chuyện cũ trước đây, hòa quyện trong ánh nắng bên người, chưa từng rời xa, hạ bút thành văn, sinh động vô cùng.

Thẩm Thiên Việt nhìn màn quang ảnh kia, còn cả những hạt bụi nhỏ di động trong quang ảnh. Chậm rãi tháo xuống tai nghe, trên gương mặt thanh tú, nở nụ cười trong trẻo, cậu nói: “Cả đời tôi, gặp được rất nhiều người tốt, Dĩ Thành không cần phải nói, JO, Ninh Khả, bác sĩ Trần, anh,” Cậu lại mỉm cười, tựa như phì cười, “Còn có cảnh sát Lý.”

Cậu nheo mắt, nhìn vàng sáng di động kia, lại nói: “Thế giới này, đẹp biết bao!”

Thế giới này, đẹp biết bao.

Khi Thiên Việt được đưa về phòng giam, ở cửa xoay đầu thoáng nhìn Trần Bác Văn, mỉm cười, rất ngây thơ vươn tay vẫy chào hân, biến mất trong cánh cửa nhỏ hẹp.

Không hiểu làm sao, Trần Bác Văn sững sốt nửa ngày, chung quy cảm thấy giống như cậu vẫn sẽ từ chỗ đó bước ra lại. Đợi nửa ngày, mới sự tỉnh.

Qua một tuần, Trần Bác Văn nhận được điện thoại của chiến hữu cũ.

Đầu bên kia không biết đang nói những gì, Trần Bác Văn một câu cũng không nói liền cúp máy.

Sau đó, hân hỏi Lý Sí: “Tiểu Lý, cậu năm nay bao nhiêu tuổi?”

Lý Sí cười hì hì nói: “Sắp hai bốn, anh Trần có em họ hay em vợ nào muốn giới thiệu cho em sao?”

Trần Bác Văn nói: “Thẩm Thiên Việt kia có thể lớn hơn cậu một chút.”

Ngừng một lát, hắn lại nói: “Tiểu Lý, Thảm Thiên Việt, không còn.”

Lý Sí thoảng không hiểu: “Hả?” Hắn hỏi: “Cái gì không còn?”

Trần Bác Văn nói: “Thảm Thiên Việt, người không còn.”

Thiên Việt, Thảm Thiên Việt tựa như thanh sơn lãnh thủy, Thảm Thiên Việt lúc nhỏ bị ong mật cắn một phát cũng sợ muốn chết, ở trong phòng giam, dùng đầu nhọn của bàn chải cắt đứt tĩnh mạch nơi cổ tay. Sáng sớm phát hiện, máu đã ứ đọng cả chiếc nệm mỏng, không còn hơi thở, thế nhưng lại vô cùng bình thản. Không lưu lại lời nào. Cứ như vậy, âm thầm lặng lẽ, mà đi.

Lý Sí cũng không lên tiếng, chạy đến dựa bên cửa sổ phòng làm việc của một nữ cảnh sát: “Chị Dương, cho hai gói cafe. Hai gói đi, buồn ngủ!”

Nữ cảnh sát mỉm cười đưa cho hắn, trêu chọc: “Buổi tối làm gì, ban ngày làm cảnh quan ban đêm làm trộm phải không?”

Lý Sí cười hì hì, cầm cốc đến máy lọc nước bên ngoài phòng lấy nước.

Nước nóng rót vào trong ly, hương cafe thơm nồng đặc biệt ám áp phả lên. Nước mắt Lý Sí cũng thuận theo rơi xuống.

Trong thành phố này, tựa như mặt biển, Thảm Thiên Việt giống như một bọt nước nhỏ bé, cậu biến mất, không chút tung tích, nhưng, rốt cuộc vẫn có người biết.

Có một người, trong vô tình biết được tin tức.

Ké Hiểu.

Hắn hiện giờ đã là cục trưởng cục nào đó. Cục trưởng tuổi trẻ đầy hứa hẹn, xuân phong đắc ý.

Sau hai ngày Thiên Việt chết, hắn tiếp một vị khách. Là người hắn không muốn gặp.

Cừ Đại Đồng.

Cừu Đại Đồng nói, nghe được chuyện của Thiên Việt, tôi nói, chúng ta đưa cậu ấy ra, hai chúng ta hợp sức, dùng quyền của cậu, dùng tiền của tôi. Không việc gì là khó khăn cả.

Kế Hiểu im lặng nhìn người đàn ông trước mặt, trước sau vẫn mang cặp kính vàng kim kia, hồi lâu nói, quá muộn rồi. Thảm Thiên Việt, hai ngày trước, đã mất.

Cậu, đã mất.

Trong tay Kế Hiểu là một quyển lịch, đã cũ, của hai năm trước. Hắn vẫn không vứt đi.

Trong đó có một người mẫu quảng cáo, thiếu niên, sắc thái kia, vô cùng giống Thiên Việt.

Kế Hiểu luôn đặt nó trong ngăn kéo ở phòng làm việc, buổi tối hôm đó, lần đầu hắn mang nó về nhà.

Hắn nhớ lại, bản thân không ngờ chẳng có lấy một tấm ảnh chụp chung với Thiên Việt, trước đây ở chung cũng không phải chưa từng chụp, hắn đều hủy cả, lúc đó không chút tiếc nuối, đó là nhược điểm của hắn, hắn sẽ không để kẻ nào có cơ hội nắm được, hiện tại nhớ lại, hắn đã không được nhìn thấy nụ cười như gió mát lướt qua mặt hắn nữa, cho dù chỉ là ngưng đọng trong một bức ảnh vuông vức, cả đời này, không bao giờ được nữa.

Hắn ngồi trong phòng khách rộng rãi của mình, vợ chồng bọn họ đã dọn ra khỏi nhà Từ Thu Y. Hoàng hôn chậm rãi len lỏi vào, hắn cũng không bật đèn.

Trong bóng tối càng lúc càng sâu, hắn nghĩ đến người hắn đã làm tổn thương kia. Hai năm nay hắn chưa từng nhớ đến Thiên Việt, hắn cho rằng Thiên Việt vẫn đang ở một góc nào đó trong thành phố an tĩnh sống, mãi cho đến hôm nay hắn mới hiểu được, thiếu niên kia, ở trong lòng hắn, vẫn chưa từng rời khỏi.

Thu Y bật đèn, nhìn Kế Hiểu yên lặng ngồi trên sofa, cả quyển lịch trong tay hắn.

Cô cầm lấy, đột nhiên nói: “Thiếu niên này, tên là Thẩm Thiên Việt đúng không?”

Kê Hiểu cả kinh tột độ.

Thu Y cười cười nói: “Hai năm trước, lúc anh ở cùng cậu ấy, anh trai đã điều tra được. Mãi thật lâu mới nói cho em biết. Khi đó, anh đã chia tay với cậu ấy.” Thu Y bước qua: “Từ nhỏ, em đã không phải là người lạnh lợi, bây giờ vẫn vậy. Chỉ có một việc, trong lòng em hiểu rất rõ, chính là em yêu anh. Kê Hiểu, anh chưa bao giờ chân chính yêu em. Kỳ thực em cũng không hiểu, không hiểu hết được.” Thu Y ngồi bên cạnh hắn, vuốt mái tóc đen dày như trước của Kê Hiểu: “Vẫn may, chúng ta vẫn còn thời gian. Còn rất nhiều thời gian.”

Kê Hiểu vui đầu vào ngực Thu Y, người phụ nữ hắn chưa bao giờ yêu thương thật tốt này, người phụ nữ bao dung hắn vô hạn. Thiên Việt, hắn nghĩ, hắn không xứng đáng yêu thiếu niên đó, hắn sẽ không bao giờ gặp lại được thiếu niên đó nữa.

Trần Bác Văn thông qua quan hệ với chiến hữu cũ của mình, làm một việc.

Phạm nhân không có thân nhân như Thiên Việt, thi thể sau khi chết, vốn sẽ được giải quyết chuyển đến học viện quân y, dùng để giải phẫu y học, nhưng, Trần Bác Văn thực sự không đành lòng nhìn Thiên Việt bị đối xử như vậy.

Thi thể của Thiên Việt, được hắn thông qua quan hệ lên hỏa táng.

Hắn nhận tro cốt của Thiên Việt, chứa trong hộp đựng tro cốt màu nâu được làm từ gỗ thông thường.

Trong hộp còn đặt một vật giống nhau, là chiến hữu cũ đưa cho hắn, di vật duy nhất của Thiên Việt. Hai chiếc nhẫn bạc được nối bằng sợi chỉ hồng, đã cũ, không còn sáng bóng. Trần Bác Văn dùng kem đánh răng tinh tế lau chùi.

Trần Bác Văn nói, Thẩm Thiên Việt, rốt cuộc cậu vẫn là một đứa ngốc. Không phải nói, trên đời này còn nhiều người tốt sao? Tại sao lại không tiếp tục kiên trì.

Sống, đôi khi sẽ có khó khăn, nhưng chung quy vẫn phải tiếp tục sống.

Rốt cuộc, cậu vẫn không tiếp tục kiên trì. Vẫn không có.

Trần Bác Văn cầm giấy nghỉ phép. Công tác mười năm, lần đầu tiên hẳn nghỉ phép dài như vậy.

Giao thông mùa tết vừa qua, xe lửa không cần phải chen chúc đến đáng sợ.

Trần Bác Văn cùng vợ Hoàng Giai Mẫn ngồi xe lửa trở về Đông Bắc

Là tàu chậm, vẫn là chuyến tàu lần trước mang Thiên Việt về.

Trần Bác Văn cẩn thận đặt chiếc hộp trên giá hành lý.

Không ai biết, trong đó, có một linh hồn an tĩnh, khao khát tình yêu, đồng hành cùng vợ chồng Trần Bác Văn.

Ngày đó đến Cát Lâm, trời rất lạnh.

Sông Tùng Hoa không đóng băng.

Giai Mẫn nói, đoạn sông Tùng Hoa ở Cát Lâm sẽ không đóng băng, thượng du không xa là trạm thủy điện tiềm năng, sau khi xây dựng dòng chảy trở nên ấm áp, bốn mùa đều như vậy.

Bởi vì mặt sông mùa đông không đóng băng, gặp thời tiết thích hợp, khắp thành phố sẽ phủ một tầng vụ tùng đẹp đẽ. Lúc này vẫn còn rất nhiều thủy cầm ở đoạn sông này trú đông, mùa xuân sẽ bay ngược về Siberia.

Trần Bác Văn mỉm cười nghe, nói: “Sao kết hôn với em nhiều năm như vậy, đây là lần đầu nghe em nói a.”

Giai Mẫn cũng mỉm cười: “Anh luôn bận rộn.”

Trần Bác Văn thuận theo hành lang đi xuống. Xoay người đỡ Giai Mẫn, lớp băng trên mặt đất rất trơn.

Cả hai ngòì xôm bên bờ sông.

Trần Bác Văn mở hộp đựng tro cốt Thiên Việt, thấp giọng nói, Thị Dĩ Thành, Thiên Việt của anh đến rồi đây, anh đến đón cậu ấy đi. Cầm từng nắm từng nắm tro cốt, rải vào trong dòng sông.

Nắm cuối cùng, lúc vẫn còn trong tay, dòng nước ấm áp cuộn lấy, tựa như vuốt ve, nhẹ nhàng cuốn đi tro cốt kia.

Thầm Thiên Việt, hần nghĩ, nhất định cậu rất vui.

Bởi vì, trên thiên đường, có bóng hình ấm áp của Thị Dĩ Thành.

Mong rằng hai người, trên thiên đường, thoải mái yêu thương, tự do vui vẻ như cá trong nước, một con là Bất Ly, một con là Bất Khí.

Trần Bác Văn thẳng người đứng dậy, Giai Mẫn nhìn hần, mỉm cười, tháo bao tay, ủ ấm mặt hần: “Tên ngốc nhà anh, âm dưới 10o mà anh dám khóc sao?”

Cô chìa tay cho hần xem, trong tay là khối băng nhỏ vụn.

Khuôn mặt Giai Mẫn được trùm trong chiếc nón len dày, màu hoa hồng đỏ, đan tay, tôn lên gương mặt ngọc nhuận trắng nõn của cô, bên tai có lọn tóc ngắn lộn xộn hất lên.

Trần Bác Văn nhớ, Giai Mẫn lúc trước luôn giữ gìn mái tóc xoăn dài của mình, rất đẹp, nhưng có một lần ống thoát nước trong nhà bị tóc rơi xuống làm nghẹt, hần bật một ngọn lửa lớn, từ đó, Giai Mẫn luôn cắt tóc ngắn.

Trần Bác Văn nói, Tiểu Mẫn, mái tóc kia, dưỡng dài lại đi.

Giai Mẫn nói, được.

Thoáng lặng im, Trần Bác Văn lại nói: “Tiểu Mẫn, chúng ta đừng rời xa nhau. Anh sai, anh sửa. Chúng ta, bạc đầu đến già.”

Giai Mẫn mỉm cười.

Được rồi, được rồi. Chúng ta, bạc đầu đến già.

Lời cuối sách: Để chúng ta bạc đầu đến già

Cuối cùng tôi vẫn để Thiên Việt đi theo Dĩ Thành.

Về mặt này, lúc bắt đầu đã sắp đặt như vậy, mặt khác, tôi thật sự không
nỡ để Thiên Việt một mình cô đơn trên đời.

Lúc bắt đầu đã suy nghĩ về một bi kịch, nhưng, không phải là ý muốn tất
cả độc giả cảm thấy khó chịu. Tuy rằng xác thực khiến mọi người khó
chịu. Cảm ơn mọi người, luôn theo dõi câu chuyện không mấy cao siêu
cũng không mấy vui vẻ này, luôn bên tôi, khiến tôi có lòng tin hoàn
thành nó. Có đôi khi bản thân cũng sẽ viết đến rơi lệ đầy mặt, khó chịu
vô cùng, thật sự làm khó mọi người.

Kỳ thực, là muốn có thể biểu đạt cái nhìn nho nhỏ của tôi đối với tình
yêu và hôn nhân.

Theo ý tôi, cái kết đẹp nhất của hôn nhân, chính là bạc đầu đến già.

Mâu thuẫn và tranh cãi, không vui và đau khổ, luôn có. Nhưng, nếu cùng
bên nhau, dù sao cũng phải đi đến già mới tốt.

Tịch là một người cực kỳ may mắn, người nhà của tôi, ông bà, cha mẹ,
bao gồm cha mẹ chồng, bọn họ đều bạc đầu đến già.

Vẫn nhớ ông ngoại mỗi ngày sẽ chuẩn bị khăn nóng cho bà ngoại, bà
ngoại thích nước nóng, ông ngoại vừa vất, vừa phù phù thổi, sợ bà bị
bỏng.

Mẹ là một người phụ nữ tương đối mạnh mẽ, mỗi khi bà tức giận, cha sẽ
luôn im lặng, im lặng, kỳ thực là một loại tư thái khoan dung, đúng
không?

Cha mẹ chồng là vợ chồng nổi tiếng ân ái trong cán bộ về hưu. Tôi từng
thấy một bức tranh sơn dầu khi cha vẽ mẹ lúc còn trẻ. Người phụ nữ trên

bức tranh, có khuôn mặt như trắng rằm, đôi mắt to trong veo như nước, bím thắt thô dài khoát phía trước. Bức tranh này, cũng theo bọn họ, từ Lan Châu đến Lạc Dương, lại đến Bắc Kinh, đến Thành Đô, cuối cùng đến Nam Kinh.

Cho nên, cho dù bọn họ sống bên tôi đến già, tôi vẫn rất thích bọn họ.

Có đôi lúc ngẫm lại, đời người, phải gánh vác bao nhiêu trách nhiệm, phải đảm đương bao nhiêu gian khổ, thật sự giống như một phạm nhân, gánh gông mang xiềng, ngàn dặm bôn ba, ngậm đắng nuốt cay. Nhưng nếu như có thể có một người tình thâm ý thiết, một đường đồng hành, đầu bạc tương tùy, bất ly bất khí, vô luận kết quả thế nào, cả đời này, cũng coi như là một chặng đường hạnh phúc.

Xã hội càng ngày càng lạnh lẽo, nhưng cũng may, vẫn còn những việc, những người khiến chúng ta cảm động, chúng ta, vẫn còn năng lực cảm động.

A, thật sự mệt mỏi, áp lực công việc ngày càng nặng, người càng ngày càng mệt hơn, thật muốn đi ra bên ngoài. Cho dù nơi nào, ngồi xe lửa mà đi. Tốt nhất là tàu chậm, nhưng phải sạch sẽ, phải có nước nóng, mang theo một ít hành lý, một đường du lịch, từ tiểu kiều lưu thủy Giang Nam thẳng đến đại mạc phía bắc Trung Quốc dài ngày.

Người có bằng lòng, cùng tôi đồng hành?»»»» **TOÀN VĂN HOÀN** ««««

-----oOo-----